

“Yeni açılım” sürecinde “eski” tasfiye

2013 yılı, Kürt meselesine “yarım kalan açılımın” devamı olarak nitelendirilen gelişmelerle başladı. MİT’in İmralı ile görüşmeler başlattığının açıklanmasının ardından BDP’li bir heyetin İmralı’ya gitmesi derken, Paris’te ulusal hareketin önemli kadrolarından 3 kadının katledilmesi olayı yaşandı. Tüm bu gelişmeler, “yeni” etiketli sürecin, ne kadar “yeni” olduğunu gösteren ibareler taşıyor.

Sayfa 16

Kast sisteminin hakimiyet silahı; TECAVÜZ

Hindistan’ın başkenti Yeni Delhi’de genç bir kadın, otobüste tecavüze uğramış, ardından hastanede yaşamını yitirmişti. www.countercurrent.org sitesine konuyla ilgili bir yazı yazan Ershad Abubacker, kadına yönelik tüm şiddet biçimlerinin, ama hepsinden çok cinsel şiddet suçlarının bu kadar yoğun olduğu ülkede, bu olayın neden bu kadar gündem olduğunun izini sürüyor.

Sayfa 23

Hrant’a Requiem

Sayfa 30

Özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Paşeroja Azad

Sayı: 50 Yaygın sıklığı

16-29 Ocak 2013

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

Bu kan denizinde

“Az çalışıyorsunuz”

İstanbul Tuzla’da Deri-İş Sendikası’na üye oldukları için işten çıkarılan ve direnişe başlayan İSMACO işçileri ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

Sayfa 6

“Çevre katliamına karşı...”

Sabuncubeli alt geçidi inşaatında ortaya çıkan molozun radyasyon içerdiği kamuoyuna daha önce de yansımıştı. Konuyu Doğal ve Kültürel Yaşam Girişimi Sözcüsü Ahmet T. Karaçorlu ile konuştuk.

Sayfa 28

“Barınma hakkımız engellenemez!”

Maltepe Belediyesi, Gülsuyu-Gülensu’da “kentsel dönüşüm” için yeni bir proje hazırladı. Biz de bu projeyi Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği Başkanı Ali Şengül ile görüştük.

Sayfa 29

Özgür Gelecek’ten

“Gazetenin önemi sandığımızdan da büyük!”

Sayfa 2

Emekçinin Gündemi

Taşeron işçileri, madencileri, cam işçileri...

Sayfa 5

Göğün Yarısı

Maria, Beşler ve Paris’te 3 kadın

Sayfa 12

Evrensel Bakış

Emperyalistler arasındaki dengeler

Sayfa 22

Pusula

“Ben”le mücadele

Sayfa 26

boğulacaksınız!

2013 yılı, daha ilk günlerinde yaşananlarla önemli gelişmelere gebe olduğunu kanıtladı.

Ülkenin her yanında işçiler işlerinden edilirken; ön plana çıkan İstanbul Topkapı’da fabrikanın Eskişehir’e taşınacağı gerekçesiyle işten çıkarılan Şişecam işçilerinin fabrika işgali, işçilerin kazanımıyla sonuçlandı.

İşçi direnişlerinin arttığı

bugünlerde Zonguldak Kozlu’da bir maden işletmesinden meydana gelen ve 8 işçinin yaşamını yitirdiği göçük, ahtapot gibi tüm işkollarını saran taşeron çalışmanın insan hayatına ver(me)diği önemi bir kez daha gösterdi.

Kürt ulusal sorununda ise İmralı ile görüşme gündemi ile başlayan 2013 yılı, “yeni” olarak adlandırılan bu süreçte Paris’te 3 Kürt kadının

katledilmesiyle önümüzdeki yıla dair mesajlar veriyor. “Örgüt içi infaz” diyerek konuyu üzerinden atmaya çalışan TC’nin “yeni” dediği sürecin “eski” politikası tasfiyenin yeni yüzü olduğu görülüyor.

3 Kürt kadın ve 8 maden işçisi eli kanlı sömürücü sistemin iki yüzüdür. Ancak bu kadar kan, sandıklarının aksine düzene yaramaz. Bu kan denizi, yaratanlarını da çeker içine!

“Gazetenin önemi sandığımızdan da büyük!”

Merhaba

Yine yoğun bir gündemle sizlerle birlikteyiz. Yaşadığımız coğrafya öyle bir yer ki her sabah güne yeni bir gündemle başlamak mümkün. Gerçi hiçbiri için ilk defa duyduk diyemeyiz ama her defasında sarsılmamak mümkün değil. Artık adeta seri cinayetleri andıran iş cinayetleri bunlardan yalnızca biri. Zonguldak'tan yine kötü haberler var. Yüreğimiz yalnız oradan gelen haberle burkulmadı ne yazık ki. Paris'te üç yurtsever Kürt kadının katledilmesi öfkemizi katladı. Katliamın devletin “her şey çok güzel olacak” masalına hız verdiği bir süreçte yaşanmış olması da neler oluyor sorusunu gündeme getiriyor. Neyse ki AKP ve kaptanı Erdoğan imdadımıza yetişti de devlet cephesinde değişen bir şey olmadığı bize hatırlatıldı.

Hazırlıkların son virajına giren Yeni Demokrat Kadın Kurultayı'nda heyecanın dozu giderek yükseliyor. Ve elbette içten içe kaynakayan sınıfın öfkесinin dışı vurumu olan direniş ve eylemlerde sayfalarımızdaki yerini aldı. Gazetemizin bu sayısında temel gündemlerimiz bunlar olacak.

Yeni mizanpajı ile elinizde olacak olan gazetemiz etrafında başlattığımız tartışma üzerinde biraz daha duralım istiyoruz. Önceki sayılarımızda gazetenin önemi, okur toplantıları ve abonelik kampanyamıza değinmiştik. Geçen süre içinde özellikle İstanbul'da sözünü ettiğimiz toplantıları düzenli bir şekilde yaptık. Başlığa da taşıdığımız ifade de bir okur toplantısında yoldaşlarımızdan birine ait.

Örneğin Gülsuyu'nda gazetenin ve mahalenin gündemleri üzerinden doğal muhabirlik etrafında yaptığımız tartışmalardan sonra yoldaşlar karşılaştıkları sorunlarla ilgili birer yazı yazdı. Mahallede ulaşım sorunu, yozlaşma ve kentsel dönüşüme dair her yoldaş yazılarını getirdi. Bunları hep birlikte tartıştık ve yayımladık. Eminiz ki sitemizde ve gazetemizde ürünlerini görmüş olmak onları da mutlu etmiştir. Bunlar alandaki gazete dağıtımımızı ve halkımızla kurduğumuz iletişimi de olumlu etkiledi.

Ashna bakarsanız doğal muhabirlikten, söz ederken derdimiz tam da buydu. Okurları tarafından okunan, eleştirilen, analiz edilen ama aynı zamanda beslenen ve hedef kitesine daha fazla ulaştırılan bir gazete. Biz gazeteyi, profesyonel çalışanları, alanlarda onu kitleye ulaştıran okurları, ona haber, yazı, makale, yorum fotoğraf vb. gönderen gönüllü kitesiyile bir bütün olarak görüyoruz. Bunlar bir zincirin halkaları gibi birbirine bağlıdır. Biri olmadığında gazetemizin ulaştığı kitlede ve doğrudan niteliğinde bir düşme yaşanır. Doğal muhabirlik işte tam da bu akışın adıdır. Her gazete okurunun kendini gazetesine karşı sorumlu hissetmesi, onu geliştirmesi.

Bunu yaparken gelişmesi. Daha geniş düşündüğümüzde alandaki faaliyetini ileri taşımasıdır. Okur toplantıları bu yönde atılan olumlu adımlardır bizim açımızdan. Aldığımız tepkiler de genel olarak bu yönde. Önümüzdeki günlerde okurlarımızla ilişkilerimizi daha fazla sıkılaştırmak adına abonelik çalışmasına başlamayı hedefliyoruz. Amacımız okurlarımızın gazetemizi 6 ya da bir yıl içinde düzenli bir şekilde gazeteye ulaşmasını sağlamak. Böylece onlara gitmek için daha fazla neden yaratmak.

Başarılar/Serkeftin

“Yalnız eylem haberi değil, özel haberler yapalım”

Kartal: Daha önce ismi İşçi-Köylü olan ve hem isminde hem boyutunda hem de içeriğinde yapılan çeşitli değişikliklerin 2. yılını dolduran gazetemiz Özgür Gelecek, okurlarıyla var olan ve kolektif emeğin ürünü olan bir gazetedir. Gazetemizi yayına hazırladığımız her 15 günde yaşadığımız heyecan, kuşkusuz gazetemizin misyonunu ile ilgilidir. Gazetemiz emeği, cinsiyeti, inancı ve daha birçok çeşitli kimliği taşıdığı gerekçesiyle egemen sınıf tarafından baskıya maruz kalanların sesi, kürsüsüdür.

Bu kürsünün işlevi en iyi şekilde yerine getirmesi, kuşkusuz okurlarıyla iletişiminin çok sıkı olmasıyla paraleldir. Bu nedenle biz de bulunduğumuz alanlarda gazete okurlarımızla bu konuyu tartışmak istedik. Tartışma adresimiz, **Gülsuyu-Güvensu Mahallesi** idi.

Okurlarımızla bir araya geldiğimizde öncelikle “doğal muhabirlik ne demektir?” sorusu üzerinden bir tartışma gerçekleştirdik. **“Devrimciliğin temel kıstası olan yazma konusunda kendini geliştirmek için bir yöntem”, “çalışmalara aktif katılmak ve katıldığı çalışmalar yazmak”, “objektif ve geniş bir haber ağı oluşturmak”, “geleceğin gazetecisi olmak için çalışmak”** gibi tanımlamalar konuşuldu bu tartışmada.

Ancak yalnızca etkinlik, eylem haberleri değil “özel haberler” yaratmanın da doğal muhabirliğin bir parçası olduğunu konuştuğumuzda; doğal muhabirliğin mahalleimizde yaşanan sorunları gündemleştirmenin ve kitlelerle iletişim kurmanın bir aracı olarak karşımıza çıktığını gördük.

O haftaki tartışmamız; her okurumuzun mahalledeki sorunlara dair hazırlayacağı bir yazı hazırlayıp getireceği bir toplantı kararı ile son buldu.

Okurlardan haberler...

Ertesi hafta bir araya geldiğimizde okurlarımızın günlerce özel haber hazırlamak için emek verdiğini, ter döktüğünü öğrendiğimizde bu sahiplenme bizi oldukça coşkullandırdı.

İlk olarak mahalledeki ulaşım sorununu anlatan bir okurumuzun yaptığı haberi okuduk. Okurumuz, otobüs ve minibüs kullanan yolcular ve şoförlerle kısa kısa söyleşiler yapmıştı. Yazıda en ön plana çıkan ulaşımın yetersiz olduğu, şoförlerin yolculara kaba davrandığı ve kadınlara yönelik tacizlerin olduğu idi. Söyleşinin oldukça güzel olduğunu ancak neden röportaj yapıldığına dair bilgi veren bir giriş yazısının olması gerektiğini konuştuk.

Ardından mahalledeki yozlaşma-çeteleşme, kentsel dönüşüm gibi konularda okurlarımızın yazdığı yazılar üzerine tartıştık, konuştuk.

Son olarak da liseli bir arkadaşımızın okuduğu lisenin Anadolu lisesine çevrilmesi ve 4+4+4 sonrası yaşanan değişikliklerin ardından okulda yaşadığı sorunlara değindiği yazısını okuduk. MEB-ida-re-polisi “şeytan üçlüsü” olarak nitelendiren liseli arkadaşın hazırladığı yazıda en dikkat çeken konu da muhalif öğretmenlerin çeşitli bahanelerle art arda okuldan uzaklaştırılmasıydı. Önümüzdeki günlerde benzer içerikteki toplantılarımıza devam edeceğiz. **(Bir ÖG çalışanı)**

“Gazetenin önemi sandığımızdan da büyük”

Biz **Gazi Özgür Gelecek okurları** olarak bir süredir mahalleimizde okurlarımızla bir araya geliyor, gazetede yazıları ve dağıtım sırasında yaşadıklarımızı konuşuyoruz.

Gazete değerlendirmeleri elbette bizler için çok önemli. Çünkü halka giderek, kendimizi anlatmamızdaki en önemli araçlardan biri gazetemizdir. Gazete değerlendirmesi yapmadığımız süreçlerde gazeteyi düzenli okumuyor, güncel konular üzerine tartışma zemini oluşturmuyor ve bunu kendimize görev olarak almıyoruz. Ama gazete değerlendirmelelerinden sonra tam tersi bir hal aldı bu durum. Gazeteyi tartışıp, tartıştırdık politik anlamda ilerlemeye başladık.

Sonuçta bizler biliyoruz ki; burjuva-feodal medya bugün sistemle işbirliği içerisinde. Bu kirlenmişliğin içerisinde gazetemiz en berrak biçimiyle kitlelere kendimizi, düşüncelerimizi yansıtan en kapsamlı aynadır. Bu yüzden gazete değerlendirmeleri ve gazeteyi okumanın, okutmanın, tartışmanın değeri sandığımızdan da büyüktür. Bizler Gazi Mahallesi olarak Özgür Gelecek'i sahipleniyoruz, okuyoruz, okutuyoruz. Ve çağrıda bulunuyoruz. **Gazetemizi okuyalım, okutalım, abone olalım, abone bulalım.** Çünkü bir gazetenin gücü hedef kitesinin onu her bakımdan beslemesinden ve en önemlisi sahip çıkmasından gelir. **(Gazi ÖG okurları)**

Gülsuyu gazete değerlendirme toplantıları üzerine

Gazete değerlendirme toplantılarımız genel olarak iyi geçmektedir. Tartışılan konular gündemden çok uzak değil, aynı zamanda bizleri fazlasıyla ilgilendiren tartışmaya açık konulardır.

Tartışılan bazı konuları anlamakta

zorluk çekiyorum. Ama tartıştıkça, konularımızı açığa kavuşturunca bu sorun da gideriliyor. Anlayamamam benim eksikliğimden dolayıdır. Başta konuları anlayamayabilirim ama yoldaşlarla yaptığımız tartışmalarda bu eksikliği konuyu açıklığa kavuştur-

dukça gideriyorum. Bunun haricinde tartışılan bazı konularda yoldaşlarım ve ben bazen sessiz kalıyoruz. Tartışılan konu ile ilgili fikir sahibi olmamıza rağmen neden sessiz kaldığımızı aslında anlamış değilim. Yoldaşlarımızla birlikte eksikliklerimizi gidermek için çalışmaya devam edeceğiz. **(Gülsuyu'ndan bir ÖG okuru)**

Kaypakkaya'da devletin Kürtçe alerjisi

Yayınevi olarak 2012 yılında komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın Seçme yazılar adlı eserini Kürtçe'ye çevirerek önemli bir adım attık. Bu çalışma TÜYAP Kitap Fuarı'nda devrimci yayın ve dost kuruluşlar tarafından kitap stantlarına taşınarak karşılandı. Umut Yayıncılık standımız da oldukça ilgi gördü. Bu ilginin devlet cephesindeki yansımada ise değişen bir şey yok! Kitabımızın hapisanelere girişi on yıllar öncesinde kalan ve bu kitaba ait olmayan yasaklama kararı gerekçe gösterilerek engelleniyor.

Sincan 1 No'lu F tipi Hapishane'ye göndermiş olduğumuz **Türk-**

çe-Kürtçe İbrahim Kaypakkaya Seçme Yazılar hapishanenin “Eğitim Kurulu” 24.12.2012 tarih ve 2012/221 No'lu kararı ile tutsaklara verilmedi. Vermeme gerekçesi olarak İstanbul 6. Sulh Ceza Mahkemesi'nin kitap hakkında 07/06 1979/85 tarihli kararını gerekçe gösterdi. Konuya ilişkin Sincan 1 No'lu Hapishane'den mektup yazan Tutsak Partizanlar **“Hala Kaypakkaya'nın kitabı 33 yıl önce alınmış bir karar gerekçe gösterilerek verilmiyor. İleri demokrasinin nimetleri bunlar olmalı!”** dedi.

Anadilin ve eğitimin Kürt halkı için öncel taleplerden biri olması ve

Kaypakkaya yoldaşın siyasal düşüncelerinin bu talep ekseninde yaygınlaştırılması mutlaka egemenleri korkutacaktır. Ülkemiz topraklarında Kürt ulusal meselesine bilimsel bir tahlil getiren Kaypakkaya'nın düşüncelerinin Kürtçe olarak sayfalara düşmesi egemenlerin korkusunu büyütmektedir.

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası Vesilesiyle Bir Kez Daha:

“VARILACAK YERE KAN İÇİNDE VARILACAKTIR!”*

2013 yılı ülkemiz açısından bir yandan bir yıl önceki Roboski katliamını tekrar edercesine 2012'nin son günlerinde, gerillaların kimyasal gazla katledilmesi (Amed/Lice 10 gerilla) ardından, yine ve yeniden gerçekleştirilen saldırılar sonucunda onlarca Kürdün tutuklanmasıyla (İzmit/Siirt vb.); diğer yandan da işçi cinayetlerinin artarak devam edeceğinin (8 Ocak Zonguldak/Kozlu'da 8 maden işçisi öldü) işaretlerinin verildiği haberlerle başladı.

Gündemi en çok meşgul eden, Kürt Ulusal Hareketi'nin önderi A. Öcalan ile müzakerelerin başladığının açıklanması ve hemen akabinde, İmralı F Tipi Hapishane'de A. Türk ve A. Akat'ın, ziyaretinin gerçekleşmesi oldu. Yaşananlar Ulusal Hareket'in sonbaharda hapishanelerde gerçekleştirdiği Süresiz Dönüşümsüz Açlık grevinin hedefine ulaştığını da gösteriyor. Sürecin hangi aşamada seyredeceği ve nasıl bir biçim alacağına dair şimdiden bir yorum yapmak acele olacaktır.

Ancak devlet kaynaklarından sızdırılan haberlere (9 Ocak/Yeni Şafak/Abdülkadir Selvi) itibar edilecekse, hedeflenen 5 aşamalı bir yol haritasının hayata geçirilmesinin planlandığı, 2013 Mayıs ayında sürecin bitirilmesinin amaçlandığı ve hedeflenenin tıpkı Öcalan'ın yakalanmasında olduğu üzere, yapacağı bir çağrıyla gerillanın sınır dışına çekilmesi ve silahlı mücadelenin sonlandırılması olarak açıklanıyor. Kürt Ulusal Hareketi önderliğinin Demokratik Özerklik'ten vazgeçtiği, kimi yeni yasal düzenlemelerin yapılacağı sözlerinin verildiği vb. yapılan haberler arasında.

Tüm bunlar yaşanırken Fransa'da birisi Ulusal Hareketin önder kadrolarından olmak üzere 3 kadının katledilmesi her açıdan dikkat çekicidir. Özellikle de TC devleti tarafından ilk elden ve alelacele yapılan “provokasyon” ve “örgüt içi infaz” açıklamaları manidardır. Bütün ömrü devrimci örgütlere, silahlı mücadeleye karşı kin kusmakla geçmiş ve her ağzını açtığında “*dış ülkeleri teröre destek vermekle*” suçlayan Cemil Çiçek; “*terör sorunu bizim sorunumuzdur, çözecek olan da biziz*” (Radikal, 11 Ocak) diyecek kadar meseleyi sahiplenmiş durumdadır. Ancak bu “sahiplenme”nin bizzat bu katliamın sorumlusunun TC devleti mi olduğu, yoksa “dış güç”ler mi olduğunu zaman gösterecek.

Tüm bu yaşananlar bir yana, şu aşamada “desteklenmesi gereken talebin”, eğer bir müzakere yürütülecekse, tarafların eşit koşullarda olması olduğu açıktır. Ya T. Erdoğan, İmralı'da hücrede tecrit koşullarında olacak ya da Kürt Ulusal Hareketi önderliğinin diyalog kurmasının azami koşulları sağlanacaktır. Ama T. Erdoğan adeta dalga geçercesine talimatıyla Öcalan'a TV verildi-

Bugün halen bu topraklarda demokratik halk devriminden bahsediyorsak bunu şehitlerimize borçluyuz. Onlardan güç alıyor ve savaş çağrımızı bir kez daha tekrarlıyoruz.

ğinin bilinmesidir. Ne olursa olsun varılacak herhangi bir çözüm, Kürt halkının temel taleplerini karşılamaktan uzak olacaktır.

ğinden bahsediyor ve 12 metrekarede “insanca yaşadığından” dem vuruyor.

Sınıfsal temelli yaklaşım

Bizler açısından ise daha önceden defaatle ifade edildiği üzere Kürt ulusal sorunun gerçek çözüm yolunun Demokratik Halk Devrimi'nden geçmesidir. Ulusal sorunun varlığını kabul etmeyenler, çözümüne dair de kendi istekleriyle bir adım atamazlar. Çünkü ulusal sorunun kaynağında Türk hakim sınıflarının bir bütün olarak Kürt ulusuna uyguladıkları ulusal baskı vardır. Bugün Türk hakim sınıflarına adım attıran bir yanıyla Kürt halkının silahlı mücadelesi ve direnişiyken, diğer yanıyla bölgede ortaya çıkan konjonktürdür. Türk hakim sınıflarının adım atmasını sağlayan gelişmeler, Suriye'de yaşananlar ve Suriye'nin kuzeyinde belirginleşen Suriye Kürdistanı oluşumu ve Irak'ta yaşananlar ve özellikle de Irak Kürdistanı'nda vücut bulan Kürdistan Özerk Yönetimi ve bu yönetimin denetiminde olan petrol kaynaklarının, Türk hakim sınıflarıyla paylaşılması ihtimalinin ortaya çıkmasıdır.

Kanımızca günümüzde de tek hedef vardır. Kürt Ulusal Hareketinin bilhassa silahlı güçlerinin tasfiye edilmesi, bir tehdit unsuru olarak görüldüğü için ne yolla olursa olsun ortadan kaldırılmasıdır.

Bu durum Kürt Ulusal Hareketi önderlerinin de bilgisi dahilinde olduğu görülmektedir. Ne var ki verili koşullarda, A. Öcalan'ın ileriye sürdüğü taleplerin kabul edilmesinin Kürt ulusal sorununa çözüm olmayacağı gibi, eldeki güçlerin silahsızlandırılması tehlikesini barındırdığı da ifade etmek gerekir. Sürece temkinli yaklaşmak ve özellikle de bir önceki süreçte gerillanın çekilmesinde yaşanan yüzlerce kaybı unutmamak gerekir. Bu süreçte adım atılırsa, gerillanın sınır dışına çekilmesinde kapsamlı saldırılar yaşanmasa bile, sorunun nihai olarak çözülmediği/çözülmemeyeceği akıldan çıkarılmamalıdır.

Bizler açısından bu süreçte asıl olan, Kürt halkının demokratik devrimimizde önemli bir bileşen olduğu, özellikle de işçi sınıfımızın önemli bir bileşeninin Kürt proletaryasından ve yine köylülüğün önemli bir bileşeninin de Kürt yoksul köylüsünün olduğu gerçe-

ğinin bilinmesidir. Ne olursa olsun varılacak herhangi bir çözüm, Kürt halkının temel taleplerini karşılamaktan uzak olacaktır. Bu taleplere nihai olarak yanıt olacak olan, (konumuz bağlamında) başta Kürt ulusunun KKTH'ni kayıtsız şartsız gerçekleşmesini sağlayacak olan; Kürt, Türk uluslarından ve çeşitli milliyetlerden halkımızın öncü ve önder gücü Proletarya Partisi'dir.

Tüm bu yaşananlardan bizlerin çıkaracağı temel sonuçlardan bir tanesi, ülkemizde Kürt ulusal sorunu da dahil olmak üzere, ulusal sorunun gerçek çözümünün sınıfsal temelli bir yaklaşımla olabileceği ve silahlı mücadelenin bu ülke topraklarında esas mücadele biçimi olduğu gerçeğinin bir kez daha pratikte altının çizilmesidir.

Tasfiyeci Saldırıya Karşı Mücadele Edelim!

İçinden geçtiğimiz süreç başta komünist hareket olmak üzere, devrimci harekete yönelik, silahlı mücadelede ısrarlı olan parti ve örgütlere yönelik düşman saldırılarının hız kesmeden devam ettirildiği bir sürece karşılık gelmektedir. Bu saldırıların önümüzdeki süreçte de devam edeceğini öngörmek zor olmasa gerek. Özellikle de reformist bir hatta da olsa Kürt halkının devrimci dinamiğini arkasına alan ve silahlı bir direniş içinde olan Kürt ulusal hareketiyle, TC devleti arasında yaşanan görüşmelerin sonucunda ortaya çıkan tasfiyeci anlayışların güçleneceği bir sır değildir.

Hemen hemen herkesin “barış” dediği, birkaç devrimci örgüt dışında silahlı mücadelenin lafının dahi edilmediği bir süreçte, silahlı mücadelede ısrar “pek akıl kârı görünmüyor!” Hatta kimi burjuva kalemlerce ve kendisine ilericiyim diyen bir kısım çevrede (bunlardan bazıları kendisine devrimci diyor ve dikkat çekici bir biçimde gençliğin bir kısmını etkiliyor ki bu da bizim eksikliğimizdir) silahlı mücadele çizgisinde ısrar “çaresizliğin”, “sıkışmışlığın” ve illaki de “bir kaç kendini bilmez çabası” olarak görülüp propaganda ediliyor. Gerçi bu saldırılar ilk değil, son da olmayacak ama bu dönemde daha da artacak.

Mahirler, Denizler, İbrahimler ve Mazlumlar; Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının demokrasi, eşitlik, bağımsızlık yolunun nerede olduğunu fazlasıyla gösterdiler. Onlar Kızılder'e de “dönmeye değil öl-

meye geldik”, Ulucanlar'da idam seh-palarında “Yaşasın Türk ve Kürt halklarının birliği” diyerek, Amed Zindanında “ser verip sır vermeyerek” ve yine Amed zindanında “ateş olup harlayarak” yürünmesi gereken yolu, izlenmesi gereken çizgiyi oldukça berrak biçimde gösterdiler.

Tekrar beyan etmek gerekir ki; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız şartsız kabulü silahlı mücadeleden, halk savaşında ısrardan geçiyor. Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden halkımızın tek ve gerçek kurtuluş yolu, halk savaşında, onun günümüzde aldığı özgün biçim olan gerilla savaşında ısrardan geçiyor.

Halkımızın geleceğini kurmak, demokratik halk devrimini gerçekleştirmek, bağımsız, eşit ve onurlu bir ülkede yaşamak ancak ve ancak silahların eleştirel gücüyle sağlanabilir. Ülkemizde iktidar ancak ve ancak zor yoluyla, devrimci şiddetin devreye girmesiyle elde edilebilir. Bu tecrübe fazlasıyla sabittir. En ufak bir demokratik hakkın elde edilmesinin zor yoluyla bastırıldığı, basın açıklamalarına dahi azgın bir faşist terörle saldırıldığı bir ülke gerçekliğinde yaşıyoruz.

İşte işçi sınıfının durumu! Artık olağan hale gelen iş cinayetleri sonucunda her gün birkaç işçinin katledildiği haberlerini alıyoruz. “**Taşeron çalışmayı kaldırdık, bütün işçiler taşeron oldu**” denilerek işçi sınıfıyla alay ediliyor adeta! İşçi sınıfına neredeyse 19. yy'ın vahşi kapitalizm koşulları dayatılıyor. Yarı-feodal tarzla birleşen sömürü katmerleşiyor. Sınıf mücadelesi kendi mecrasında bütün yakıcılığıyla ve illaki de kan, ter içinde devam ediyor. Artık iş cinayetleri trafik kazalarını yakalamış durumda neredeyse. Bu durum bile ülkemizde sınıf mücadelesinin acımasızlığını, sertliğini ve sınıfa karşı sınıf tavrının zorunluluğunu ortaya koyuyor.

Bu koşullar altında içinde bulunduğumuz Ocak ayının son haftası, geçmişten geleceğe köprümüz olan, devrim ve komünizm şehitlerini andığımız bir sürece karşılık geldi. Zor süreçlerden geçiyoruz. Ancak unutmamak gerekir ki devrimci ve komünist hareket daha kötü günlerden geçti. Bugün halen bu topraklarda demokratik halk devriminden bahsediyorsak bunu şehitlerimize borçluyuz. Devrim ve komünizm şehitlerini bir kez daha anıyoruz. Bu kavgada rehberimiz şehitlerimiz ve ideolojimizdir. Onlardan güç alıyor ve savaş çağrımızı bir kez daha tekrarlıyoruz. Ülkemizde devrim ancak ve ancak uzun süreli Halk Savaşı'yla ve bunun günümüzde aldığı biçim olan gerilla savaş pratiği içinde “tırnakla sökülüp kazanılacaktır!”

* Nazım Hikmet Ran'ın “Zafere Dair” şiirinden

Arçelik işçileri işlerine sahip çıkıyor

H. Merkezi: Arçelik Çamaşır Makinesi Fabrikası'nda, Türk Metal'in işbirliği ile geçtiğimiz yıl Mayıs ayında "küçülmeye gidiyoruz" bahanesiyle 63 işçinin işten çıkarılmasının ardından işten atılmaya devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde işten çıkarılan işçiler, Gebze'deki fabrika önünde bir araya gelerek açıklama yaptı. İşçiler adına yapılan açıklamada işçilere psikolojik baskı uygulayan Türk Metal'in sermayeden ve patronlardan yana tavır aldığı söylendi.

Arçelik'in işçilerin emeği üzerinden büyüdüğü belirtilen açıklamada, "Suçumuz, standartların altında çok düşük bir maaşla emeğimizle çalışıp Arçelik'e kazandırmak mı?" diye soruldu. Eylemde "Artık yeter" diyen işçiler, haklarını alana kadar mücadele edeceklerini vurguladı.

İŞKUR'da işten atılmaya devam ediyor

Mersin: Türkiye'deki işsizliği çözüme iddiasıyla kurulan İŞKUR, 4B statüsünde çalıştırdığı 817 sözleşmeli personelinin 2013 yılına girerken işten çıkardı.

İşten atıldıkları dahi bildirilmeyen işçiler, 3 Ocak günü işyerlerinde kendi hesaplarından sisteme giremeyince işten çıkarıldıklarını öğrendiler. 31 Aralık 2012 tarihi itibarıyla sona eren sözleşmelerin Danıştay kararıyla 2013 yılı itibarıyla 817 çalışanın sözleşmelerinin yenilenmediği ortaya çıktı.

İŞKUR 2011'de, iş ve meslek danışmanlığı hizmetlerini yaygınlaştırmak için iş ve meslek danışmanları sayısını artıracaklarını açıklamıştı. Nisan 2012'de 2 bin, Ağustos 2012'de de 817 kişiyi işe alan İŞKUR, 1 Ocak 2013 tarihi itibarıyla 150'si İstanbul'da çalışan 817 iş ve meslek danışmanı İŞKUR Genel Müdürlüğü tarafından işsiz bırakıldı.

PTT bünyesinde saldırılar artıyor

H. Merkezi: PTT'de taşeron çalışma ve işten atılmalarla bir süreç yaşamıştık 2011 ve 2012'de. Hizmet sektörü gibi geniş sektörlerde artan saldırıları biraz incelediğimizde sektörün baş aktörlerinin büyüyen sermaye olduğunu görüyoruz.

Son dönemlerde bu saldırılar devletin çıkarmış olduğu yeni yasalarla daha da artıyor. Bu saldırıların odağında yer alan bir sektör de haberleşmedir. Haberleşme sektöründe en çok saldırı taşeron ve teknisyen işçilere yönelik. "Yetiştirilmiş ara eleman" a ihtiyaç vardır şeklinde yapılan açıklamaların aksine PTT bünyesindeki teknisyen işçilere yönelik baskılar da giderek artıyor. Öte yandan PTT bünyesinde taşeron çalıştırma da yaygınlaşıyor.

PTT'nin büyüyen sermayesi

2011 yılında 174 milyon lira kâr elde eden PTT, şu anda 4 bin 300 merkez ve şubesi ile milyonlarca kişiye hizmet veriyor. 2004'ten itibaren posta emekçilerinin kefalet sandığındaki paralara el koyarak bu paralarla ciddi bir yeniden yapılanma sürecine giren PTT, bu dönemde attığı adımların karşılığını kısa zamanda aldı. PTT'nin cirosu ve kârı bu tarihten itibaren süratle yükselmeye başladı. 2003'te 716 milyon lira olan ciro 2011 sonunda yüzde 150 artışla 1,8 milyar liraya yükseldi. Yine aynı dönemde 25 milyon lira olan kâr, 7 kat artışla 174 milyon liraya ulaştı. PTT'nin posta, kargo ve lojistik alanındaki altyapısı tamamen yenilendi ve dünya devleriyle rekabet eder konuma geldi.

PTT'nin en büyük gelir kaynağını hala posta oluşturuyor. PTT tarafından yayımlanan istatistiklere göre geçen yıl 1 milyar 788 milyon lira olan toplam gelirin yüzde 59'u yani 1 milyar 60 milyon lirası posta hizmetlerinden geldi. 370 milyon lirası bankacılık, 136 milyon lirası da lojistik faaliyetlerinden kaynaklandı. Peki, bu rakamlar nasıl elde edildi? Öncelikle şunu belirtmekte fayda var. 2003'ten bugüne kadar kârını 7 kat artıran PTT bu kârı hala 2003'teki işçi sayısına yakın bir sayıyla yapıyor.

En çok kâr elde ettiği posta işlerini yapan dağıtım işçilerinin iş koşulları her geçen gün zorlaşarak ve iş yükü artarak devam ediyor. İki kişinin dağıtması gereken bölgeyi tek kişi dağıtıyor. Kayıtlı/kayıtsız gönderiler, tebligat, tahhütlü mektuplar, kargolar, konutta teslim gönderileri hepsi ek-sik personel nedeniyle postacıların sırtından geçiyor.

Ya sürgüne gidersin ya da memurluk yaparsın!

Büyüyen sermaye ve taşeron çalışma sisteminin tesisi için en çok saldırı da teknisyen işçilere yönelik. Teknisyen işçiler, aldıkları düşük maaş karşılığında bir memur gibi çalıştırılıyor.

PTT yönetimi onlarca yetişmiş teknisyenine "ya sürgüne gidersin ya da memurluk yapmayı kabul edersin" diyerek baskı yapıyor. Ayrıca deneyimli teknisyenler memurluğa zorlanırken, onların yıllardır yaptıkları iş alanı da boşaltılıyor. Bunun ardından yaratılan boş alanlar taşeronlara havale ediliyor! Taşeron sistemi PTT bünyesini de virüs gibi ele geçiriyor.

Öte yandan PTT bünyesinde "sihirli dilekçe" diye tabir edilen imzalanmış belgeler dolaşiyor.

Teknisyen işçilere tebliğ edilen bu dilekçeler ile deneyimli teknisyenler, çaresiz bir şekilde memurluk yapmayı kabul ediyor. Amirleri, önce "tayin emrini" tebliğ ediyor, sonra da "memur olarak çalışmayı kabul ettiklerini dile getiren" bir dilekçe vermesi halinde bu tayin emrinin işleminden kalkabileceğini ve aynı ilde "memur" olarak çalışmaya devam edebileceğini söylüyor.

Elbette PTT yönetiminin teknisyen düşmanlığı yeni değil. Önceki yıl, norm kadro çalışması adı altında birçok teknisyen kadrosu iptal edilmiş, bu teknisyenler memur olarak atanmıştı. Bunun üzerine başlayan yargı sürecinde PTT Yönetiminin hukuksuz uygulamaları mahkeme kararı ile iptal edilmişti.

Ama PTT yönetimi, hukuk tanımayan tutumunda ısrar ederek ve bu yargı kararını etkisizleştirerek "sihirli dilekçe" formülünü uygulamaya koydu.

Teknisyen unvanını kaldıramadı ama sihirli dilekçeler sayesinde fiilen amacına ulaştı. "Teknisyen" unvanları devam etse de, sürgün baskısıyla "sihirli dilekçe" vermek zorunda kalan teknisyen işçiler "kendi istekleriyle" fiilen "memura" dönüştürüldü.

"O sizin gerçekliğiniz..."

İstanbul: Hey Tekstil işçilerinin direnişi 340'ı aşkın gündür devam ediyor. İşçilerin kararlılığı ilk günkü gibi. Neredeyse haftanın her günü eylem yapan işçiler, geçtiğimiz günlerde patronlarla görüşmüşlerdi. Görüşlerini aldığımız işçiler, patronun kendilerine "Çadır açmayın. Çadırınız bana çok zarar veriyor. İş yapamıyorum. Pankart açmışsınız üzerinde çirkin yazılar var" dediğini; kendilerinin cevabınınsa "O yazılar sizin gerçekliğiniz" olduğunu söyledi.

İşçilerin haklarının verilmesi için görüşmede patrona verdikleri isim listesine dair henüz bir cevap alamamış değiller. Bu durum için ise "Biz eylemlerimize devam edeceğiz. Yeterli olmazsa ilerleyen zamanlarda daha farklı planlarımız var onları hayata geçireceğiz" diyorlar.

PTT işçileri ulaşım hakkına sahip çıkıyor

İstanbul: Haber-Sen üyesi PTT işçileri 10 Ocak günü Eminönü İskelesi önünde bir araya gelerek ücretsiz ulaşım haklarının gasp edilmesini protesto etti. PTT işçileri adına kısa bir konuşma yapan **Cemalettin Yüksel** eylemi takip eden basın emekçilerinin, "Dünya Emekçi Gazeteciler Günü"nü kutladı.

Ardından işçiler, gazetecileri alkışlayarak "Özgür basın susturulamaz" sloganını attılar. Daha sonra işçiler üzerinde üç maymun çizili "Ne oldu bizim pasolar" ve "45.000.000

TL'ye futbolla sponsor oluyorsunuz. Size bu parayı kazandıran postacıya ulaşım kartlarını çok görüyorsunuz" şeklinde ozalitler açarak tramvay yolunu kapatan işçiler, buradan Karaköy'de bulunan İETT Müdürlüğü'ne yürüdüler. Burada PTT işçileri adına açıklama yapan **Memduh Tunç**, "postacılara 1924 yılından bu yana tanınan ulaşım hakkı aşama aşama kaldırılmak isteniyor" dedi. Eylem "Ücretsiz ulaşım hakkımız engellenemez" denilerek sonlandırıldı.

Emekçinin Gündemi

Taşeron işçileri,
madencileri,
cam işçileri...

Yeni yılın ilk saatlerinde işlerini kaybeden binlerce taşeron işçisinin tepkisi kamuoyunun dikkatini çekmeyi başardı. Ülkenin dört bir yanında bir anda işsiz kalan taşeron işçilerinin eylemleri ve gösterdikleri tepki güvencesiz çalışmaya, geleceksizliğe karşı biriken öfkenin dışa vurumu oldu. Binlerce işçi taşeron sistemi vesilesiyle işlerini kaybederken on binlercesi de işlerine devam edip edemeyeceklerini bilemedikleri için büyük bir huzursuzlukla geçirdikleri günlerin ardından en az 1 yıl daha iş sahibi olabileceklerine sevinmek zorunda kaldılar. Birçok işyerinde, basına da yansıyan, kura ile kimlerin işten çıkacağına karar verilmesi oynanan kumarda o gün kimlerin kaybedeceğini belirlerken kalanlar açısından da en azından bir süre daha iş sahibi olarak, düşük ücretle, yoğun sömürü koşullarında, hiçbir sosyal hakkı olmadan ve bir önceki senenin kıdem tazminatı hakkını yakarak çalışacakları anlamına gelmektedir. Bu kumarda işçilerin kazanması mümkün değildir.

Önceki senelere nazaran taşeron sisteminden kaynaklı işten çıkarmalara daha fazla tepki gelirken yeni yılın ilk günlerinde 2 ayrı "kaza"da en az 9 işçi arkadaşımızın haberi de halkımız içinde büyük bir üzüntü ve öfkeyle karşılandı. Devlet yetkililerinin dahi işçilerin hayatta kalmasının tesadüfe bağlı olduğunu aylar öncesinde raporlamalarına karşın hiçbir adım atmamaları, kâr hırsıyla bir yandan işçilere kazdıkları metre başına prim vererek sömürüyü yoğunlaştırırken öte yandan basit önlemlerin dahi alınmaması sonucunda iki ayrı olayda 9 madenci yaşamını yitirdi.

Özelleştirmelerin ardından taşeron firmalara devredilen madenlerde büyük kârlar elde edilirken işçiler kölece şartlara mahkum bırakılmaktadır. Zonguldak'taki Genel Maden İşçileri Sendikası'nın siyasal bir perspektifinin olmaması ve kendisine yönelik tüm taleplere karşın özel sektörde örgütlenme çabası içine girmemesi ve yalnızca sayısı giderek azalan kamu işçisi üzerinde örgütlülüğünü koruması, yıllardır süren kazalara karşın ciddi bir hareket yaratamaması da ardı ardına yaşanan kazalara karşın önlem alınmamasını ve cinayete ortak olan devlet yetkililerinin de cenaze törenine gelebilme yüzüzlüğünü göstermesini mümkün kılmaktadır.

Sistem ise tüm aymazlığı ile toplumda taşeron sistemine karşı oluşan öfkeyi dindirmek için önemli düzenlemelere gideceklerine söz vererek karşı bir kampanya başlattı. Medyanın gücünü ve işçi sınıfının örgütsüzlüğünü avantaja çeviren sistem taşeron sistemine karşı artan tepkiyi dikkate aldığı izlenimini verecek şekilde taşeron sistemini her alana yaymak için harekete geçmiştir. Esas işte taşeronun çalışmasının serbest bırakılmasıyla her fabrikada, her işletmede irili ufaklı taşeron firmalar faaliyet gösterebilecek ve işçilerin işyerinde temelinde birliğini sağlaması daha da güçleşecektir. Taşeron işçinin maaşını zamanında vermek, kıdem hakkını korumak gibi yalanlarda beklenti yaratılırken kıdem tazminatının kaldırılması da bu vesile ile aradan çıkarılmak istenmektedir. Bunu da yine işçi sınıfı içinde bölünme yaratarak yerine getirme çabasındalar.

Bu tartışmaların yoğunlaştığı bir dönemde yalnızca işçilerde oluşan örgütsüz, dağınık tepkiler karşımıza çıkmadı. Güvencesizliğe karşı Şişecam işçilerinin fabrika işgalini de içeren direnişi de ülke gündeminde yer aldı ve büyük bir destek topladı. Fabrikayı kapatan patronun işçileri diğer fabrikalarında düşük ücretle ve güvencesiz şartlarda çalıştırma dayatmasına karşı çıkan işçilerin kararlı mücadelesi polis ablukasını da püskürterek ailelerinin de gösterdiği dayanışmayla ciddi bir etki yaratmıştır. Kristal İş Sendikasının tarihindeki mücadeleciler günlerinden oldukça uzakta olduğu ve son Kongrede tüm ilericilerin tasfiye edilip işveren sendikasının denetiminde gerici bir yönetimin olduğu bilinmesine karşın işçilerin güvenceli bir iş için verdikleri kararlı mücadele sendikayı da zorlamıştır. Direnişin sonucunda temel birçok talebin kabul edilmesi de sınıf hareketine de moral getirmiştir.

2013 yılında emek, gündemde yerini aldı. Yıllardır yüksek bütüme rakamları ile övünen AKP hükümeti, ülke ekonomisinin bu yıl çökmesi ile beraber gözünü yine emekçilerin haklarına çevirmiştir. Sermaye kesimleri de ardı ardına yaptıkları açıklamalarla 2013 yılının kötü geçeceğini belirterek sömürüyü artırmak için yeni düzenlemeler talep etmektedir. Taşeron sistemini hakim hale getirme ve ulusal istihdam stratejisine hayat verme temel politikalarıdır. Buna karşı Şişecam işçilerinin gösterdiği gibi bir mücadele potansiyeli sınıfta vardır. Güvenceli bir iş talebi sınıfın öncelikli talebidir. Bu potansiyelle hayat vermede bizlere büyük görevler düşmektedir.

Egemenlere olanak, işçilere olanaksızlıklar...

Şevket Yalçınkaya

Kemal Bolan

Latif Gündüz

Burçin Kuz

İstanbul: "...Güçlü kurucu ortaklarıyla, yaratıcı girişimcilere sunduğu sınırsız alt yapı ve uzman destekleriyle cesur fikirleri güçlü markalara dönüştürme fırsatı sunuyor." Bu sözler Teknopark projesi için hazırlanan tanıtım reklamında yer alıyor. Reklamın "güçlü kurucu ortaklar" kısmı, şu an bizi özellikle ilgilendiriyor. Neden mi? Bunun sebebini projeye hayat vermek için çalışan işçilere soralım. Çünkü "yaratıcı girişimcilere" sunulan olanaklarla işçilere sunulan olanaklar arasında kocaman bir uçurum var. Örneğin inşaatta çalışan, o dev projenin hayata geçmesi için emek veren işçilerin maaşları ödenmiyor.

İstanbul Ticaret Odası önünde bekleyen işçilerin çadırlarını ziyaret ettik ve kısa bir röportaj gerçekleştirdik.

- Neden buradasınız?

Şevket Yalçınkaya (Duvar İşçisi): 9 ay boyunca orada çalıştık. İlk aylarda ücretlerimiz düzensiz verildi. Sonrasında ise hiç verilmedi. Bunun için direniş başlattık. Ve 3 haftadır Cuma günleri İstanbul Ticaret Odası önündeyiz. Haklarımızı alana kadar gerekirse her cuma burada olacağız. Haklarımızı kimseye yedirmeyeceğiz. Pazartesi gününden itibaren de buraya çadır kuracağız. Direnişimizi öyle devam ettireceğiz. Ağır inşaat koşullarında çalıştık, onların binalarını diktik oraya ve projeyi hemen hemen bitirme aşamasına geldik.

- Bir görüşme oldu mu muhataplarınızla?

- İlk Cuma buraya geldiğimizde bir görüşme oldu İstanbul Ticaret Odası Genel Sekreteri ile. Bize şöyle dediler; "Tamam kasa bizim ama biz 15 günde bir Uzunlar İnşaat'a nakit ödeme yaptık." Ama bunu maalesef takip etmemişler. İşçilerin maaşı yatıyor mu yatmıyor mu diye takip

etme ihtiyacı duymamışlar. Normalde ana firma olarak yapması gereken bir şey bu. Biz ana firma İstanbul Ticaret Odası olduğu için direkt onu muhatap alıyoruz.

- Kemal Bolan (Alçı işçisi): 5 aylık paramı alamadım. Benimle beraber 20 arkadaşım da almadı. Bu üçüncü haftadır buraya geliyoruz. Geçen hafta burada polisler bize gaz falan sıktı. Hakkımızda haberler çıktı. Dediler paralarını almak için polisleri dövdüler. Biz emeğimizin hakkını almak istiyoruz. Mağduruz ve mağduriyetimizin giderilmesini istiyoruz. Onlar için binalar, oteller yapıyoruz: onlar da bizim emeğimize hakkımıza saygı gösterebilirler, hakkımızı versinler.

Latif Gündüz (Şap işçisi): Geçen Cuma günü polis barikatıyla karşı karşıya kaldık, herkes gördü işçiyi sahip çıkılmadığını. Hiç kimse işçinin hakkını savunmuyor, herkes patronlara destek veriyor; polis de dahil. Bize coplarla, biber gazlarıyla saldırdılar. Biz sadece hakkımız için buradayız. Teknopark'ın da şunu iyi bilmesi gerekiyor ki; biz hakkımızı alana kadar buradan hiçbir yere gitmeyeceğiz. Bütün Türkiye'ye duyurmak istiyoruz bizi görsünler, biz işçiyiz ve mağduruz.

Burçin Kuz (Mimar): Teknopark İstanbul projesinin ince işler taşeronunda şantiye şefi olarak çalıştım. Teknik personeldim. Burada benimle aynı koşulları yaşayan arkadaşlarımla beraber ücretlerimizi almadığımız için mücadele ediyoruz. Bugün (11 Ocak) bir direniş çadırı kuracağız.

İnsanlara biraz değişik ve tuhaf geliyor, benim, hem bir kadın, hem de bir mimar olarak burada olmam. Ama aslında teknik elemanlar da, şantiyeler de, ofisler de benzer sorunlar yaşıyor. Biz de aynı şekilde ücretlerimizi alamıyoruz. Ben bu durumun bir örneğiyim.

KTÜ'de işçiler direnişte

Ankara: Karadeniz Teknik Üniversitesi (KTÜ) Tıp Fakültesi Farabi Hastanesi'nde çalışan 68 temizlik, 17 güvenlik işçisi; 1

Ocak gününden itibaren "hastane zarar ediyor" bahanesiyle işten çıkarıldılar. Hastane bahçesine direniş çadırı kurma kararı alan işçiler 2 Ocak günü "Siz tokken biz açız/İşimizi geri istiyoruz! Farabi Çalışanları" yazılı pankart açarak bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamanın ardından kurulan direniş çadırıyla hastane bahçesinde her gün eylem yapılıyor.

Şişecam işçisi kazandı!

İstanbul: Topkapı'da bulunan Şişecam fabrikasının Eskişehir'e taşınması ile işsiz kalan 430 işçinin 29 Aralık'tan bu yana başlattıkları direniş 13. gününde kazanımla sonuçlandı. Şişecam'ın bölgede gerçekleştirecek "kentsel dönüşüm" gerekçesiyle Eskişehir'e taşınma kararı her biri en az 10 yıllık işçi olan 400'ün üzerinde işçinin işinden olmasına sebep oldu.

Fabrikanın girişinde var olan gerçekliğe aykırı bir şekilde "En değerli varlığımız çalışanlarımızdır" yazan Şişecam'ın Eskişehir'e taşınacağı son 1 yıldır gündemdediydi.

Aynı işyerinde çalışabilmek için bu durma razı olan işçileri, 1 senedir ne bayram yüzü gördüler ne de tatil yapabildiler. Kendilerinden "fedakarlık" yapmalarını isteyen Şişecam'dan ayrılmamak için durmaksızın geç saatlere kadar mesailere kalan işçiler, patronun fabrikasının tüm çalışanlarını işten çıkararak yalnızca makinelerini Eskişehir'e götüreceğini öğrenince fabrikayı işgal etti. İşgalin ardından pervasızlığı elden bırakmayan patron; işçilere gelmek isterlerse "asgari ücrete ve 2 yıl boyunca aylık 150 TL kira yardımına" razı olmaları gerek-

tiğini söyleyince işçilerin öfkesi daha da arttı.

13 günlük direniş zaferle sonuçlandı

13 günün ardından Kristal İş Sendikası'nın twitter hesabından yaptığı açıklamaya göre direnişteki işçiler kazanıma ulaştı. Anlaşmada işçiler işlerini ve kazanılmış haklarını koruyan bir sözleşme imzaladılar. Sözleşmeye göre İstanbul'da kalmak isteyen ve kıdem tazminatlarını almayı kabul eden 130 işçi dışında fabrikada çalışan 290 işçi Türkiye genelindeki Şişecam fabrikalarında mevcut ücret ve sosyal haklarıyla çalışacak.

“Az çalışıyorsunuz, sizinle yollarımızı ayırıyoruz!”

Bizim en büyük talebimiz sesimizi duyurmak. Bununla birlikte kazanımımız içerdeki arkadaşlarımızın bu mücadeleye katılması olacaktır. Emekten, demokrasiden, barıştan yana herkesi buraya, ses katmaya bekliyoruz.

Kartal: Tuzla'da direnişe başlayan Deri-İş Sendikası'na üye olan işçileri ziyaret ederek direnişleri üzerine sohbet ettik.

Sendikalı oldukları için işten çıkarılan ve Tuzla Deri Sanayi Bölgesi'nde direnişe başlayan işçiler, **Ermene-gildo Zegna-İSMACO** firmasına ait fabrikanın önünde direniş çadırlarını kurmuş, mücadele ediyor. İşçiler amaçlarının diğer arkadaşlarının da mücadeleye destek vermesini sağlamak olduğunu söylüyor.

- Direniş süreci ve öncesi fabrikada yaşananlar hakkında bilgi verir misiniz?

Fikriye Akgül: Bizler 18 Aralık'ta işten atıldık. İşten çıkarılmadan 3 ay önce bir komite oluşturmuştuk. Bu komite ile birlikte toplantılar almaya, sendika üzerine tartışmalar yürütmeye başladık. Yani bu iş yerinde örgütlenmeyi, sendikalı olmayı tartıştığımız dönemlerde Deri-İş Sendikasıyla 1 Aralık'ta irtibata geçtik. Zaten komiteyi Deri-İş'le birlikte oluşturup, toplantıları beraber almaya başlamıştık ama bu çok çabuk duyuldu. Daha sonra ben, ardından ise diğer arkadaşlarım işten çıkarıldık.

- Sizin işten atılma gerekçeniz neydi, o süreci anlatır mısınız?

- Beni yemek molasında çıkardılar işten. Arkadaşların yemeğe gittiği saatte çağırıldılar, fabrikanın boşalmasını beklediler. Başıma gardiyan gibi bir usta diktiler, işyeri avukatı ve insan kaynakları ile görüştüler. Bana aynen şunu söylediler; “Sizi işten çıkarıyoruz. Ama şunu bilin ki, sizi işten çıkarırken hiçbir gerekçemiz yok. Sadece işyeri artık sizinle çalışmak istemiyor” dediler.

Yani sadece 18. Maddeyi uygulamakta olduklarını, kendilerinin hiçbir

bilgilerinin olmadığını söylediler. Sonra apar topar eşyalarımı topladılar, zaten aşağıda araba bekliyordu. Kimseyle görüşmeme, vedalaşmama dahi izin vermeden işyerinin güvenliğiyle birlikte o arabaya bindirdiler, Serbest Bölgenin dışına bıraktılar, böyle bir talimat varmış. Beni apar topar aşağı indirirken orada var olan arkadaşlara seslendim; “beni işten çıkarıyorlar haberiniz olsun” diye ama ona bile izin vermediler, sanki bir suçluymuşum gibi.

Biz direnişimizi ilk gün Deri-İş sendikamızla birlikte başlattık. 3 gün boyunca fabrikanın önüne giderek arkadaşlarımızdan sendikaya üye olmalarını istedik. “Biz sendikaya üye olduğumuz için, anayasal hakkımızı kullandığımız için işten çıkarıldık” diye çağrı yaptık, işçiler olumlu etkileniyordu. Neden işten çıkarıldığımızı bilmeyenler de vardı. Bu durum onlarda bir hareketliliğe neden oluyordu. Bizi işten çıkardıktan sonra içerde sorgu odaları oluşturulmuş, işçilere baskı uygulanıyordu.

Daha sonra İSMACO'nun talimatıyla bizi Serbest Bölgeye almamaya başladılar. Buradaki güvenlik bizi “siz üç işçi için buraya giriş yasağı var, siz buraya giremezsiniz” dedi.

Cengiz Taşkesen: Ben 2004'ten beri İSMACO'da çalışıyordum. 18 Aralık'ta “iş akdiniz feshedildi” dediler, gerekçe olarak “18. Madde”yi gösterdiler ve işten çıkarıldık. Tabii bu madde geçersizdir. Ben 9 yıl boyunca ihtar dahi almadım ki. Tamamen sendikal faaliyetimizden kaynaklı bizim işimize son verildi. Yaklaşık 1 haftadır direniş çadırımızı kurduk. Dileğimiz, arkadaşlarımızın bize katılması, ekmeğine sahip çıkması, direnişe saygı duymasındır.

Beni de bekçi nezaretinde çıkardılar. Ben de arkadaşlarımla vedalaşmadım.

- Bize sürmekte olan direniş hakkında bilgi verir misiniz?

Öznur Fazlıoğlu: Moralimiz şu an çok iyi. İçerde sendikalı olan arkadaşlarımıza baskı yapıyorlar, istifaya zorluyorlar. İmza toplayarak sendikayı isteyip istemedikleri soruluyormuş. Sendikanın yasal olmadığı propaganda ediliyormuş. Ama suç işliyorlar.

18. Maddeyi uyguladıklarını söylüyorlar; örneğin Cengiz arkadaşım zaten % 40 engelli kontenjanından alınmış, nasıl yüzde yüz performans bekliyorlar.

Ben de 18. Maddeyle çıkarıldım, iş yetersizliğinden. Ama ben de 8 yıldır çalışıyordum ve hiç performans

düşüklüğü şikâyeti olmadı. Diğer arkadaşlar gibi bir “gardiyan” eşliğinde molada işten çıkardılar. Zaten üçümüzün örgütlü olduğunu ve sendika çalışması yaptığımızı bildikleri için işten çıkardılar.

Bizim aklımızda sendikalı olma fikri vardı. Sonra üçümüz sendikalı olmaya karar verdik. İçerde böyle düşünen arkadaşlarımız çoktu ama çabuk patlak verdiği için bizi hemen işten attılar.

Amacımız ekmeğimizi büyütme ve hakkımızı aramak. Çünkü bizler 3 yıldır asgari ücretle çalışıyorduk. Bırakmaya gelip korka korka zam isteyelim diye düşündük. Sonrasında bu korkuları yaşamaktansa bir sendikaya üye olduk. Çünkü sendikalı olmak hak demektir. Hiçbir sosyal hakkımız yoktu, yani sendikaya üye olmak gerekiyordu. İçerde sendikalı olmak isteyen ama tehdit ve baskılardan çekindikleri için olmayan arkadaşlarımız var. Ama yavaş yavaş bilinçleniyor işçiler umarım sonu zafer olur.

Bizim en büyük talebimiz sesimizi duyurmak. Bununla birlikte kazanımımız içerdeki arkadaşlarımızın bu mücadeleye katılması olacaktır. Emekten, demokrasiden, barıştan yana herkesi buraya, ses katmaya bekliyoruz.

“Halk çorbasız bırakmıyor”

İstanbul: Bugün günlerden 7 Ocak. Kuzu Deri direnişinin 22. gününde İstanbul'a kar yağıyor. Kış direniş kırıcıdır. Öfkesini parmak uçlarında hissettirir önce. Hafif bir titremeye başlayan ürperti yerini yerinde durmayan bir rahatsızlığa bırakır. İşçi direnişleri bu soğukta patrondan çok kışa ayaza karşı koyar.

Kuzu Deri direnişini **Özgür Gelecek** gazetesi olarak ziyaret ettiğimiz bugün Kuzu Deri direnişçisi **Mehmet Şefikdağ** “Kazlıçeşme direnişinin gerçekleştiği bir bölgede direniyorum...” diyordu. Tarihin bir serüveninde daima izleyeceğimiz o coşkulu Kazlıçeşme direniş coşku veriyordu Kuzu Deri işçilerine. Direniş yerine vardığımızda direnişin desteksiz bırakılmadığını görüyoruz. Bölge halkının kendilerine çorba getirdiğini söylüyor Şefikdağ...

“Sendikalı olmak benim hayatımda çok şey değiştirdi. En azından boyun eğmemeyi öğrendim... Ben overlok ustaydım.

Bilirsiniz usta demek patronun adamı demek. Ama ben hiçbir zaman ustanın adamı olmadım” diyen Şefikdağ, Kuzu Deri'ye sendikanın girip girmeyeceğine ise “ben kahin değilim. Ama bence buraya

sendika girecek. Mücadelemiz devam edecek” diye cevap veriyor.

THY işçileri Kartal'da

Direnişlerinin 222. gününde Hava-İş Sendikası üyesi **THY işçileri 5 Ocak** günü Kartal'da kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Saat 14.00'te başlaması planlanan açıklama, işçilerin, Topkapı'da Şişecam fabrikasında direnişte olan işçilere kolluk kuvvetlerinin saldırması üzerine destek vermek için direniş alanına gittiğinden kaynaklı 1 saat geç başladı.

Aralarında **Partizan**'ın da bulunduğu birçok devrimci, demokrat, yurtsever kurum ve sendika tarafından destek verilen açıklamada söz alan Hava-İş Sendikası Genel Başkanı **Atilla Ayçin**; “İşten çıkarılan 305 işçi, işlerine geri alınmadığı takdirde THY ile imzalayacakları 2013 toplu sözleşmesine imza atmaya caktardır” dedi. Ardından Deri-İş Sendikası Genel Başkanı **Musa Servi** örgütlü ve kararlı bir mücadelenin başarıyı getireceğini vurgulayarak; Kazlıçeşme direnişini örnek verdi.

(Kartal ÖG okurları)

TC'nin tarımsal vizyonundaki EMAR

Yaklaşık 5 yıl önce İstanbul'da 5 yıldızlı bir otelde görkemli bir törenle "Tarım Vizyonu" gerçekleştirildi. 2008-2012 dönemini kapsayan vizyonda tarımsal hedefler konuşulurken hedeflerin gayesi açıkta zaten. Emperyalist politikalara uyum içinde hazırlanan birçok tarım projesi üretici köylünün bağımlılığını artırırken, birçok bölgede ise tarım alanları ya bitirildi ya da kaydırıldı. Tarım sahalarında istihdam alanları azalırken, derinleşen ekonomik kriz nedeniyle oluşan ters göç (işsizlik nedeniyle köylere geri dönüş), oluşacak yeni krizlerin de işaretini verir türden. Bu anlamıyla Türkiye'de 2008 yılında gerçekleşen "Tarım Viz-

yonu" tarımsal anlamda belli hedefleri açık etmenin yanı sıra devletin politikalarının anatomisini de çiziyor.

Önce Tarım Vizyonu'ndaki hedeflere ve sonuçlarına bakalım;

- *Vizyonda sürdürülebilir ve pozitif büyüme sağlanacaktı. Bakanlığın ulaşabildiği tek hedef bu oldu. Nihayetinde bu pozitif büyüme küçük üreticinin değil, toprak sahiplerinin büyümesiydi.*

- *GSYH 70 milyar dolara ulaşacaktı. Bakanlık verilerine göre, tarımsal hasıla 60 milyar dolar seviyesinde.*

- *Dış ticaret hacmi 50 milyar dolar olacaktı. Bakanlığın ve Uluslararası Ticaret Sınıflamasına göre dış ticaret*

hacmi 30 milyar dolar.

- *Tarımsal ihracat 2012'de 30 milyar dolar olacaktı. 2012'nin rakamları henüz netleşmedi. İlk 10 aylık veriler bu hedefin yarısı kadar bir ihracat olacağını gösteriyor. 2011'de ihracat 14.2 milyar dolar oldu. İthalat ise 17.5 milyar dolar olarak gerçekleşti.*

- *Tarımda kişi başına gelirin 4 bin dolar olması hedeflendi. Tarımda kişi başına gelir tüm şişirmelere rağmen 3 bin 600 dolar seviyesinde.*

- *Tarımda istihdamın payı yüzde 19'a indirilecekti. Yüzde 24.7'de kaldı.*

- *Ortalama işletme büyüklüğü 8.5 hektara çıkarılacaktı, fakat 6.5 hektarda kaldı.*

- *Temel tarım ürünlerinde en az 20 üründe dünya birinciliği hedefleniyordu. Dünyada 5 üründe dünya birincisi olan Türkiye, 5 yılda bu listeye yeni bir ürün ekleyemedi.*

- *Toprak Mahsulleri Ofisi "müdahale kurumu"na dönüştürülecek, lisanslı depoculuk ve ürün borsaları ile tarım piyasalarında fiyat istikrarı sağlanacaktı. Her iki hedef de gerçekleşmedi. Aksine spekülasyonlara kapı aralamaktan başka bir faydası olmadı.*

Tarım vizyon belgesinde yer alan birçok hedef gerçekleşmedi ancak Tarım Vizyonu belgesinde yer almayan birçok hedef ise başarıyla gerçekleşti. Zira gerçekleşenler asıl hedefti ve devlet bu süreçten "başı dik" çıktı.

Cargill direnişe devam ediyor

Bursa: ABD sermayeli Cargill yöneticilerin Kemal Kapar adlı işçiyi, Öz Gıda İş Sendikasına üye olduğundan dolayı "performans düşüklüğü" gerekçe gösterilerek işten çıkarmışlardı. Tüm eylem ve etkinliklere rağmen geri adım atmayan Cargill yöneticilerine inat direnişini devam ettiren Cargill işçileri, mücadele arkadaşlarını yalnız bırakmayarak Kemal Kapar'ın açlık grevine destek verdi.

Kemal Kapar 82 günlük direnişinin ardından, açlık grevine başlamış, üçüncü gününde ise rahatsızlanarak hastaneye kaldırılmıştı. Cargill işçileri ise "Yıllarca aynı çatı altında aynı amaç uğruna mücadele ettiğimiz dava arkadaşımızı hiçbir zaman yalnız bırakmayacak ve Cargill yöneticilerinin sorumsuzluğu karşısında sessiz kalmayacağız" dediler.

Tüm bu yaşanan sürecin ardından Cargill işçileri dönüşümlü olarak açlık grevine başladıklarını ve Kemal Kapar işe geri alınana kadar mücadeleye devam edeceklerini belirterek Cargill yöneticilerine kararlılıklarını göstererek imza topladılar.

İşçilerin oluşturdukları imza metninin girişinde; "Biz aşağıda imzası bulunan Cargill çalışanları olarak; 1. 'Haksız' yere işten atılan arkadaşımız Kemal KAPAR'ın işe dönmesini istiyoruz. 2. Bundan sonra çalışma hayatı ile ilgili tüm problemlerimizde muhatap olarak ÖZ GIDA-İŞ sendikasının görülmesini talep etmekteyiz" sözleri yer alıyor.

Ayrıca 9 Ocak günü patron tarafından yapılması planlanan seminerde Cargill sürecinde yaşananlar ve Cargill'in anayasal haklara tahammülsüz-

lüğünü protesto etmek için Cargill çalışanları ile birlikte saat 17.00'da yapılacak istenen basın açıklaması Cargill patronunun son dakika hamlesi ile bozulanla değişti. Orhangazi'nin yerel gazetesi olan Tuna gazetesinde çıkan bir habere istinaden sendikal mücadeleye ve Kemal KAPAR a destek için dönüşümlü olarak açlık grevi yapacaklarını beyan eden Cargill çalışanına patron, yazılı bir tebligat yaparak bu konuda suç işlediklerini söyleyerek yazılı savunmalarını istedi.

Cargill işçileri, ÖZ GIDA-İŞ ile birlikte Orhangazi-Hürriyet Meydanında toplanarak buradan Cumhuriyet Meydanına kadar yürüyüş eylemi gerçekleştirerek, Cargill'de yaşanan saldırı ve hukuksuzluğu Orhangazi halkına teşhir edip, Kemal Kapar'ın sendikal olarak işe dönünceye kadar mücadelelerinin devam edeceğini belirttiler.

Köylülere yaylaya çıkmama cezası

İzmir: Giresun iline bağlı Güce ilçesinin Tevekli köyünden 84 yaylacıya araziyi işgalden ceza kesildi. Gümüşhane-Torul Asliye Ceza Mahkemesi tarafından verilen kararda; 3500 TL ceza tutarı köylülere tebliğ edildi.

Gümüşhane sınırları içerisinde olan Hayat Deresini yayla alanı olarak kullanan köylüler, dedelerinden beri burasının kullanıldığını ve yayla evlerinin tarihinin yüzlerce yılı bulduğunu belirttiler.

Köylüler adına konuşan **Abdullah Topçu;** "Bu cezayı anlamakta zorluk çekiyoruz. Çünkü yaylacılık yapabilmek için yaylada ev yapmaya mecburuz. Belki başka bölgelerde uygun iklim şartlarından dolayı çadırda yaylacılık yapılabilir. Ama bölgemizdeki iklim şartları dolayısıyla yayla evi yapmak zorundayız. Açılan davada vatandaşlarımızın köylerin ortak kullanımına ayrılan yapıları kullanmaya devam ettikleri, bu nedenle ortak kullanım alanına

tecavüz ettikleri ileri sürülüyor. Ancak bu yapılar, vatandaşlarımıza dedelerinden miras kalmış. Böyle bir davanın açılmasını bile doğru bulmuyorduk. Verilen kararla yayla kültürü önemli yara almıştır" ifadelerini kullandı.

Yaylacı köylülerden Halil **İbrahim Kılıç** ise; "Osmanlı döneminde atalarımızın teşvik edilerek yaptırdığı yayla evleri nedeniyle şimdi biz işgalci konumundayız. Bu evlerin yüzlerce varisi var. Şimdi bana dava açıldı. Yarın aynı yayla evindeki diğer varislere, binlerce kişiye dava açılacak. Bu şekilde sorun çözülemez. Bu yaylaların yıllarca koruyuculuğunu, bakımını biz yaptık. Şimdi ise korkarak yaylaya çıkıyoruz. Yeni yapılanmaya elbette bizler de karşıyız. Rant için yaylaları yok edenlerle mücadeleye her zaman hazırız. Ancak, buralarda yaşayarak bölgeyi koruyan yaylacıların mağduriyetinin giderilmesi gerekiyor" diyerek karara tepki gösterdi.

2013'ün ilk işsizleri yine taşeron işçiler oldu

Mersin: Yeni yıla birçok emekçi, işlerinden atıldığını öğrenerek ya da yılbaşından hemen sonra işlerinden atılarak girdi. Büyük tartışmalar ve işçilerin kazanılmış haklarına yönelik saldırılarla birlikte gelen ve son yıllarda iyice yaygınlaşan taşeron işçiliğinin getirdiği olumsuzluklardan kaynaklı artık her yılbaşında işten atılmalar gündeme geliyor. Taşeron

şirketlerde her yıl yenilenmesi gereken sözleşmelerin yenilenmemesi durumunda, işçiler işlerinden atılmış oluyorlar ve bunun sonrasında işverene yönelik hiçbir yaptırım da bulunmuyor... Bu yılbaşına da Adana, Mersin, Trabzon, İstanbul, İzmir, Ankara gibi birçok şehirde taşeron işçileri işlerinden atılarak girdi.

KTÜ Farabi Hastanesi'nde 85 taşeron

işçisi 1 Ocak tarihinde tasarruf tedbirleri bahanesiyle işlerinden atıldı. Buna benzer bir durum yine sağlık sektöründe Mersin'de yaşandı. Silifke Devlet Hastanesi bünyesinde taşeron işçi olarak çalışan 20 güvenlik görevlisi 31 Aralık tarihinde işlerinden atıldıklarını öğrendiler. Yine İzmir'de, İzmir Ege Doğumevi ve Kadın Hastalıkları Eğitim Araştırma Hastanesinde çalışan 63 sözleşmeli personeli firma değişikliği ve işçi tazminatlarını ödememek için işten çıkardı.

Sağlıkta Dönüşüm Projesi; "Paran yoksa öl!"

Son on yıllık süreçte en çok tartışılan ve tartışılmaya hala devam eden konuların başında **Sağlıkta Dönüşüm Projesi** (SDP) geliyor. Bu kadar uzun süreli tartışılması emperyalist sermayenin, sağlık sektörünü azami kâr alanına dönüştürmesi nedenlidir. Sağlık politikasını emperyalist sermayenin çıkarına göre düzenleyen AKP hükümeti en temel insani hak olan sağlık hakkının ticarileştirilmesine SDP adını verdi. Yaklaşık 9 yıldır bu "dönüşüm" "istikrarlı!" bir şekilde uygulanıyor.

"Kamu kurum ve kuruluşları, piyasada serbest rekabet oluşturamaz."

Son 30 yıllık dönemde uluslararası sermayenin hareketini incelediğimizde, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerin ekonomilerinin talan edildiğini, devasa üretim, aşırı oranda kâr ve dünya ekonomisine bir avuç emperyalist tekelin yön verdiği tekelleşmeyi görürüz. Sermayenin gelmiş olduğu bu nokta, artık kendi önünü tıkayan, onu krize sürükleyen (ki 2008'de başlayan mali kriz hala atlatılmadı) niteliktedir. Bugün sermayenin kendini yenileyecek, birikim sağlayacak alanlar bulamadığı, trilyonlarla ifade edilen büyüklükte sermayenin atıl kaldığı tartışılıyor. Sermayenin içinde bulunduğu bu durum, onu yeni kâr alanları yaratmaya, eski gönenç günlerini yaşamaya yönlendirmektedir. Bu kâr alanları, insanların tüketmek zorunda olduğu temel ihtiyaç maddeleridir. Eğitim, su, gıda ve sağlık bu alanların başında geliyor.

SDP'nin politik olarak şekillendirilmesi oldukça eskiye dayanıyor. "Serbest piyasa ekonomisi", "(devletin ekonomiden elini çekmesi anlamında) devletin küçültülmesi", "ulusal pazarın uluslararasılaştırılması" temel yönelimdir neo-liberalizmin. Nitekim "devletin küçülmesi", sermayenin engelsiz hareket etmesi gereken sektörlerdendir sağlık. TC devletinin altına imza attığı DTÖ merkezli Hizmet Ticareti Genel Antlaşması'na (GATS) göre; "**Kamu kurum ve kuruluşları, piyasada serbest rekabet oluşturamaz. Bu ilkelere aykırılık teşkil eden bütün birimler tasfiye edilir ve yeniden kurulamaz.**" Hüküm açıktır; "Serbest piyasa" dedikleri piyasada pazara (yani kâra) ortak olan, emperyalist tekeller dışında tüm kurum ve kuruluşlar, "haksız rekabet" kuruluşlarıdır. SDP ile SSK ilaç fabrikalarının kapatılmasının nedeni budur. 500 SSK hastanesinin Sağlık Bakanlığı'na devredilip özelleştirilmesinin önünün açılmasının da...

"Sağlığı piyasaya açmak zorundayız"

Emekçi halk için "fazla" harcama yapıldığı, bunun da emperyalist tekel-

lerin kârını azalttığı, bu nedenle harcamanın kısılması emredildi. Bu açıklamanın ardından, 2009 yılında SDP'yi finanse etmek amaçlı 56.1 milyon dolarlık kredi serbest bırakıldı. TC devleti, ABD ve AB emperyalizminin krizle boğuştuğu bu dönemde almış olduğu kredi ile sermayeye yeni kâr alanı yaratmak için seferber oldu. Bu seferberliğin sonucu sağlık sektörü sermayenin talanına bırakıldı.

Bu talanın yapılabilmesi ve SDP'nin Türkiye özgülüne uygulanabilmesi için SDP'nin daha önce uygulandığı AB emperyalizmi örnek alındı. Türkiye'dekine benzer SDP'nin 8 ülkeye uygulanmasını inceleyen Dünya Çalışma Örgütü hazırladığı raporunda bir soru yöneliyor; "**Çatısı akan, hiçbir sağlık alt yapısı olmayan, çalışanların son altı aydır maaş almadıkları ama yine de çalışmaya devam ettikleri sağlık kuruluşlarının olduğu ülkeler hangi kıtadadır?**" Raporunda soruya şöyle yanıt veriliyor. "**Muhtemelen sizler de Afrika diyerek yanıldınız. Bu ülkeler Avrupa ülkeleridir.**"

Bu talan politikasıyla sağlık sektörü "**Sağlığı dünyanın her tarafında olduğu gibi piyasaya açmak zorundayız... (RTE)**" denilerek piyasaya açıldı.

Piyasaya açılan sağlık sektörünün genel tablosu şöyle; Türkiye Büyük Sağlıkçılar Meclisi verilerine göre 600 bin sağlık çalışanı var. Bunların 130 bini taşeron. Geriye kalanların bir kısmı 4/A'lı, bir kısmı 4/B'li, bir kısmı da sözleşmeli çalışıyor. Dünya Sağlık Örgütü'ne göre 2009'da Türkiye'de 100 bin kişiye 153 doktor bakıyor. Doktor başına 641 hasta düşüyor. Toplam hekim sayısının 120 bin olduğu belirtiliyor. (22.04.2012 Radikal)

Bu canhıraş çabanın en gayretkeşi kuşkusuz ki AKP'dir, Recep Tayyip Erdoğan'dır. Bir tüccar edasıyla SDP'yi emekçi halkımıza pazarlayan da kendisidir. Fakat mumu yatsıya kadar dayanmayan kötü bir tüccardır.

Yalanlar ve Gerçekler

İşte; RTE'nin allı pullu SDP'si ve emekçi halkın karşı karşıya olduğu gerçekler.

"**Hiçbir ek ödeme yapılmadan sağlık hizmeti**" (R. T. Erdoğan)

* Devlet ve özel hastanelerden; muayene, ilaç, ortez ve protezlerde katılım payı alınıyor,

* Aile Hekimliklerinde 3, devlet hastanelerinde 5, eğitim hastanelerinde 8 lira muayene ücreti alınıyor,

* İlaç reçetelerinde, 3 kutu ilaca kadar 3 TL, üç kutu sonrası her bir kutu ilaç için 1 lira ek ücret alınıyor,

* Yasayla birlikte sağlık hizmetinde sevk zinciri oluşturuldu. Aile Hekimlikleri 1. basamak; devlet hastaneleri 2. basamak; daha büyük hastaneler de 3. basamak olarak tanımlanıyor.

"**Herkese sağlık sigortası**"; "**Yoksulun primi bizden**" R. T. Erdoğan

* Sağlık hizmeti prim ödeme sistemine bağlandı. Prim ödemeyen sağlık hizmeti almıyor.

* 9,5 milyon Yeşil Kart SGK'ya alındı. Bunlar yoksulluk testine tabi tutulacak. Aile içinde kişi başı gelir asgari ücretin üçte birinden az ise primi devlet ödeyecek.

"**18 yaşın altındakilerden hiçbir ücret alınmayacak.**" R. T. Erdoğan

* SSGSS yasaınının 68. Maddesi korunmaya muhtaç çocuklar dışındaki tüm çocukların sağlık hizmeti alabilmesi için prim ödemesini zorunlu hale getiriyor,

* Yasa ile kademeli sağlık sigortasının zemini hazırlandı. Buna göre her kademe için bir paket mevcut.

* "**Vatandaşlık hakkını onlardan esirgeyen bu köhne düzen makul sürede son bulacak.**" R.T. Erdoğan

* "Köhne düzen" olarak tabir edilen; kişiye ve topluma koruyucu sağlık hizmeti taşıyan, nüfus oranına göre örgütlenen, aşılama, salgın hastalıkların önlenmesi ve tedavisini ücretsiz yapan koruyucu sağlık hizmetleri tasfiye edildi.

"**Doktor efendi dönemi bitti.**" R. T. Erdoğan

* Tam Gün Yasası ile haftalık mesai saati 45 saatten 40 saate çekildi. Aylık 20 saat indirim yapıldı. Fakat nöbet saatleri 80 saatten 130 saate çıkarıldı. Ödeme de 130 saatle sınırlandırıldı.

* Sağlıkta Performans Sistemi'ne

geçildi. Hekimlerin gelirlerinin %70-80'i

performansa göre

ödeniyor.

Performansı düşük

olan hekimlerin

maaşlarında

%20'ye varan

kesintiler yapılmasının da önü

açıldı.

* Hekimlere yönelik

şiddet vakalarında,

SDP'nin uygulanmasına

paralel artış söz konusu.

"**Sağlığı dünyanın her tarafında olduğu gibi piyasaya açmak zorundayız ve biz açıyoruz.**" (R. T. Erdoğan)

* Emperyalist tekel-

kellerin sağlık sektörüne yaptıkları yatırım 2005'te 74 milyon

dolar iken, bu rakam 2009'da 106 milyon dolara çıktı.

* Özel sigorta şirketlerinin varlık toplamı 2006 yılında 18.6 milyar TL iken 2009'da 33.4 milyar TL'ye yükseldi.

* 2004 yılında Sağlık Bakanlığı bütçesinden kamu sağlık kurumlarına kaynak aktarılmazken, Özel Sektöre %47 oranında kaynak aktarıldı.

* Sağlık Bakanlığı bünyesinde taşeron çalıştırma giderek artıyor. 2002'de 11 bin olan taşeron işçi sayısı, 2010'da 118 bine, 2012 itibarıyla de 130 bine yükselmiş durumda.

SDP yukarıda sıraladığımız tüm olumsuzlukları ile birlikte aynı zamanda güçlü bir örgütlenme zemini yaratıyor. Sağlık emekçileri ve de emekçi-yoksul halkımız egemen sınıflarla karşı karşıya getiriliyor. Artı değer sömürüsü ile sağlık emekçileri, ücretli sağlık hizmeti ile de emekçi halkımızın sırtındaki yük artırılıyor. Kâr için dönen sömürü çarkı ezilen-yoksul halkı dil, din, ırk tanımadan eziyor. Bu sömürüye karşı halkımızın duyduğu tepki çoğu zaman hekimlere şiddet uygulayarak açığa çıkıyor. Sağlık sektöründeki bu somut durum sağlık çalışanlarının ve halkımızın sistemle olan ilişkilerini derinleştiriyor.

Yeniden üretim, artı-değer sömürüsü ve kâr için sermayenin tek sloganı vardır; "**Benden sonrası tufan!**" Sermayenin sömürü zulmüne karşı "**Direniş örgütlemek, savaşmak ve savaştırmak!**" İşte bu da bizim sloganımızdır.

"Pirsîya AKP'ê ev e!"

Amed: Roboski katliamının 1. yıldönümünde binler katliamın yaşandığı yerdedi. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak Roboski'nin yıldönümünde hem buraya gelenlerle hem de burada yaşayanlarla Roboski üzerine söyleşi gerçekleştirdik.

"Annem 'diğer oğlum da ölecek' diye korkuyor"

- Bugün bir anma gerçekleştirildi. İnsanların katılımı sizi nasıl etkiledi?

İlhan Tosun (Mehmet Ali Tosun'un kardeşi): Yalnız olmadığımızı anladık. Özellikle serginin açılması bizi çok mutlu etti. Acımız her zaman taze. Failler bulunsun istiyoruz. Bizi yalnız bırakmayanlara çok teşekkür ediyoruz.

- AKP hükümeti sizlere baskı yapıyor mu?

- Baskı oluyor. Babam Zeki Tosun, Felek Encü baskı altındadır. Diğer aileleri arayıp "onların yanına gitmeyin" diye tehdit ediyorlar. "Tazminatı alın" diye baskı uyguluyorlar. Devlet bize "terörist" diyor. Biz terörist değiliz. Kürt olduğumuz için reva görülmüyor bunlar. Ama baş eğmeyeceğiz. Hava Kuvvetleri Komutanına madalya verdiler. Bu bizi çok kötü etkiledi. Ben, annemin gizli gizli ağladığını görüyorum. Kaçığa kim gidecek? Tabii diğer oğlu gidecek. "Diğer oğlum da ölecek" diye korkuyor. Roboskili gençler sürekli toplu halde fotoğraflar çektiler. "Belki bizi öldürürler" diye. Ancak davamızdan vazgeçmeyeceğiz. Türk halkına sesleniyorum; binlerce yıldır kardeşçe yaşamaya çalışıyoruz. Bize haksızlık yapıldığını anlasınlar. Askeri araç devrildiğinde bir kardeşimiz gibi yardımına koştuk. Barış içinde yaşayalım, katliamcı zihniyetten birlikte kurtulalım. Devletten hep birlikte hesap soralım.

"Böyle bir sistemde yaşadığıma utanıyorum"

Hasan: Lanet okuyorum. Geçmişte duyduğumuz katliamları hep okuduk ama burada birebir yaşayanları görünce, böyle bir sistemde yaşadığıma utanıyorum.

Hatice Dağyigit: Roboski'ye, televizyonlardan gördüğüm görüntüler ve acı için gelmişim. Ben de bir anneyim, 2 çocuğum var. Bugünkü anaların acılarını özellikle iki çocuğunu kaybeden ananın acısını derinden yaşadım. Ben onların göz-

lerinin içine baktım, onlar benim... Bir süre sonra gözyaşlarımız başlamıştı.

"Pirsîya AKP'ê ev e!"

- Ser salvegera komkujîya Roboskê tû hatî vêdera. Saleke ev komkujî zele nebû. Tu ser salvegera komkujîye çî difikirî.

Mehmet Atlıhan: Li hember gel kirîye rêvî dîyarın, gelême û dostê gelê m ezanîn ku kiryar AKP û hêzên bandora wi dane. Serokwezîr derdikeve dibêje, haya me ji wi buyere tûneye. Ev ne raste. Em dixwazin bipirsîn haya te ji buyerekî ku komkujî tê binavkirin? 34 çar merivên me tê kuştin haya te ji viya tûneye. Gelo tû çî karî dikî. Ê ku hinek wicdan pira hebe ewê hinek şerm bike û vê rû reşîya xwe bi avayeke lezgîn lê holê rake. Rakirina vê rû reşîyê ji ji serî heta binî temamin pirsîyarên derkevin û werin darizandin. Daxwazê me ser navê KESK'ê û sazîyên sivil eve. Em vê komkujîyê şermezar dikin.

- Salek derbas bu li ser vê komkujîyê û li gund çî pirsîgîrêk tèn ber we, ji aliyê AKP û Qereqolê.

Ömer Encü: Pirsîya AKP'ê ev e! Şina 34 çar fidanên me, canê me şina wan me bikin koricî. Ma ew bizane kî ev xelet e. Em xwîna birayê xwe venaxûn. Dewleta Tirk her dem me tehdît dikir. Digot "tezmînatê bigrin" kû em xwîna birayê xwe bixwin. Ew me 34 çar a bikûjin, em 34 milyon hene. Em ti carî, em wan ji bîrnakin. Bila serokwezîr bizane kî ev hesap ev ê jê bê sitendin.

Mazlum Encü: AKP hetanekê çî tişt ji mera nehîşt. Me pirs jêra got "Ev kêk irîye" yan bêje min kirîye, yan bêje kêk irîye. Em ji zanin hûkumeta AKP'ê kirîye.

- Hun berîya hevalên xwe dikin?

Ömer Encü: Belê. Ev seha goga piyan de her roj dilîstîn. Ew çun, me ne kar kir,

ne goga piyan list. Her hefte em diçin ser gora wan. Ê em dibêjin wek îro buye.

"Roboskê de careke din dît"

- Ser salvegera komkujîya Roboskê tû çî difikirî û vê komkujîyê nahêlin binin zela kirin?

Remzi Yokuş: Yani ez her viha bêjim ez li bajarek mezin jiyana xwe berdeyam dikir. Lê min ev rêvîtya Roboskê de careke din dît. Kû dewleta Tirk li Kurdîstanê tenê artêş ava kirîye. Wekî din, bi tev şanê xwe li Kurdîstanê xwe ava nekirîye. Carek din dît kû em li welatê xwe li bindestîyê de dijîn. Tû mafên mirov li vir bi kiyîmet nebû. Min wextek li cem dayîkek rûnişt, hişî min bê çareser ma. Fikrê min nehat zimên û min vîya fam kir. Kû ê dibijê ez mirovim, bila baş bifikire li ser ev pirsîgîrî kurt, bi çî havayî kane bila xebatê xwe zidertir bikin.

- Dewleta Tirk bi zûmlu, zordariye ve komkujîye xwedî derdikeve. Tû ji Kurdan re çî dibêji?

- Ev komkujîda dewleta Tirk bi hemû sazên xwe mina celladan xwe diperêzin rastîyan. Hemû cîhan dibîne ev bi nita xwe xirap û bi çarî xwe mine çivîka heştêr xwe veşêr dide. Li bila bizanibin êdî hemû Kurt bi listikvanîyên wan ji wan nas dike.

Roboski anmaları

ANTAKYA

29 Aralık günü saat BDP, HDK, KESK, DİSK, Eğitim-Sen, İHD, ÖDP, TTÖ, TMMOB ile MKÜ-ÖĞDER olarak bir eylem gerçekleştirdik. Eğitim-Sen binası önünde başlayan ve Ulus Meydanı'na doğru yürünen eylemde Valilik OHAL uygulamalarını aratmayarak yürüyüşü engellemek istedi. Açıklamanın gerçekleşeceği yerde de sivil faşistlerin provokasyon girişimiyle karşılaştık.

İSTANBUL

* 1 Mayıs Mahallesi: Partizan'ın da bileşeni olduğu Ataşehir HDK, DHF, KÖZ ve Alinteri tarafından 28 Aralık günü bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eski Karakol Duran'ında toplanan kitle 2 Eylül Meydanı'na yürüdü.

* Sarıgazi: 28 Aralık günü Emek Mahallesi ve Vatan İlköğretim Okulu önünden eş zamanlı olarak iki koldan başlayan bir yürüyüş gerçekleştirildi. Oturma eylemine dönüşen açıklama Roboski'de hayatını kaybeden gençler için yazılan mektupların okunmasıyla devam etti.

ERZİNGAN

HDK, Erzincan'da 29 Aralık günü Saat Kulesi'nde üzerinde 34 kızıl karanfilin bulunduğu siyah bir bez açarak bir açıklama gerçekleştirdi. Açıklamada aynı zamanda son dönemde EDÖ-DER ve YDG okurları üzerinde yoğunlaşan polis terörüne değinildi.

Militanlar katliamı eylemlerle protesto etti

Elimize e-mail yoluyla ulaşan habere göre TKP/ML militanları Roboski katliamının yıldönümünde çeşitli eylemler yaptı. Açıklamada "Faşist Kemalist diktatörlük Kürt ulusuna, devrimci kitlelere ve halka yönelik katliamla vermek istediği mesajın ardından Roboski katliamı defterini kapatmak istiyor" ifadelerine yer verildi.

Açıklama şöyle devam etti: "Roboski katliamının yıldönümünü takip eden günde gerçekleşen eylemlerin ilki 1 Mayıs Mahallesi'nde gerçekleştirildi. 18 Mayıs Caddesi üzerinde bir noktaya 'Roboski'yi Unutmadık, Hesap Soracağız-TKP/ML TIKKO' imzalı pankart asan militanlar halkın kendilerini coşkuyla karşılamasını havaya ateş açarak selamladılar.

Maltepe Gülsuyu Mahallesi'nde de yoğun bir şekilde yazılama ve pankart asma eylemi gerçekleştirildi. 'Roboski katliamının hesabını soracağız-TKP/ML TIKKO' imzalı bomba süsü verilmiş pankart, merkezi bir noktaya asılarak katliam bir kez daha teşhir edildi. Bir gün sonra akşam üzerine kadar asılı kalan pankart, düşmanın geniş güvenlik önlemleri altında bomba imha ekiplerinin fûnyeyle patlatması sonucu indirilebildi. Militanlarımız aynı zamanda mahallede geniş bir sahada yazılama çalışması yürüttü. 'Roboski katliamının hesabını soracağız', 'Roboski'nin katili patron ağa devleti', 'Yaşasın halk savaşı', 'Halk Ordusu TIKKO çetelerin peşinde' şiarları Gülsuyu gecekondu emekçilerinin duvarlarına nakşedildi.

Ayrıca yakın tarihte açıklanan MLKP şehidi Yılmaz Selçuk da bu vesileyle anılmış; 'Yılmaz Selçuk ölüm-süzdür', 'Şehitlerimizin hesabını soracağız TKP/ML TIKKO' imzalı yazılama yapılmıştır.

Gebze'de Ulaştepe Mahallesi'nde 'Roboski katliamını unutmadık hesap soracağız', 'Roboski'nin katili patron ağa devleti' yazılmalarının yanı sıra birçok noktaya da TKP/ML TIKKO imzası propaganda amaçlı yazıldı."

Gazi Mahallesi'nde korsan eylem

H. Merkezi: 30 Aralık günü Gazi Mahallesi'nde Roboski katliamını lanetlemek üzere bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eylemde

TKP/ML ve PKK militanları yolu trafiğe kapattı. Eylem sırasında molotof ve havai fişekler kullanıldı. TKP/ML militanları ey-

lem sırasında "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "Kızıl ordu TIKKO katillerin peşinde", "Biji Partime TKP/ML" vb. sloganlar attılar.

AMED

DÖKH'ün çağrısıyla biraraya gelen binlerce kadın, BDP Bağlar ilçe binası önünde biraraya gelerek, buradan Diyarbakır E Tipi Hapishane önüne bir yürüyüş düzenledi. Polis ablukasında gerçekleştirilen yürüyüş sonrası yapılan açıklamada Cansız, Doğan ve Söylemez'den alınan mirasla mücadelenin yükseltileceği ifade edildi.

İSTANBUL

* BDP İstanbul İl Örgütü'nün çağrısıyla biraraya gelen, aralarında Partizan okurlarının da bulunduğu binlerce kişi Galatasaray Lisesi'nden Fransız Başkonsolosluğu'na "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Şehid namirin", "İntikam" sloganlarıyla yürüdü.

* Gökkuşluğu Kadın Derneği'nin çağrısıyla Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen ve aralarında Yeni Demokrat Kadınlar'ın da bulunduğu kadınlar, buradan Fransız Konsolosluğu'na yürüdüler.

SÛRT

BDP il binası önünde biraraya gelen kitle adına açıklama yapan Remzi Ayhan, olayın en kısa sürede aydınlatılmasını ve sorumluların ortaya çıkarılmasını istedi. Konuşmanın ardından kitle PTT Siirt Şubesi önüne kadar sessiz bir yürüyüş gerçekleştirdi.

ÊLÎH (BATMAN)

DKÖ'ler Atatürk Parkı önünde bir basın açıklaması yaptı. Burada açıklama yapan Batman Barosu yöneticisi Tayyar Ekmen, olayı barışı istemeyen güçlerce provoke edilme girişimleri olarak değerlendirdi.

İZMİR

BDP İzmir Kadın Meclisi, Basmane Meydanı'ndan Eski Sümerbank önüne yürüyüş gerçekleştirmek istedi. Yürüyüşe polis Valilik kararını gerekçe göstererek meydana çıkan tüm yolları kapattı. Polis ve kitle arasında kısa süreli gerginlik yaşandı. Basmane Meydanı'ndan BDP İzmir İl binasına yapılan yürüyüşe Partizan, ESP, DİP, HDK bileşenleri katıldı.

9 Ocak günü Fransa'nın başkenti Paris'te üç yurtsever Kürt kadını, **Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Söylemez** uğradıkları silahlı saldırı sonucu katledildi. Onlar yaşamlarını Kürt ulusunun özgürlük ve eşitlik davasına adanmıştı. Üç yiğit kadın hem yurtsever hareketin hem de yurtsever özgür kadın hareketinin öncülerindendi. Özellikle PKK'nin kuruluş sürecinden bu yana 35 yılı aşkın bir süredir hemen her alanda aktif mücadele içerisinde olan Sakine Cansız'ın şehit düşmesi önemli bir kayıptır. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası

sırasında Amed zindanında her türlü işkenceye karşı direniş bayrağını dalgalandıran Sakine Cansız'ın, sistemin kadına biçtiği role cepheden savaş açarak yaşamı boyunca izlediği militan çizgi, son derece öğreticidir. Katliama dünyanın dört bir yanından böylesine büyük bir öfkenin açığa çıkmasının, Kürt halkının sokağa dökülmesinin esas nedeni de alınan kaybın ağırlığıdır.

Bununla birlikte saldırının Kürt ulusal sorununda "çözüm rüzgarlarının" estirildiği bir dönemde gerçekleşmiş olması kadar devletin verdiği tepki ve yaklaşım da bir o kadar önemli. Saldırının hemen akabinde henüz Fransız polisi olay yerini terk etmemiş ve soruşturma bile doğru dürüst açılmamışken, AKP'li Hüseyin Çelik konuştu: **Örgüt içi infaz.**

Hüseyin Çelik hiçbir somut bulguya dayanmadan kendisine gelen vahiyden değilse geleneksel Kürt düşmanlığından ileri gelen bir çıkışla katliamı "çözdü". Çelik'in açıklaması egemen sınıf basını içinde beklenen işaret. Hürriyet, Vatan, Yeni Şafak, Zaman, Cihan Haber Ajansı, Habervaktim gibi gazete ve siteler tıpkı Çelik gibi alelacele "katliamın şifreleri"ni, "örgüt içi infaz" rehberiyle çözmeye başladı.

Erdoğan, Çelik'in bu yorumuna "tarihsel bir perspektif" ekledi. 12 Ocak günü Anadolu Aslanları İşadamları Derneği'nin (ASKON) İstanbul Çırağan Sarayı'ndaki 8. Olağan Genel Kurulu'nda konuşan Tayyip Erdoğan, "mili birlik ve kardeşlik projesi" için muhalefetten destek beklediğini açıklarken katliamı "aydınlatmayı" da ihmal etmedi. Öldürülen yurtsever Kürt kadınları "teröristlikle" suçlayan Erdoğan, hızını alamadı. Amed zindanında uygulanan insanlık dışı uygulamaları protesto ederek 1982 Newroz'unda ölümsüzleşen Mazlum Doğan'ın, 28 Mart 1986 yılında Gabar'da çıkan bir çatışmada yaşamını yitiren Mahsun Korkmaz

Şehîd Namirin

(Agit)in örgüt tarafından infaz edildiğini söyledi: "Mazlum Doğan, Mahsun Korkmaz, daha sayayım mı, örgüt içinde nice gençler kurşuna dizildi. Mezarları ailelerinden saklandı. Cansız'ın nişanlısı da örgüt tarafından infaz edilmedi mi? Bugün suçu devletin üstüne atanlar geçmişte örgüt içi infazları sorgulamadılar. Failleri ne olursa olsun sürecin sabote edilmemesi için tedbirleri almaya devam edeceğiz."

Yaşanan katliam ve yapılan açıklamalar Kürt ulusal sorununda "yumuşadığı", "temkinli bir bahar havası"nın oluştuğu, devletin meseleye "farklı bir biçimde" yaklaştığı vb. türünden yorumların hiçbir gerçekliğinin olmadığını gösterdi. Ya da bunlara da gerek yoktu, henüz hafızamızı yitirmedik. Daha acısı taptaze yüreğimizi donduran Roboski katliamını unutmamak.

34 Kürt gencinin üstüne bomba yağdıran katliamı sonuna kadar savunan AKP değil mi? Roboski'de evlatlarını kaybeden ailelere, Kürt halkına hakaret eden Erdoğan değil miydi? Kürt ulusunun hiçbir talebini gündeme getirmeden doğrudan "silah bıraksınlar sorun çözülsün" açıklamalarını yapan devlet aklında değişen nedir?

PKK lideri Abdullah Öcalan'la görüşen devletin Kürt ulusal sorununa yaklaşımında esas olarak değişen bir şey yok. "Çözüyoruz", "merdiven stratejisi", "yol haritası" vb. argümanlarla gürlütle çıkarıp adım atıyormuş gibi yapan devlet, esas olarak Kürt Ulusal Hareketini tasfiye etmenin peşinde görünüyor. Yakın zamanda Mehmet Baransu ve polislikten gazeteciliğe terfi eden Emre Uslu'nun, PKK'nin lider kadrolarının öldürülmesiyle örgütün dağılacağı yönüde öğütleri de resmi tamamlıyor. "Çözüm süreci sabote ediliyor" denilerek sahte timsah gözyaşları dökülse de yapılan açıklamalar devletin saldırının dışında olmadığını gösteriyor.

Ancak dost düşman bilmeli ki bunlar nafi edilebilir! Osmanlı'dan günümüze Kürt ulusuna vahşet, katliam, acı ve gözyaşından gayri bir şey vermeyen Türk hakim sınıfları ve efendi-

leri, emperyalistler muratlarına eremedi. Türlü oyunlara ve dizginsiz vahşete karşın Kürt ulusu; dilini, kültürünü, özgürlük ve eşitlik düşlerini korumayı dahası büyümeyi başardı. Saldırı, gözaltı, tutuklama ve infazlara karşın Kürt halkının öncülerini komünistler, devrimci ve yurtseverler dağ başlarında, zindanlarda ve kentlerde direniş daima büyüttü. Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Söylemez'de bu kavganın onurlu birer neferydi. Ardıllarına, dostlarına, geleceği kazanmanın anahtarını bıraktılar aramızdan usulca ayrılırken; zafere olan inanç, halkımıza derin bir sevgi ve bağlılık!

Ramazan öldürüldü mü?

17 yaşındaki oğulları **Ramazan Atar**'ın bulunduğu Diyarbakır E Tipi Hapishane idaresinden 10 Ocak gecesi aranan Atar ailesi, apar topar hastaneye gitti. Hastaneye gittiklerinde gördükleri ise morgda çocukları Ramazan'ın cansız bedeni oldu. Ramazan'ın cenazesi için çok kısa sürede otopsi yapıldı ve ailesine teslim edildi.

Geçtiğimiz Salı günü oğluyla telefonda konuşan acılı anne **Ferha Atar**, Ramazan'ın kendisine koğuştta kavga ettiğini aktardığını belirterek, "Beni öldürecekler" dediğini ifade etti. Anne Atar, bunun üzerine Çarşamba günü oğlu ile görüştüğünü belirterek orada bulunan gardiyanların kendisini "biz çözeriz" diye geri gönderdiklerini anlattı.

Anne, otopsi sırasında oğlunun darp edildiğini gördüğünü ve vücudunun birçok yerinde morlukların olduğunu ifade etti. Oğlunun gardiyanlar tarafından da dövüldüğünü kaydeden Anne Ferha, şunları dile getirdi: "Oğlumun sırtı kırılmıştı. Gözlerinin önü morarmıştı. Ayak kısımları darp edilmişti. Bu nasıl bir adalet? Oğlumun 6 ayı kalmıştı. Oğlum kezsizlikle kendini öldürmezdi."

Savunma hakkının yargılanmasına devam...

KCK üyeliği ve Öcalan'dan örgüte talimat taşıma iddialarıyla başlatılan "avukat avı" bir yandan ege-menlerin kendi kanunlarını rafa kaldıracak ölçüde tahammülsüz ve korkmuş olduğunu gözler önüne sererken bir yandan da (bu kez avukatlar cephesinden) "dokunma yanarsın" tehdidini yinelemiş ve Öcalan şahsında Ulusal Harekete yönelik tecridi bir üst seviyeye taşımıştı. Ancak tutuklu avukatların anadilde savunma talebinin halk nezdinde bulunduğu karşılık, işin seyrini değiştirmiş ve devler bu maçta saha avantajını kaybetmiş, anadilde savunma hakkını kısmen de olsa tanımak durumunda kalmıştır.

Kamuoyunda "KCK avukatlar davası" olarak bilinen, PKK lideri Abdullah Öcalan'ın savunmasını üstlenen ve aralarında Asrın Hukuk Bürosu avukatlarının da bulunduğu biri gazeteci 27'si avukat 28 tutuklu, toplam 47 kişinin yargılandığı davanın üçüncü duruşması 3 Ocak tarihinde Silivri'de görüldü. Duruşmaya Wan Milletvekili ve DTK Eş Başkanı **Aysel Tuğluk** ile BDP milletvekilleri **Sebahat Tuncel** ve **Pervin Buldan** katıldı. Avrupa ülkelerinden çok sayıda avukatın gözlemci olarak hazır bulunduğu duruşmayı, Fransız Avukatlar Sendikası ve Uluslararası Barolar Birliği İnsan Hakları Enstitüsü'nün de aralarında bulunduğu çok sayıda uluslararası örgütü temsilen 50'ye yakın avukat izledi. Duruşma daha önce savunmaları hiç alınmayan tutuksuz ve tutuklu avukatların savunmalarının alınmasıyla başladı. Savunmasını vermek için kürsüye çıkan tutuklu avukatlardan **Mizgin Irgat**, Mahkeme Başkanı Mehmet Ekinci'nin sorularına "Ez dixwa-

zim ku parastina xwe bi Kurdî bidim û ez verger dixwazim" yanıtı vermesine rağmen ısrarla kendisine sorular sorulması dikkat çekti. Bu duruma itiraz eden **Avukat Mehmet Emin Aktar**'ın, "Daha önceki duruşmalarda da aynı yöntemi denediğiniz için duruşmayı terk etmiştik. Meslektaşlarımız Kürtçe savunma talebinde bulunuyor ve siz de beyanda bulunmuşlar gibi duruşmayı devam ettirdiniz" demesi üzerine Mahkeme Başkanı Ekinci'nin, "Nereden biliyorsunuz Kürtçe konuşacaklarını, belki Türkçe konuşurlar" diyerek Aktar'ın sözünü kesmesi mahkemenin anadilde savunma hakkını tanımama yönü yaklaşımını bir kez daha gözler önüne serdi.

Konuşmasına devam eden Aktar, "Biz duruşma öncesi meslektaşlarımızla görüştük ve Kürtçe savunma talebinde bulunacaklar. Yasal düzenleme yapılacak; ama bu şekilde zaman kaybı yaşıyoruz. Yasal düzenleme yapıldığında tekrar savunmalar baştan alınacak. Tercüman atamanızı istiyoruz, tercüman atamayacaksanız da yasal düzenlemenin bekletilen mesele yapılmasını istiyoruz" dedi. Aktar'ın talebi, mahkeme heyeti tarafından reddedildi.

Duruşmaya gözlemci olarak katılan Lawyers for Lawyers Hollanda Grubu ile Fransa Barolar Birliği üyeleri İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenleyerek izlenimlerini aktardı. Lawyers for Lawyers Hollanda Grubu adına konuşan **Irma Van Der Berg**, yargılanan avukatlar için Türkiye'de olduklarını belirtti. Temel endişelerinin yargılamanın hukuki olmaması olduğunu söyleyen Berg, "Tutukluluk süreleri bir yılı aştı ama hala tutuklular. Meslektaşlarımızın tutuklu kalmalarını anlamış değiliz. Tutuklu meslektaşlarımız için hukuka uygun bir süreç işletilmesini istiyoruz" dedi.

Afyonkarahisar'da neler oluyor?

28 Aralık günü Afyon'da, Kürtlere yönelik on yıllardır gerçekleştirilen "münferit" linç saldırılarından birine daha tanık olduk. Aslında her şeyin alkollü birkaç gencin Sultandağı ilçesinin sokaklarında arabayla gezerken bir Kürt gencinin üzerine arabayı sürmeleri ve gencin gösterdiği tepkiye karşı saldırıya geçmeleriyle başladığı kabul edildi. Ama gençler arasındaki husumetin daha öncesine dayandığına dair söylentiler ve Kürt gencinin saldırıya uğradıktan sonra kendi akrabalarına haber vermesiyle birlikte faşist güruhun yüzlerce kişiyle toplanması meselenin "organize" bir çabayla gerçekleştirildiği, yönetildiği noktasında bizi "kuşkulandırmaktadır."

Vurun Kürtlere!

Kavga sonunda **Orhan Şahin** adlı bir üniversite öğrencisi hayatını kaybederken, üç kişi de yaralandı. Orhan Şahin'in ölümüne dair kafasını kaldırma vurmasıyla beyin kanaması geçirdiği söylenirken diğer kişilerin de bıçaklanarak yaralandıkları belirtiliyor. Kavga başlar başlamaz toplanmaya başlayan ve biter bitmez şehit merkezine yürüyüşe geçen yüzlerce kişi, Kürtler ve PKK aleyhine sloganlar atarak bir sonraki günlerin provasını yaptılar. Bir sonraki gün Orhan Şahin'in cenazesi için toplanan bini aşkın kişi Şahin'in ölümünden sorumlu tuttıkları Kiran ailesinin bulunduğu bölgeye doğru yürüyüşe geçer. Sultandağı bölgesinde 50-60 hanelik Kürt nüfusu vardır ve aslında saldırı "Kiran" ailesi adı altında bölgede yaşayan bütün Kürtlere yönelik gerçekleşir. Polis "engeliyle" karşılaşan kitle bu sefer Kürtleri çalıştıran yerli müteahhitlerin işyerlerindeki Kürtlere yönelir.

Aradığını bulamayan, yapacağını edemeyen faşist güruh aynı günün gecesi taş ve sopalarla Kürtlerin yaşadığı evlere saldırır. Saldırıların ardından Kürtlere karşı büyük bir psikolojik baskı ortamı yaratılır. Çocuklar okula, hastalar hastaneye gidemez, bakkallardan alışveriş yapılamaz hale gelir. Kendi yaşadıkları bölgelerden göçmek zorunda kalan ve 25-30 yıldır Afyon'da yaşayan Kürtlere, on yıllardır komşuluk edenler selamı keserler. Hatta saldırı günü, saldırıya yakın bir vakitte "tuhaf" bir

biçimde, Kürtlerin yaşadığı bölgelerde Türklerin yaşadığı evlere, hemen hemen aynı boyutlarda olan TC bayrakları asılır. Ve o evlere doğaldır ki, saldırılmaz. Yani saldırılacak evler planlı olarak belli edilmiş ve saldırılmaması gereken evler ayırt edilmiştir. Olaylar daha sıcakken Kürtlerin devlet tarafından bölgeden göçte zorlandığı haberleri geldi. Bunun doğru olmadığını söyleyen Vali ise, "doğu halkının kültüründe böyle olduğu, bu tür durumlarda Kürtlerin herhangi bir duruma karşı bölgeden uzaklaştıkları ve kendisinin bunu Doğu'da kaldığı dönemlerde gördüğünü" söyleyerek TC'nin saçmalamalarına bir yenisini ekledi.

Şovenizme teslim olmayalım!

Olayları münferit olarak nitelendirenler ve basit bir "yol verme kavgası", "adli bir vaka", "her yerde olabilir" gibi görenler bu devleti gram tanımamaktadırlar. Evet olay adli bir vaka veyahut da yol verme kavgası olarak da çıkmış olabilir. Peki bu "her yerde olabilir" olayı, olayla alakalı alakasız bütün Kürtlere karşı bir lince dönüştüren sebep ne olabilir? Daha kavga ilk çıktığında Kürtlere rahmet okuyan kitleler hangi etkinin altında, ne sebeple hareketlenmişlerdir? On yıllardır aynı kahırı çektikleri, aynı ekmeği bölüştükleri, aralarında muazzam bir birliktelik oluşan Türk ve Türk aileleri "korkutan" veyahut da "gerçekten" öfkeleniren şey nedir? Kurulduğu günden bu yana "tek"lerin dünyasını kurmaya çalışan TC'nin, halkı da buna göre şekillendirmek istemesi kadar "doğal" bir şey olamaz. Ve bu sebeple başta Kürtler olmak üzere gerçekleştirilen bu tür saldırılar "münferit" olaylar değil devletin var oluş sağlamaları, sistematik olaylardır. Halkı şekillendirmek devlet için ne kadar doğalsa, bu saldırıları ezilenlerin birbirlerini sahiplenerek boşa çıkartmaları da o kadar doğal ve anbean daha da elzem hale gelen bir husustur...

Zeytinburnu'nda faşist saldırı

İstanbul: İstanbul'un Zeytinburnu ilçesinde 4 Ocak Cuma günü saat 22.00 civarında Batmanlı Kürt bir ailenin düğününe faşist bir saldırı gerçekleşti. Saldırıda 5'i ağır, 15 kişi yaralandı.

Kürt bir ailenin düğününü basan yaklaşık 50 kişilik faşist grup pom-

palı tüfek, kurusıkı tabanca, döner bıçağı, satır ve sopalarla düğün salonunun önünde bulunanlara saldırıydı. Görgü tanıklarının anlatımına göre ilk önce 5 kadar faşistin sloganlar atarak düğün salonunun önündeki insanlara saldırdığı ve hemen arkasından gelen grupla sa-

yıları 50'yi bulan faşist grubun ellerindeki sopa bıçak ve taşlarla düğüne gelen insanlara saldırdığı öğrenildi. Bu sırada olay yerine gelen **34 HR 0549** plakalı BMC marka bir minibüsten faşist gruba pompalı tüfek, kurusıkı tabanca, satır, sopa ve döner bıçağı teslim edildi.

Pompalı tüfek ile kitleye açılan

ateş sonucu **Zeki Şayak** isimli bir kişi ağır yaralandı.

Saldırı baştan sona planlıydı

Yaklaşık yarım saat süren saldırı sırasında olay yerinde olan 20 kadar polis, organizasyonlarını izledi. 5 ağır 15 kişiyi yaralayan faşist gruptan gözaltına alınan 4 kişi serbest bırakıldı.

Göğün yarısı

Maria, Beşler ve Paris'te 3 kadın

2013'ün daha ilk günlerinde bu yılın nasıl geçeceği belli oldu. Paris'te PKK'nın kurucu üyelerinden, 35 yıllık mücadele yaşamının sahibi **Sakine Cansız**'ın da bulunduğu üç yurtsever kadın katledildi. Yararılmaya çalışılan "iyimserlik" dolu atmosfere bomba gibi düşen bu haberle birlikte, cehennem yollarının "iyi niyet" taşlarıyla örülü olduğunu görmüş olduk. Ama sadece bu değil. Onların yaşamını yitirmesi, kadınların mücadeledeki yeri, kadınların politik yaşama girmesi, mücadelenin en zorlu alanlarında görev alması ve de önderleşmesi üzerinden bizi bir kez daha düşündürdü ve görevlerimizi hatırlattı. Onların mücadele yaşamlarına baktığımızda durduğumuz yeri de (idealizme düşmeyerek) sorgulamak bir kez daha önemli hale geldi.

Tıpkı 2 yıl önce yitirdiğimiz Beşler şahsında mücadele yemini tazelediğimiz gibi bugün de devrimci kadınlar olarak sınıf kinimizi bileyerek mücadelenin öznesi olmak, çeşitli milliyetlerden halkımızın onurlu kadınları olarak gidenlerimizin boşluğunu doldurmak konusunda kararlıyız.

Onlar, kadının onurlu tarihinin önemli parçaları olarak yüreklerimizdeki ve bilinçlerimizdeki yerlerini aldılar. Ama sadece onlar değil, tarihin "göz ardı" ettiği, yok saydığı, adını bile bilmediğimiz binlerce kadının da ayak izlerinin takipçisi olmalıyız.

Nitekim kadın, devrimci mücadele içinde de olsa, tarihin hep en karanlık noktalarına gizlenmiş, yaşamları ve pratik süreçleri, deneyim olarak hanemize yazılmak yerine, "avcılarının" av öykülerinde bir ayrıntı olarak yer etmiştir.

Bunun belki de en can acıtıcı örneklerindedir **Maria**. Devrimci mücadele içinde pek çoğumuz onun kim olduğunu dahi bilmez. Çünkü, kayıtlarda sadece bir isim olarak geçer. Hatta ismi konusunda bile "avcılarımız" bir türlü anlayamamıştır ki, kimi yerde Maria, kimi yerde Meryem, kimisinde Semiramis'tir. Ve uyuşuğu da ismi gibi, Anadolu Yahudiliğinden Rusluğa kadar tartışma konusudur.

Oysa, 28 Aralık 1920 tarihinde, Sovyetlerden Kars'a gelen 15 kişilik TKP'li grup içinde o da vardır. Kars'tan Erzurum'a ve ardından Trabzon'a geçen ve Trabzon'da Kahya Yahya tarafından bir takaya bindirilerek ölüm yolculuğuna çıkartılan Mustafa Suphi, Ethem Nejat, Aşçıoğlu Bahaeddin, Kasım Hulusi, Kıraloğlu Maksut, Hilmioğlu İsmail Hakkı, Ahmetoğlu Hayrettin, Hakkı Bin Ahmet Ali, Emin Şefik, Tevfik Bin Ahmet, Kazım Bin Ali, Hatipoğlu Mehmet, Hacı Mustafaoğlu Mehmet, Nazmi Bin İbrahim'in yanı sıra Mustafa Suphi'nin eşi olduğu söylenen Maria da vardır. Onun orada bulunmasının nedeni bilinmez(!) Sadece Suphi'nin eşi olarak mı, yoldaşı olarak mı, yoksa bazı kayıtlarda geçtiği üzere katibe olarak mı bilemeyiz. Tek bildiğimiz, 14 TKP'li çıkartıldıkları taka seferinde katledilirken, Maria'nın ise kendisini ölümden bin beter bir sürecin başlangıcı olarak geri götürüldüğüdür.

Bilindiği kadarıyla Karadeniz'in soğuk sularında 14 komünisti M. Kemal'in talimatıyla katleden Yahya Kaptan, Maria'yı ise eve kapatarak uzun süre tecavüz eder. Ardından, Trabzon eşrafından Nemlize Ragıp Bey'e ve daha sonra da Rizeli eşkiyalara "hediye" eder. Ve en son bu eşkiyaların elinde bir tecavüz "aleminde" yaşamını yitirir Maria.

İşte, bu topraklar üzerinde komünist hareketin ilk kadın şehidi olan TKP belgelerinde bile adı Müslüman-Türkleştirilerek Meryem olarak geçen Maria'nın öyküsünden kalan bilgi kırıntıları bu kadardır. Zira devrimci hareket bu ölümlerden ölüm beğenecek duruma gelen kadını sahiplenmekte yetersiz kalmıştır. Bu yetersizliği giderecek olan, onların mücadelesini yüklenen, kadının tarihini yazma görevini üstlenen örgütlü kadınlardır.

Uzun, zahmetli ama bir o kadar da onurlu, vazgeçilmez bir yol olan sınıf mücadelesinde kadın mücadelesi için adım atmanın daha da zor olduğunu 4 senelik sürecimizden deneyimliyoruz. Ancak Maria gibi tarihin erkek egemen tozlarının arasına gizlenen kadınların omuzlarımıza yüklediği tarihi sorumluluk, Beşler'in mirası olan savaş bilinci ve de 3 yurtsever kadın şahsında tazelenen düşman bilincimiz kesinlikle geri adım atmamızı yasaklıyor. Maria, Beşler ve Paris'te üç kadın... Hepsinin gözlerindeki ışıltıyı sahiplenerek, bilinçlerini yüklenerek, silahlarını devralarak bir kez daha biz de varız diyoruz...

"Devlet kürtaji böyle cezalandırıyor"

Geçtiğimiz aylarda gerçekleşen kürtaj tartışmalarının ardından kürtaj yaptırmak isteyen kadınlara adeta terör uygulanıyor. Bunun son örneğini Hürriyet yazarı Ayşe Arman'ın köşesine taşıdığı Eda K. B. isimli kadının mektubundan okuduk. Yorumu yer bırakmayan mektubu sizinle paylaşıyoruz:

"İki evladım var, 37 yaşındayım. Eşimle korunmamıza rağmen bir şekilde hamile kaldım. 'Olurdu olmazdı' derken, içimiz çok acısa da, aldırma kararı verdik. Çok zor bir karardı ama yaptırmak zorundaydık. Maddi olarak üçüncü bir çocuğu büyütmemiz, yetiştirmemiz mümkün değil. Çocuk demek para demek. Yok böyle bir imkânımız.

Böyle sakin yazdığımı bakmayın. Geçen hafta hamile olduğumu öğrenince şok yaşadım. Eşim de, en az benim kadar perişandı. Hemen fiyatları araştırmaya başladık, kürtaj olmak 750 liradan başlıyormuş, dedik ki, 'Devlet hastanesine gidelim...'

'Doktor açtı ağzını yumdu gözünü...'

Salı günü bir devlet hastanesinin Aile Planlama Merkezi'ne gittim. Ultrasona aldı doktor beni. Evet, bebek vardı. Kadın doktor açtı ağzını yumdu gözünü, 'İlkokul mezunuyla üniversite mezunu arasında en ufak bir fark yok. Hepiniz aynı-sınız!' dedi. Hekimlikten ve hasta psikolojisini anlamaktan uzak, sadece kişisel egosunu

atmine dayalı bir sürü söz sarf etti. Hiç cevap vermedim, vermek de istemedim, çünkü benim üzüntüm bana yetiyordu.

Perşembe gününe randevu verdi. Gelirken etek tıraşı olmanı, banyo yapmanı ve bir de etek getirmemi söyledi. Tuhafıma gitti. 'Ha bir de gelmeden, mutlaka bir şeyler ye!' dedi. Oysa narkoz alacağımı düşündüğüm için, 'Bu doğru olmaz!' diye geçirdim aklımdan.

Perşembe sabahı erkenden kalktım ve hazırlandım, eşimle yola koyulduk. Saat tam 08.45'te hastanedeydik. Eşimi bekleme salonuna aldılar, beni de başka bir bölüme. Odada 4 kadındık. Bir saat kadar beledikten sonra doktor hanım geldi. Sanki çocuklarıymışız gibi, 'Geçin bakım şuraya' dedi, geçtik. Üreme sistemini anlattı. Sonra da verdiği bilgilerin pekiştigiğinden emin olmak adına, 'Neyle korunacaksın bundan sonra?' gibi sorular sordu. Cevap veren kadına, 'Madem öyle, bunu daha önce niye yapmadın?' dedi. Kadın, 'Kocam...' diye geveleyince 'Altına yatmayı biliyorsun ama' diye azarı bastı.

Odadan çıkan kadınların yüzündeki dehşet ifadesi

Sonra bizi ranzaların olduğu bir odaya aldılar. 4 yatak vardı 4'ü de birbirinden leş, camlar açık. Eteklerimizi giymemiz söylenince, hiç tanımadığım kadınların önünde soyundum, iç çamaşırımı çıkardım, eteğimi giydim ve sıramı beklemeğe başladım. Kadınları tek tek, başka bir odaya alıyorlardı. Meğer en korkunç şey o odada yaşanacakmış da, haberim yokmuş! Ben en sonuncuydum. Odadan çıkan her kadının yüzünde dehşet ifadesi vardı ve kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Sıra bana geldi.

Odaya girdim. O odanın da camı açıktı, jinekoloji masası da camın yanındaydı. Uzunmam söylendi. Ben

hala saf bir şekilde narkozcu bekliyorum. 'Herhalde bir narkozitör gelip beni uyutacak' diyorum. Masanın hemen yanında ağız açık bir tıbbi atık çöp kovası var, içi de kanlı, gazlı bez ve pamuk dolu, ona bakıyorum. Bu arada, odanın kapısı açık hasta mahremiyeti yok, isteyen istediği gibi girip çıkıyor. 'Allah'ım ben n'apıyorum burada? Bu insanların arasında işim ne?' demeye kalmadan, bir spekülümün kabaca içime yerleştirilmesiyle irkildim. Meğer kürtaj yaparken ne narkoz, ne sakinleştirici, ne de ağrı kesici hiçbir şey vermiyorlarmış!

'Her şeyden nefret ettim'

O an yaşadığım bedensel ve duygusal travmayı asla unutmayacağım. Ağlamaya başladım. Ki ben ketum bir insanım, kolay kolay ağlamam ama rızam da olsa, gözümün önünde bebeğimin alınması, kocaman bir aletin bebeğimi ben kendimdeyken vakumlaması...

Beni çok sarstı. Her şeyden nefret ettim. Kendimden, eşimden, çaresizliğimizden, bunu bana yapan insanlardan, maruz kaldığım bu iğrençlikten, bu zihniyetten... Beş dakika kadar sürdü. Masanın kenarlarını sıkıktan avuçlarımın içi acıdı, morardı. Ayağa kalktığımda titriyordum. Kendimi tecavüze uğramış gibi hissediyordum. Zaten duygusal olarak, orada tecavüz ettiler bana.

'Devlet kadınları böyle cezalandırıyor'

Yaşadıklarımı şimdi değerlendirdiğimde... Kürtajın, narkoz, sakinleştirici, hatta ağrı kesici bile verilmeden yapılmasını, devletin kadınları bir tür 'cezalandırma' şekli olduğunu düşünüyorum. 'Benim bedenim, benim kararım diyorsunuz öyle mi? Alın size!' demek bu. Başka yerlerde, tür acı deneyimler yaşayan kadınlar var mı bilmiyorum. Ben yaşadıklarımı paylaşmak istedim, belki konu dikatini çeker, yazarsın ve bu sayede bazı şeylerin değişmesine vesile olursun... Sevgiler.

(Eda K.B.)

"sağlık.net2, özel hayatımıza saldırıdır"

İzmir: Kadın Adayları Destekleme Derneği (KA.DER), yayımladığı bir açıklama ile hastalara ait kayıtların paylaşımını zorunlu kılan sağlık.NET 2 uygulamasına tepki gösterdi. KA.DER Genel Yönetim Kurulu adına **Çiğdem Aydın** tarafından yapılan

açıklamada; kimlik ve sağlık bilgilerinin paylaşımının özel hayata saldırı olduğu ifade edildi. Özellikle 15-49 yaş arasındaki kadınların; doğum, düşük türü ve sayıları, kadın sağlığı işlemleri, kullanılan aile planlaması yöntemi, gebelik tespiti sonuçları, son adet

tarihi, gebe olduğu tespit edilmiş olsun ya da olmasın, doğum ya da düşükle sonuçlanan tüm gebeliklerin bildirilmesini içeren düzenleme ile ilgili yapılan açıklamada temel haklarımıza yönelen bu saldırı kabul edilemez olarak nitelendirildi.

BİR KURULTAY!

**3 ÇOCUK
YERİNDE
SAYMAKTIR**

Yılın ilk günlerinde yapılan bir kurultay, dünyanın ve bizim dikkatimizi çekmeyi yine başardı. Uluslararası düzeyde örgütlenen kurultay, Ankara'da 2-3 Ocak tarihlerinde gerçekleşti. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın ev sahipliği yaptığı Uluslararası Aile ve Sosyal Politikalar Zirvesi'nde aile hukuku, boşanma, tek ebeveynli aileler, toplumsal cinsiyet meseleleri gibi daha birçok konu masaya yatırıldı.

Kadını sadece aile içinde tanımlayan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı Fadime Şahin sözcülüğünde "annelerin ailenin temel unsuru, temel yapı taşı olarak görüldüğünü" ve Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı olarak en önemli görevlerinin aileyi korumak, kollamak, dağılmadan biraraya getirmek ve birarada tutabilmek olduğunu ifade etti. Aileyi korumanın bir diğer yolu olan boşanmaları azaltmak için yaptıkları çalışmalardan bahsetti.

Bakanlık olarak üstlendikleri misyon kadını yok sayan bir yerde durmaktadır. "Ne olursa olsun kadının yeri evidir" vurgusu devlet, yasalar ve kolluk güçleri tarafından garantilenmektedir. Şimdi ise dünya genelinde meşrulaştırma çalışmaları yapılmaktadır. Bütün bunları aileyi devlet garantisine alarak, geniş aileyi yere göğe sığdırmamak ve dini içerik kazandırarak kutsamaktadırlar.

Her fırsatta aileyi kutsayan devlet ve bakanlıkları kadının yerinin sadece aile içinde olabileceği vurgusunu yapmakta ve bunu meşrulaştırmak için her geçen gün sert söylemler kullanılmaktadır. Erdoğan'ın üç çocuk söylemi hiçbir toplantıyı, kurultayı kaçırmadan tekrarlanmaktadır. En son uluslararası düzeyde yapılan Aile ve Sosyal Politikalar Kurultayı'nda "bir çocuk iflas, iki çocuk iflas, üç çocuk ancak yerinde saymak" diyerek

Kadınların hayatı ve geleceği üzerinde söz sahibi olmalarının önünde en büyük en büyük engel olarak duran egemenler, aynı zamanda kadını aileden bağımsız düşünmemektedirler. Ve buna bütün söylemlerinde yer vermektedirler. Kadının önce aile sonra kolluk kuvvetleri ve son olarak da devlet himayesinde korunması gerektiğini savunmaktadırlar.

aslında üç çocuğun bile yeterli olmadığını vurgusunu yapmıştır.

Kadınların hayatı ve geleceği üzerinde söz sahibi olmalarının önünde en büyük en büyük engel olarak duran egemenler, aynı zamanda kadını aileden bağımsız düşünmemektedirler. Ve buna bütün söylemlerinde yer vermektedirler. Kadının önce aile sonra kolluk kuvvetleri ve son olarak da devlet himayesinde korunması gerektiğini savunmaktadırlar. Toplumsal olarak da kadına verilen rol ve görevler bunların dışına çıkmamaktadır.

Toplumsal cinsiyet rolleri bazında bakıldığında egemenlerin aslında neden böyle bir yaklaşım sergilediklerini anlamak zor değildir. Kadını salt eve hapsederken aynı zamanda yapabileceği işlerin de sınırı çizilmektedir. Bu rollere uygun davranmayanlar da çeşitli şekillerde cezalandırılmaktadır. Bunu bazen boşanmak isteyen kadının eşi tarafından öldürülmesi bazen de kocasından dayak yiyen kadının çıkıp "kocamdır, döverdi ama barıştık" demesiyle yapmaktadır.

Uluslararası Aile ve Sosyal Politikalar Kurultayı ile egemenler kadın ve aile ile ilgili bütün yaptırım ve düşüncelerini Türkiye ve dünya kamuoyu ile paylaşmıştır.

Gerçekleşen kurultaylardaki söylemler kadının mücadelesinin altını boşaltmaya, onu yok saymaya çalışsa da her fırsatta kadının yerinin üretim olduğunun, aile içinde sadece kadın değil ailenin bütün fertlerin sorumlu olduğunun ve kadının yapabileceklerinin egemenler ve toplum tarafından sınırlandırılmayacağını altını çizmemiz gerekiyor. Erdoğan ve onun aileden ve sosyal politikalarından sorumlu bakanı **Fadime Şahin** 40 torunu olduğu için bir neneye ve aileyi en iyi anlatan reklamlara plaket verse de gerçeklerin üstünü kapatamamaktadırlar. Kadınlar haklı mücadelenin içinde daha fazla yer alarak egemenlerin teşhiri yapmalıdır.

"Burası kapatıldığında kadınlar daha da yeraltına inecek"

H. Merkezi: "Devletimiz, genelevler kapandığı zaman fuhuşun biteceğine inanıyor. Ancak, bu büyük bir illüzyon, böyle bir şey yok. Buralar kapandığında, burada çalışan kadınlar daha fazla yeraltında, daha da karanlık sokaklarda, daha da korunmasız ortamlarda bu mesleği yapmak zorunda kalacaklar. Kadın cinayetleri zaten artmış vaziyette, daha da artacak."

Bu sözler, İstanbul Karaköy'de, Zürafa sokak'ta bulunan genelevdeki kadınlara ait. Galataport'un açılacak olmasıyla daha değerlenen Karaköy'de bulunan binalar tek tek rantçılara peşkeş çekilirken; ilk elden boşaltılan yer genelevler oluyor. Buna tepki gösteren kadınlar, 4 Ocak günü yaptıkları basın açıklaması ile durumu protesto ettiler. Çünkü genelde fuhuşun "kaynağı" gibi görülen genelevlerdeki kadınlar, aslında sokakta ve güvenceden yoksun, her an zarar verilebilir durumda olan 100 binin üzerinde "seks işçisi"nin durumuna göre daha güvenceli durumdadır.

2002'den bu yana genelevlerde çalışmak için başvuru yapan kadınların başvurularının kabul edilmemesi, her ne kadar "dışarıdan" ve erkek egemen zihniyetin hakim olduğu gözlükten bakıldığında "fuhuşu bitirme" gibi gözükse de aslında tam tersi kayıtdışının daha fazla gelişmesine yol açan bir uygulama olmuştur. Bunun farkında olan kadınlar da yaptıkları açıklamada özellikle bu konu üzerinde duruyorlar.

N.Ç davası yine ertelendi!

H. Merkezi: Hafızalarımıza 13 yaşındaki bir kız çocuğunun aralarında devletin kolluk güçlerinin bulunduğu onlarca kişi tarafından cinsel istismara uğrarken, o onlarca kişinin değil çocuğun "rızası var" denilerek suçlandığı "utanç davası" olarak kazınan N.Ç. davasında devlet 25 saniğe alt sınırdan 5 yıl ceza vermiş ve "iyi hal" ve "rıza" indirimiyle sanıklar 3 yıl 2 ay ile 4 yıl 10 ay arasında değişen hapis cezalarına çarptırılmıştı. Ancak Yargıtay'da bozulan karar üzerine, davanın görülmesine yeniden başlandı.

Mardin 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 9 Ocak günü görülen davada, N.Ç'nin yaşının küçük olması nedeniyle mahkeme "gizlilik" kararı koydu. Davaya katılan N.Ç'nin avukatları yaptıkları açıklamada, daha önceki duruşmada 5 sanığın avukatlığını yapan kişinin başka bir göreve atandığını, sanıklara yeni avukat atandığı, bu avukatların da ek süre istediği için duruşmanın 16 Ocak tarihine ertelendiğini söyledi.

H. Merkezi: 10 Ocak gecesi Paris'te bulunan Kürdistan enformasyon Bürosu'nda suikaste uğra-

Sakine, Fidan ve Leyla Ölümsüzdür!

arak katledilen 3 Kürt kadın; **Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Söylemez** için yazılı bir açıklama yapan **Yeni Kadın**, "Acınızın acımız, mücadelenizin mücadelemiz olduğunu bildiriyor, Kürt halkına ve yüreği mücadeleden yana olan bü-

tün emekçi kadınlara baş sağlığı mesajımızı iletiyoruz" dedi.

"Onların da Kürt Ulusunun özgürlük mücadelesinin kuru düşmüştü bir kere yüreklerine... Nasıl düşmesindi ki? Ezilen, lerine neden olan Kürt Ulusuna aittiler... Üstelik de kadındılar..."

Bu sistemde kadın olarak, üstelik de Kürt kadını olarak yerini almak ve de sisteme muhalif olmak kolay değildi. Paris gibi, üç yüz yılı aşkın özgürlük mücadelelerine ev sahipliği yapmış Komünarların ülkesinde bile olsa" denilen açıklamada "üç cesur kardelen daha, hain pusularda yaşamlarını yitirdiler. Acımız ve öfkemiz büyük" sözleriyle katliama tepki gösterildi.

Güldünya'yı katledenler "barış" imzaladı!

Feodalizmin en önemli dayanaklarından olan "töre, namus" kurumunun kurbanlarından biri olan Güldünya'nın katledilmesinden sonra başlayan kan davası geçtiğimiz günlerde "barış"la mutlu bir şekilde sona erdi.

8 yıl sonra Güldünya'yı katleden aşiretin "erk"ekleri kutlama törenleriyle ve bazı "devlet büyüklerinin" de katılımıyla barış imzaladı.

Bilindiği gibi Güldünya, 2004'te Servet Taş'ın tecavüzü sonucu hamile kalmış, bunu öğrenen aile meclisi Güldünya'nın ölüm fermanını hazırlamıştı. Hakkındaki karardan sonra Güldünya İstanbul'a kaçmış, polise "sığınmış", ancak yine bilindik "iyi niyetle" durum ailesine bildirilmişti. Ailenin, aşiretin "namusu" temizleme "kutsal" görevini kardeşler Ferit ve İrfan aldı ve İstanbul'da Güldünya'yı bularak sokak ortasında kurşunladılar. Ancak yaralı olarak hastaneye kaldırılan genç kadın, çok kısa bir süre sonra hastanede katledildi.

Ve sonrası "bilindik" bir oyun ile devam etti her şey. Devlet hastanede bile koruyamadığı Güldünya'nın katillerine ceza indirimi uyguladı!

Hapiste olan katillerinden Ferit Tören'in kalp krizinden öldüğü söylenirken karşı aşiretten Servet Taş'ı ise Güldünya'nın babası öldürdü ve ardından da baba öldürüldü. Genç kadının ölümüyle sonuçlanan olay 9 yıldır "kan davası" olarak devam ediyordu.

Hafızamızı yokladığımızda buna benzer şekilde onlarca kadının katledil-

diğini hemen hatırlayabiliriz. En son Gülşah öğretmenin katledilmesine, korunma talepleri yerine getirilmediği gibi katillerinin ellerine verilmesine, katledilişine tanık olduk. Güldünya'nın katledilişi de diğerlerine benzerdir aslında. Diğerleri gibi törenin, kan davasının, namusun, erkek egemenliğinin kurbanıydı Güldünya da. Yalnız Güldünya, aileler arasında 9 yıl süren "kan davasının" katillerinin "barışmasına!" da vesile oldu.

Katiller barıştı!

Geçtiğimiz günlerde ta Bitlis'ten "barış" için gelen "erkekler" kendi aralarında "barıştı". Zeytinburnu'ndaki Gündoğan Camii'nde biraraya gelen aşiretin "ileri" gelen erkekleri el sıkışarak, kucaklaşarak barıştılar ve 4 maddelelik bir metne imza atarak barışlarını belgelemiş oldular. Kan davalılar metne göre, kızlarını artık okula gönderecek, eğitimlerini aksatmayacak, kadınlara şiddet uygulamayacaklar. Önce iyi bir şey diye birkaç dakika düşünebilirsiniz, ancak kutlama törenine ve orada sarf edilen sözlere baktığımızda durumun daha vahim olduğunu anlayabiliriz.

Törende sadece aşiretin ileri gelenleri değil bahsettiğimiz gibi devletin "büyük"lerinden gelenler de vardı. CHP Parti Meclisi Üyesi Bitlisli Hüseyin Yaşar'ın aracı olduğu "barışma buluşmasına", Nakşibendi Tarikatı Sêrt (Siirt) Lideri Şex Muhiddin Aydın ve AKP Bedlis milletvekili Vedat Demiröz de katılıyordu.

Töre, namus; feodalizmin en çirkin, en vahşi yansımasıdır kadının bedeni üzerine düşen. Güldünya da bu toplumda dünyaya kadın olarak gelmenin bedelini canıyla ödeyenlerdendi. Ardından 8 yıl süren kan davası, aşiretin erkekleri için mutlu sonla bitirken Güldünya, barış töreninde bir "kaza" olarak yer aldı.

"Bir kaza oldu, üzüldük, elimizden geleni yaptık"

Bir araya gelenler Güldünya'nın katledilişi için ise "bir kazaydı oldu, inşallah bir daha olmaz" dedi. "Aramızda bir olay, bir kaza oldu. Biz her şeyi ağalarımıza, vekillerimize teslim ettik. Bizlere yakışan budur, elimizden geleni yaptık. Bundan sonra hiçbir aşiretin arasında hiçbir kadına eziyet ve kan davası olmaz, kan dökülmez. Kimse de mağdur olmaz. Her şeyin güzellikle olmasını temenni ederim. Biz de mahcup olduk, üzüldük. Bir kazadır, oldu. Bu kazayı da biz kapattık. Bundan sonra da inşallah bir kaza olmaz" şeklinde konuşan Taş ailesinden Enver Taş, gelecek güzel günler için iyi dileklerde bulunmayı da ihmal etmedi!!!

"Barış" için bir araya gelen aileler bu sözlerle genç kadını katlettiklerini özetleyerek belki de vicdanlarını rahat-

latıyorlar. Bir kaza olmuş, üzülmüşler ve şimdi de barış için ellerinden geleni yapıyorlar. Başka ne söylenebilir!

Artık barışın gelmesi gerektiğine karar veren aile temsilcileri, olaya pek doğal bir şekilde "kaza" diyerek üstünü örtmeye ve mutlu sona ermeye çalışıyorlar.

Ne de olsa kan davası erkekler arasında başlar, onların namuslarını kirleten kadınlar, hak ettikleri "ceza" neyse onu çeker. "Namuslarını 'kirleten' kadınları öldürmekten çekinmedikleri gibi aldıkları kararlardan vazgeçebilir, davayı bitirebilir, barışabilirler.

Oysa bizler bilmekteyiz ki; onlarca Güldünya'yı katledenlerin barışı hiçbirimizi kurtaramayacaktır. Öyle bir beklenti içinde de değiliz. **Güldünyaları, Gülşahları kurtaracak tek güç kadınların birbirilerinden aldıkları güçtür, örgütlenmeleridir.**

Edirne'de lise öğrencisine cinsel istismar

H. Merkezi: Edirne'nin Sinanköy ve Uzunköprü ilçelerinde 15 yaşındaki lise öğrencisi B.Z.K'nin yaşadıklarını ailesine anlatması üzerine ortaya çıkan tecavüz vakası ile ilgili 10'u lise öğrencisi 17 kişi gözaltına alınmış-

ti. Edirne Emniyet Müdürlüğü Asayiş ve Çocuk Şube Müdürlüğü ekipleri tarafından yürütülen soruşturma sonucu ifadeleri alınan 17 kişiden 14'ünün "cinsel saldırı ve tehdit" iddiasıyla tutuklandığı öğrenildi.

Daşlı'nın tecavüzcüsü tutuklandı

H. Merkezi: Tecavüzüne uğradığı için ailesi tarafından Êlîh Çayı'nda boğularak katledilen Hasret Daşlı'nın tecavüzcülerinden biri yakalandı. Daha önce de cinayet azmettiricisi olan dede ve 2 amca

tutuklanmıştı. Daşlı'nın cenazesi günlerce morgda bekletilmiş, ardından kefensiz gömülmüştü. Buna tepki gösteren kadın örgütleri temsili kefenle mezar başında eylem gerçekleştirmişlerdi.

Çanakkale'de YDG'lilerin evleri basıldı

İzmir: Geçtiğimiz günlerde Çanakkale'de YDG okurları evleri basılarak gözaltına alındı. 5 YDG okuru, açlık grevleri ile ilgili demokratik eylemlere katılmaktan

kaynaklı açılan davalar çerçevesinde gözaltına alındı. Aynı gerekçeyle birçok devrimci ve demokrat öğrenciye davaların açıldığı Çanakkale'de polis, öğrencileri

arayarak ifadeye çağırdı.

İfade vermeye gitmeyen YDG okurlarını sınav haftası, evlerinden, okuldan, duraktan gözaltına alan polis, demokratik bir hak olan susma hakkını kullanmak isteyenleri ise, örgütsel tavır almakla itham etti. Gelir-

gider, aile vb. sorularla baskı yaratılmaya çalışılan gözaltı sürecinde YDG okurlarının çantaları aranarak, telefon seri numaralarından, kredi kartı hesap numaralarına kadar tek tek kayıt altına alındığı öğrenildi. YDG okurları daha sonra serbest bırakıldı.

Şoven politikaların esas hedefinde gençlik var!

Egemenler, her dönem olduğu gibi geride bıraktığımız 2012 yılı içerisinde de gençliğe özel bir önem verdi. Bu önemle kuşkusuz her zaman olduğu gibi 2012'de de egemenlerin çıkarlarının daha fazla hayata geçirilmesi hedeflendi. Hedeflenenler arasında da Kürt ulusal sorunu temelli olanlar ayrıca gözden geçirilerek gençlikten beklentiler oluşturuldu.

Peki, bu beklentiler neydi?

Bu yılda da "imha, inkâr, asimilasyon" üçgeninden bir adım dışarı atmayan egemenlerin gençliğin hareketli kesimlerinin hareket alanını ortadan kaldırma isteği aşıkârdır. Bu istek çerçevesinde, Kürt sorunuyla bir şekilde "temasa" geçen gençliğin her kesimi, başta üniversiteler olmak üzere bulunduğu her yerde, gözaltı ve tutuklama terörüne maruz bırakılmış; bu temas çerçevesinde yapılan her türlü eyleme, etkinliğe vs. "terör" etiketi yapııştırılmıştır.

Sivil faşistlerin çeşitli saldırıları da bu adımın şekillenmesinde önemli bir role

sahiptir. "Vatan, millet sevgisi"nden ne yapacağını şaşır(!) faşistler, eylemlere en az bizim kadar "ilgi" göstermiştir. Devlet politikasıyla doğrudan alakalı olarak artan bu "ilgi"nin üretim merkezlerinin başında da üniversiteler gelmiştir. Kendilerine açılan yeni soluk borularından aldıkları nefesle faşistler, milliyetçi, şoven vb. gerici ideolojilerinin propagandasını artırmıştır, hem de son derece meşrulaştırılan (!) bir zeminde "vatan elden gidiyor" vb. safsatalarla.

6 Ocak'ta Gençlik Spor ve Kültür Bakanlığı'nın düzenlediği "**Gençlik şühedanın izinde**" şiarıyla yapılan "**Sarıkamış şehitlerini anma yürüyüşü**" de devlet politikasına bir başka örnektir. Günlerce televizyon kanallarında, billboardlarda duyuruları yapılan yürüyüş, tepeden tırnağa devletin milliyetçi, şoven ideolojisinin propagandalarından ibarettir. Yürüyüşe kaç kişinin, kimlerin katıldığından ziyade esas olan gençliğe sunulan, propaganda yapılan şeydir.

Gençlik, tıpkı bundan yaklaşık 100 yıl önce olduğu gibi şimdi de egemenlerin çıkarları doğrultusunda hareket etmeye, "**görev başına**" çağrılmaktadır!

Devletin attığı her adımda, söylediği her sözde kendi ideolojisinin propagandasını yapması şaşırtıcı değil elbette. Ancak gençliğin bu propagandalardan ne derece etkilendiği esas tartışma konumuz olmalıdır. Egemenlerin bu etkilenmeyi artırmak için kitlelerin yumuşak karnına dokunmaya çalıştığı bilinmektedir.

Kürt Ulusal Hareketi için devlet sözcülerinden "Onlar, Müslüman değil!" ve benzeri cümleleri çok duyarız. (*İçişleri Bakanı: KCK'nın lanetli yapısının özü nedir? Önce Müslüman olmamak, iki hiçbir dine mensup olmamaktır, dinsizlik yapısıdır. Bu yapıda sahte namaz vardır, oruç tutmadan açılan iftarlar vardır, sahte imamlar vardır.*) Aslında devlet de bilir, sorun ne dinsizlik sorunudur ne de Müslümanlık. Ancak ne var ki TC taşı atmaktadır; ister taş kuşa çarpsın, ister kuş taşa.

Sonuç olarak;

TC'nin ideolojisi hiç kuşku yok ki halk tarafından benimsendiği oranda kendine yaşam alanı bulabilecektir. Yani halk ne zaman ki bu ideolojiyi reddedip kendine özgürlük getirecek olan ideolojiyi benimserse o zaman onun ideolojisi de yerle bir olacaktır. Bu nedenle egemenlerin halk gençliğinden beklentilerini boşa düşürmek için kendi politikalarımızın/ideolojimizin propagandasını daha güçlü yapmak gerekir.

KOÜ'de gözaltılar protesto edildi

Yeni yılın ilk günü "KCK üyesi oldukları" iddiasıyla şafak operasyonu yapılarak 12 öğrencinin gözaltına alınması **3 Ocak** günü Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Kampüsü'nde yapılan bir eylemle protesto edildi.

Sosyal Tesisler önünde toplanan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin eylemine yüzlerce öğrenci ve öğretim üyeleri katıldı. Yürüyüşün ardından A Kapısı önünde açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada; "*Onlar eşit, parasız, bilimsel, analide eğitim hakkımızı, demokratik-özzerk üniversite taleplerimizi haykırdılar. Onlar binlerce tutsağın bedenini ölüme yatırmasına seyirci kalmadılar, tutsakların kampüslerdeki sesi oldular. Onlar 'Roboski'nin ve tüm katliamların hesabını soracağız' dediler*" denildi.

Gözaltına alınan öğrenciler ise serbest bırakıldı.

Dersim'den ODTÜ'ye, selam olsun direnişe!

4 Ocak günü Tunceli Üniversitesi'nde ODTÜ öğrencilerini desteklemek amacıyla DGH tarafından asılmak istenen afişlere ÖGB'ler tarafından saldırı gerçekleştirildi. Saldırıya uğrayan öğrencilere YDG'li ve yurtsever öğrenciler tarafından destek verildi. Afişi indirmekte başarılı olamayan Rektör **Durmuş Boztuğ** ise üniversiteye çevik kuvveti çağırdı. Terör estiren polis kantini işgal eden, aralarında **YDG, DGH, SGD** ve **DÖDER**'li öğrencilerin de bulunduğu 19 arkadaşımızı gözaltına aldı.

Bu saldırıyı kınamak için aynı gün akşam Sanat Sokağı'nda biraraya gelen yüzlerce öğrenci "**Her yer ODTÜ, her yer direniş**", "Yaşasın devrimci mücadelemiz", "**Rektör istifa**", "Direne direne kazanacağız" şeklinde sloganlar attı. Emniyet Müdürlüğü önüne kadar yürüyen öğrenciler burada yaptıkları

açıklamada, Rektör **Durmuş Boztuğ**'u ve **polis terörünü** teşhir ettiler.

"Terörist sizsiniz 'sayın' Rektör"

Yapılan saldırıyı ve buna karşı açılan soruşturmayı protesto etmek ve ODTÜ'de yaşanan direnişi kınayan senato açıklamasına tepki göstermek için hep birlikte boykot kararı alındı. **YDG,**

DGH, SGD ve **yurtsever öğrenciler** tarafından alınan karar sonrası öğrenci evlerinde ve yurttan bir çalışma başlatıldı. 6 Ocak Pazartesi günü başlatılan boykota hazırlık için yoğun bir çalışma yapıldı.

Pazartesi günü sabah saatlerinden itibaren Mühendislik Fakültesi önünde toplanan 1000 kadar öğrenci davul

zurna eşliğinde halay çekerek sloganlar attı. Polisin üniversiteyi ablukaya aldığı gözlemlenirken, Elazığ'dan da takviye çevik kuvvet getirildiği öğrenildi. Polis sabah saatlerinden itibaren 6 öğrenciyi gözaltına aldı. Mühendislik önünde toplanan kitle, sloganlarla polis barikatı karşısında kararlılığını göstererek Rektörlük'e kadar yürüyüş gerçekleştirdi.

Eylem sırasında Rektör yardımcılar tarafından yapılan çağrı sonucunda yapılan görüşmede; Üniversite Rektörü **Boztuğ**'un Cuma günü yaşanan saldırıdan ve ODTÜ ile ilgili yaptığı açıklamalardan dolayı özür dilemesi, polisin derhal üniversiteyi terk etmesi, 5 gün devam edecek boykot sürecinde final sınavlarının iptal edilmesi ve soruşturmanın geri çekilerek gözaltına alınan arkadaşlarımızın serbest bırakılması talepleri dile getirildi.

(Dersim YDG)

Şovenizm, Uluslaşma ve

TC'nin Ortaya Çıkışına Dair -3-

Türk sermayesinin gözyaşları ya da hameset edebiyatı olarak şovenizm:

Devlet ve ulusu inşa edip, sürekliliğinin sağlanmasının iktisadi hâkimiyetten geçtiği fikri, Yeni Osmanlı aydınlarından İttihat ve Terakki'nin Türkçü ideologlarına kadar ortaklaşmış ve tecrübeyle sabit hale gelmişti. M. Kemal'in ifadesiyle "*Hâkimiyet-i Milliye, hâkimiyet-i iktisadiye ile tarsi edilmelidir (sağlamlaştırılmalıdır). Siyasi ve askeri muzafferiyetler ne kadar büyük olursa olsun iktisadi zaferle tetviç edilemezlerse (taçlandırılmazsa), netice payidar olmaz*"dı. Bu yüzden Türkleştirme programının en esaslı sorunu iktisadi Türkleştirmeyi başarabilmek oldu. Çok zayıf bir burjuva sınıfının/sermayesinin "ulusal çapta" hâkimiyetinin önündeki "engeller" Ermeni ve Rum soykırımlarıyla el konulan altın, toprak, emlak, işyerleri ve iç pazar olanaklarının ele geçirilmesiyle tamamen ortadan kalkmış değildi.

İthalat ve ihracatın merkezileştiği İstanbul, İzmir gibi ticaret şehirlerindeki sermayenin ve ticarethanelerin ele geçirilmesi, ülke içine yayılmış şirketlerin kontrolünün sağlanması, resmi ve özel şirketlere "Türk Müslüman" idareci, memur ve işçilerin yerleştirilmesi gibi bir dizi aşılması gereken "engel" vardı. Böylelikle Ermeni, Rum ve özellikle Yahudi "azınlıklar" devletin resmi, gayri resmi baskısı, tehdidi, faşist yasa ve uygulamalarla iktisadi yok oluşa sürüklendi.

"Kimliğin, iktisadın ve coğrafyanın Türkleştirilmesi" hâkim sınıfların mutabık olduğu ve onları birleştiren milli bir dava olarak ele alındı. "Türkiye Türklendir" sloganı bu "milli dava"nın hem hegemonik söylemini, hem "gerekçesini" oluşturuyor hem de geniş köylü yığınlarıyla işçi sınıfını bu davanın hissesiz ortağı yapmayı hedefliyordu. Devletin tüm gücünü ve olanağını arkasına alan "Türk sermayesi" kendine pazar açmak ve sermaye birikim sürecini sürekli kılmak için aynı zamanda kendi devlet düzeninin sağlanmasına ve Türklüğe

dayalı ideolojik-kültürel "milli harcın" da sürekli üretimine ihtiyaç duyuyordu.

Sermaye birikimi açısından geç kalmışlığın telaşı ve aç gözlülükle girilen iktisadi talana, şovenist-ırkçı bir kitle ruhunun eşlik etmesi için elden gelen hiçbir şey esirgenmedi. Lozan Antlaşması'nda "Azınlık hakları"nı düzenleyen 42 ve 44. Maddelerden vazgeçilmesi için Yahudi, Rum ve Ermeniler üzerine yapılan baskılar ve linç tehditleri, 1934 Trakya Yahudilerine yönelik yağmalama ve linç saldırıları; 1941'de Hitler aşığı CHP hükümetinin tıpkı Ermeni ve Rum soykırımında yapıldığı üzere gençyaşlı "gayrimüslim Türkler"i amele taburlarında toplaması; başbakan Şükrü Saraçoğlu'nun "Yahudilere öylesine ağır bir vergi tahakkuk ettireceğim ki yaşayabilmeleri için eşlerini fahişe olarak ikram etmek zorunda kalacaklar" diyerek gururlandığı 1942 Varlık Vergisi ve çalışma kampları, CHP'nin 1944 yılında hazırladığı "Azınlıklar Raporu"nda "... azınlıkları, İstanbul'da topladık, bunların sayısını bir şekilde indirmemiz gerekiyor... söylenecek tek söz, İstanbul'un Fethi'nin 500. yıldönümüne kadar İstanbul'u tek Rumsuz hale getirmektir..." şeklinde belirlenen hedefe uygun olarak gerçekleştirilen 1955 Eylül katliamı, tecavüz ve yağma olayları Türk hakim sınıflarının iktisadi ve sosyal Türkleştirme politikalarının aynı anda uygulamaya konulduğu örneklerden en bilinenleridir. Diğer bir ifadeyle Türk komprador kapitalistlerinin ve toprak ağaları sınıfının sermaye birikiminin önünü sonuna kadar açıp "yabancı sermayeyi yağmalamak" için ayarlanmış şovenist patlamalardı.

Daha önce de belirttiğimiz üzere ezilen halk kitleleri "Türk milli davası"nın kitlesel gücü ama hissesiz ortaklarıydı. Bu davada onların payına düşen, yağmaya, çapula iştah kabartan şovenist bir kültür, faşist bir ideolojidi. Türkleştirme savaşının "bindirilmiş kıtaları" olarak rol biçilen halk sınıfları ancak böylesi bir ideolojik-kültürel motivasyonla harekete geçirilebilecek ve şovenist politikalara meşruiyet kazandırı-

lacaktı. Halk sınıflarının içinde yaşadıkları korkunç sefalet ve çaresizlik devletin yeni sahiplerini zerrece ilgilendirmiyordu. "... Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren asker-sivil bürokrasi ile ticaret-sanayi erbabı, eşraf ve büyük toprak sahipleri arasında zımni bir koalisyon mevcuttur. CHP örgütü, organları ve hükümeti bu koalisyonun tüm özelliklerini yansıtmaktadır. CHP iktidarının sınıfsızlık savı topraksız ya da az topraklı köylülerle, işçilere karşı kullanılan bir çeşit taktik olarak kabul edilebilir. Nitekim iktidarın çarkları sürekli olarak bu zımni koalisyonun ortaklarının lehine dönmüştür."⁽¹⁾

"Türkiye Türklendir" sloganıyla artık "vatan sahibi" olduğu düşüncesinin ve "Türk'ün hakkının ecnebi sermayesinin elinden alındığı" fikrinin "Türk'e vaat ettiği zenginlik ve refah ile işçilerin iliklerine kadar yaşadığı sömürü ve köylülerin perişanlığı arasında o denli uçurum vardı ki bu uçurum ancak şovenizmle karartılmış bir zihinde uzlaştırılabilir. Bu yüzden ki Ziya Gökalp'in "imtiyazsız-sınıfsız kaynaşmış kütle" olarak ortaya attığı "millet" tanımı tam da böylesi bir uçurumu gizlemek isteyen bir zihniyetin inşasında temel kavram olarak kullanılageldi. Uçurum büyüdükçe şovenizm koyulaştırdı, "millet olma"yı merkezine alan çığırkanlıkların tonu yükseldi. Türk hakim sınıflarının Cumhuriyet sonrasında sermayeyi Türkleştirmeye dönük büyük resmi hamlesi olan İzmir İktisat Kongresi'ndeki manzara, bu milliyetçi-şovenist mekanizmanın işleyişi açısından nadide örnekler barındırıyordu. Kongrede ithalat ve ihracat ticaretinde, toptancı ve yarı toptancı ticarete, imalat sektöründe, tarımda ve toprak mülkiyetinde Türk egemen sınıfının çıkarları doğrultusunda önemli kararlar alınıp, yol haritası çıkarılmıştı.

Kongre vesilesiyle İzmir Mebusu Tahsin Bey'in şu yazısı Türk sermayesinin aç gözlü çıkarına bir yandan halkçı bir görüntü vermeye çalışırken bir yandan da "gayrimüslimler"e karşı kıskırılan nefret üzerinden bu çıkarın nasıl "millileştirildiği"ne dair edebi bir örnek sayılabilir: "*Anadolu'nun taa içerlerinden gelen muhterem müstahsiller (kurtarıcılar) İzmir kordonundan geçerken ve şimdi kısmen mübeddel (değişmiş), remad (kül) olan yerleri gezerken o ali binaların Ayşe'nin teri ve Ali'nin tırnağı ile meydana geldiğini ve tam iki asırdan beri karşısında güneş altında hayat yıpratarak ellerine geçen istihalatın (ürünlerin) Jorglar, Hompersonlar, Atanasololar tarafından ne yolda istihaleye (değişime) uğradığını büyük bir nazar-ı nefret ve intibak ile (uyanişla) görecekler ve sonra bir kendi hallerine, bir de o baykuş yuvalarına bakıp senelerce kanlarını emen nankörlere karşı iktisaden de derin ve laryezal (bitimsiz) bir hissi intikam besleyeceklerdir. Hiç şüphesiz ki milletin gözyaşı ve alinteri üzerinden kurulan bu sefarethanelerin yandığından, yakıldığından ve içindekilerin def ve ref olmasından (savuşturulup giderilmiş olmasından) ulu tanrıya şükürler ederek 'gâvur İzmir'i' bütün manasıyla 'Müslüman İzmir'i' diye selamlayacaklardır.'*"⁽²⁾

Sermayenin gözyaşları böyle akıyordu

Tahsin Bey'in kaleminden. Ancak emekçi Ayşeler ve Aliler için içi yananlar (!), sıra işçi sınıfı ve köylüler için iyileştirme ve reformlara gelince birden sermayenin kurt adamına dönüşüyorlardı. Kongrede işçilerin 8 saatlik işgücü ve grev hakkı konusu açılınca, bu hakkı tanımak yerine bunların incelenip ileride tanınabileceği vaadiyle yetindiler!... Kongrede işçileri temsilen bulunan Türkiye Umum Amele Birliği'nin (TUAB) Başkanı Şakir Kasım, Milli Türk Ticaret Birliği ile aynı gaye ve hedefle çalışacaklarını söylüyordu. Dahası aynı zat TUAB'ın kuruluş amacını "milli olmayan" ve "sınıf kavgası meraklısı" olan akımların etkisini kesmek olarak açıklıyordu! Böyle kongreye bundan uygun "işçi temsilcisi" olmazdı herhalde.

Topraksız ve az topraklı köylüler açısında da durum farklı olmadı. Büyük çoğunluğu topraksız olan köylülük için "Toprak Reformu"nun esamesi dahi okunmadı. En azından boş arazi ve çiftliklerin köylüler arasında paylaşılabilceği düşüncesi ortaya çıkınca buna şiddetle karşı çıkanlar bizzat "çiftçi temsilcileri" olmuştur. "Kurtuluş Savaşı'nda şehit düşen askerlerin" ailelerine ekilebilir ve boş arazilerin verilmesi teklifi dahi kongrede yankı bulmadı. Öte yandan "göçmenlere dağıtılması düşünülen Anadolu'daki araziler, evler yörenin egemenleri hatta bazı milletvekilleri tarafından yağmalanıyordu."

Anlaşılabileceği üzere Türk hakim sınıfları sermaye ve servet edinmenin "milli" yolunu gayet iyi bulmuştu. "Türklük" satıp ucuz emek, verimli topraklar ve devlet imtiyazı kazanıyorlardı. Bu milliyetçi bezirgânlar ticari sınırlarını pek gizleme gereği de duymuyorlardı. "Türk milleti Türklüğünü tanırsa o zamana kadar en çok onların (Ermeni ve Rumların) havuzuna akan servet artık Türk'ün kendisine çevrilecekti." Tabii o "Türk" kendilerinin başkası değildi.

1929 Dünya Ekonomik Bunalımından sonra Türk hakim sınıfları sermaye birikimlerine eşlik eden milliyetçi ideolojilerini "devletçilik modeli" adı altında daha da belirgin hale getirdiler. "Bu model, siyasal bir elit ile emeklemekte olan burjuvazinin hızlı bir birikim sağlamak için güçlerini birleştirerek ve de yeni bir toplumsal sistem kurma iddiasıyla, işçi sınıfını ağır baskılar altında tutup tarım sektörünü sömürürken, yalıtılmış bir milli ekonomi alanı yaratmalarına dayanır. Bütün bunlar sınıf çıkarları arasındaki çatışmaları yadsıyarak korporatist bir toplum modelini kabul eder, şu ya da bu ölçüde yabancı düşmanlığına dayanan bir milli dayanışma ideolojisi çerçevesinde gerçekleştirilir. Türkiye örneğinde bu model, ideolojik yapısı ve ideolojik destekleriyle birlikte doğrudan doğruya zamanın Avrupa faşizmi tecrübesini yansıtıyordu."⁽³⁾

(Devam edecek)

- 1) Tevfik Çandar; Türkiye'nin Demokrasi Tarihi, Aktaran, G.G. Tekin, Türkleştirme, sf: 182
- 2) Rifat N. Bali; Bir Türkleştirme Serüveni, sf: 199
- 3) Çağlar Kayder; Türkiye'de Devlet ve Sınıflar, Aktaran, İlker Çayla; Resmi Tarih Tartışmaları-8, sf: 94

“Devletten babamın katillerini istiyorum!”

406. Hafta

2013'ün ilk Cumartesi gününde biraraya gelen annelerin bu haftaki eylemine BDP milletvekilleri Nazmi Gür ve Sebahat Tuncel'in yanı sıra sanatçılar da destek verdi. Eylemde ilk sözü, gözaltında kaybedilen **Halil Alpsoy**'un o kaybedildiği dönem 40 günlük olan oğlu **Halit Alpsoy** aldı. Babasına yazdığı şiiri okuyan Alpsoy, “*Bu devletten babamın katillerini istiyorum. Onlar bulununcaya kadar bu meydanı ayırlımayacağım*” dedi. Kayıp yakınlarının konuşmalarının ardından haftanın açıklamasını okuyan **Maside Ocak** “*Kudretinize güvenmeyin, tarih beyaz sayfaları, kudretinin esiri olmuş zalimleri değil, insanlık onuruna sahip çıkanları yazar*” dedi.

5 Ocak

Sirnex Cizîre’de her hafta Orhan Doğan Caddesi’nde bulunan Cizre Lisesi önünde yapılan Dayikên Şemiye eyleminde, 1993 yılına evinden alınarak katledilen **Mehmet Emin Acar**’ı anlatan eşi **Halime Oruç** “*Evden çıkarılan eşimin elbiseleri ile gözlerini bağladılar. Kasaturalarla eşime işkence yaptılar. Eşimi alan askerler bizi evden çıkararak evi ateşe verdi*” dedi.

407. Hafta

Güçlükönak Katliamı’nda katledilen 11 Kürt köylüsünün aileleri ile birlikte sorumluların yargılanması talebinde bulunulan bu haftaki eylemde ilk sözü alan 1995 yılında kaybedilen **Murat Yıldız**’ın annesi **Hanife Yıldız** “*Biz bu yağmurun altında gösteri yapmıyoruz. Kayıplarımızı arıyoruz*” dedi.

12 Ocak

Dayikên Şemiye eyleminde ilk olarak Paris’te Kürt kadın siyasetçilerin katledilmesi kınandı. Yapılan açıklamada kayıpları yaranlar ile Paris’teki saldırı yapanların aynı zihniyette olduğu kaydedildi.

Gülsuyu’nda halka ve şoförlere ulaşımı sorduk

Gülsuyu-Gülensu Mahallesi’ne gitmek de mahalleden başka bir yere gitmek de oldukça zor. Mahalleye gelen yalnızca 2 İETT otobüsü var. Biri, Kadıköy’e giden 21G (yarım saatte bir otobüs!), biri de Kartal’a giden 133G (bu otobüs ise varlığı yokluğu belli olmayan, günde 3-5 kez mahalleye “uğrayan” bir otobüs!).

Tüm bunların dışında sık sık kalkan minibüsler de yok değil. Ancak sadece Maltepe’ye! Sözün kısası ulaşım konusunda oldukça sıkıntılı ve tecrit bir bölge burası. Biz de Özgür Gelecek okurları olarak bu soruna dair mahalle halkı ne diyor diye bir yazı hazırladık. Onlara ulaşımında yaşanan sıkıntıları sorduk.

İşte aldığımız cevaplar:

“Otobüsler çok yetersiz”

“*Belediye otobüsleri sabah ve akşam saatlerinde çok dolu oluyor, binemiyoruz. Binince kıpırdayacak yer bile olmuyor. Otobüs sabah ve akşam saatlerinde çok yetersiz kalıyor.*”

“*Sabah işe giderken minibüsler çok dolu oluyor. Bu yüzden binemiyoruz ve işe geç kalıyoruz. Akşam olduğu zaman gene aynı şekilde binemiyoruz. Bundan şikâyetçiyiz.*”

“*Minibüs durağını sahile indirmişler. Bizse istasyona gidip sıra yapıp bekliyoruz. Ama sahilden gelen araçlar yolcu olarak geldikleri için doluyor. İstasyonda bekleyen yolcular ya ayakta biniyor ya da boş araç gelmesini bekliyor.*”

“*Belediye otobüsleri çoğu zaman gelmesi gerektiği dakikada gelmiyor çok geç geliyor. Mağdur oluyoruz.*”

“Eylem var denilerek otobüsler yukarı çıkarılmıyor”

“*Trafik polisi minibüslere ayakta bir yolcu olsa dahi ceza yazıyor, ama belediye otobüsüne tika-basa doluyken bile ceza yazmıyor.*”

“*Belediye otobüsleri Gülsuyu’na çıkarken, özellikle akşam saatlerinde tika basa dolu olmasına rağmen Fatmahanım’da polis tarafından durdurulup, ‘yukarıda eylem var’ deniliyor ve insanlar kandırılarak araçtan indiriliyor. Yukarı yürüyerek çıkıyoruz. Bütün minibüsler, taksiler, sivil arabalar çıkıyor; belediye otobüsünü çıkarmamalarından şikâyetçiyiz. Biz halk olarak yukarı çıktığımızda da*

“*Belediye otobüsleri sabah ve akşam saatlerinde çok dolu oluyor, binemiyoruz. Binince kıpırdayacak yer bile olmuyor. Otobüs sabah ve akşam saatlerinde çok yetersiz kalıyor.*”

eylem olmadığını, bunun polisin ve belediyenin bir oyunu olduğunu görüyoruz ve çok rahatsızlık duyuyoruz.”

“Tacize devrimcilerden başka kimse ses çıkarmıyor”

“*Özellikle genç kadınlar minibüse bindiklerinde, şoförlerin minibüsün içindeki ay-nadan sürekli onlara bakmasından rahatsız oluyoruz.*”

“*Minibüs veya otobüs dolu olduğu zaman kadınların taciz edilmesinden ve devrimciler hariç hiç kimsenin müdahale etmemesinden şikâyetçiyiz. Bazı şoför ve muavinler müdahale ediyorlar ama yetersiz kalıyor.*”

“Şoför ve muavinler çok küfürlü konuşuyor”

“*Minibüse binmeden, henüz bir yerlere tutunmadan ya da oturmadan aracın hemen ve hızla hareket etmesinden şikâyetçiyiz.*”

“*Minibüslerin ‘dakikalı çalışıyor’ deyip çok hızlı gitmesi ve dakikayı yetiştirip kart noktasından sonra çok yavaş hareket etmesinden şikâyetçiyiz.*”

“*Şoförler araçta telefonla veya yanlarına gelen arkadaşlarıyla çok küfürlü konuşuyorlar. Bundan çok rahatsız oluyoruz.*”

“*Şoför ve muavinlerin duraklarda aralarında küfürlü konuşmalarından çok rahatsızım.*” (Gülsuyu’ndan bir ÖG okuru)

SDP’den silahlı saldırıya ilişkin açıklama

Dev-Lis bürosunun nerede olduğunu sorduktan sonra yanlışlıkla karşı dairede bulunan emekli bir savcının kapısını çaldıkları, SDP’li sandıkları savcıya kuru sıkı tabanca ile üç el ateş eden saldırganların olay yerinden kaçarak uzaklaştığının belirtildiği açıklamada yaşanan saldırının ODTÜ’deki gelişmelerle bağlantılı olduğu ifade edildi.

H. Merkezi: Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), Ankara’da bulunan genel merkezlerine 29 Aralık günü yapılan silahlı saldırıya ilişkin bir açıklama yayımladı. Genel merkeze gelen üç saldırganın,

“CHP hassasiyetine” karşı zorunlu açıklama

Erzingan: Erzingan’da oluşturulmaya çalışılan platformların sık sık CHP’nin katılıp katılmaması üzerine yürütülen tartışmalardan doğru dağıtılması üzerine **Partizan, ESP ve Gençlik Derneği Girişimi** ortak bir açıklama gerçekleştirdi.

“*Halkımız üzerindeki devlet terörü hız kesmeden devam ederken Erzincan’daki devrimci, demokrat kurumlar da PSAKD çağrısı ile var olan ve pervasızlaşan devlet terörünü teşhir etmek amaçlı bir eylemlilik örgütlemek için bir araya gelerek toplantı gerçekleştirmiştir. PSAKD ve Eğitim-Sen CHP’nin de toplantılara katılmasını gündemleştirmiş, ancak devrimci örgütler böyle bir durumun olmasına*

karşın gereken tavrı ortaya koymuştur. Ancak yapılan ikinci toplantıya CHP de çağırılmıştır” sözleriyle yaşanan olayın anlatıldığı açıklamada “*Tarih boyunca devletin halkımıza dönük tüm saldırılarında CHP’nin de imzasının bulunduğunu ve onunla ortaklaşmanın devrimci ve demokratlarca imkânsız olduğunu vurgulasak da; CHP ile ortaklaşmada ısrar edilmiş ve devrimci kurumlara ‘CHP*

varsa biz yokuz deyip kalkarsınız’ şeklinde saldırarak tavırlarını ortaya koymuşlardır” denildi.

Devrimci kurumların toplantı terk ettiğinin vurgulandığı açıklamada “*CHP’nin takmış olduğu yeni maske kendine devrimci-demokrat diyen birçok kurumu ve bireyi sisteme yedeklemiştir”* denilerek, sözü geçen kurumlar ağır bir dille eleştirilmiştir.

“*Durumu yani parası olmadığını söyleyen hemen herkesi parasız arabaya alıp gideceği yere kadar götürüyoruz. Kimseyi mağdur durumda bırakmamaya çalışıyoruz.*”

“*Sabah ve akşam saatleri minibüsler dolu oluyor ve mümkün oldukça yolcuları yolda bırakmamaya çalışıyoruz.*”

PEKİ ŞOFÖRLER NE DİYOR?

Ulaşım sorununda muhatap olan bir kesim de minibüs şoförleri... Onlara da sorduk ve aldığımız cevaplar şunlar:

“Kirayı verememek çalıştırmazlar!”

“*Çoğu şoför arkadaşlarımızın çalıştığı minibüslerin mal sahiplerinin; şoförlerden her gün istediği bir miktar kira parası var. Biz şoförler eğer minibüs sahiplerinin istedikleri parayı götürmezsek, çalıştırmazlar. Her gün belirlenen parayı verebilmek için arabaları doldurmaya çalışıyoruz. Çoğu zaman bize para kalmıyor ve bazen de az yevmiye aldığımız oluyor.*”

“*Toplu bir şekilde duraklarda beklenmiyor ve her 5-10 metrede bir minibüsü durdurmak zorunda kalıyoruz. Bizim dakikalı çalıştığımızı bildikleri halde gene toplu şekilde duraklarda beklemiyorlar. Bu nedenle dakikamız kalmıyor. Hızlı gitmek zorunda kalıyoruz ve acele ettiriyoruz.*”

“*Durumu yani parası olmadığını söyleyen hemen herkesi parasız arabaya alıp gideceği yere kadar götürüyoruz. Kimseyi mağdur durumda bırakmamaya çalışıyoruz.*”

“*Sabah ve akşam saatleri minibüsler dolu oluyor ve mümkün oldukça yolcuları yolda bırakmamaya çalışıyoruz.*”

ESP ve Partizan'dan ortak eylem

ESP ve Partizan olarak 12 Ocak günü "Patriotlar kaldırılın savaşa değil emekçiye bütçe" şiarı ile Üçler Mar-

ket önünden Demokrasi Caddesi'nde bir yürüyüş gerçekleştirdik. Hazırlanan ortak açıklamada AKP'nin düne kadar kardeş gördüğü Suriye başkanı Esad ile bugün düşman olduğu belirtildi. Açıklamada savaşa bütçe ayırmak için halkın sırtına zamu yükleyen sistem

teşhir edildi ve Zonguldak'ta maden de göçük altında 8 işçinin "kaza" adı altında katledilmesi protesto edildi. Eylemde son olarak Paris'te katledilen 3 yurtsever kadın da anıldı. Açıklamanın ardından konuşma yapan Cumartesi Annelerinden Hanife

Yıldız da oğlunun 17 yıldır kayıp olduğunu ve bunun normal bir kayıp olmadığını ve devlete sisteme muhalif olan her kesimin başına gelebileceğini söyledi. Eyleme BDPSP, BDP, EMEP, DHF destek verdi. (Sargazi ÖG okurları)

"Burada ibadethane değil, ticarethane yapılacak"

İstanbul: AKP'nin gerçekleştirdiği "Alevi açılımı"nın ardından son yıllarda Alevilerin buldukları semtlerde evlerin işaretlenmesi sıkça karşılaştığımız bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Bu saldırıların sonucusu İstanbul'un Eyüp ilçesine bağlı **Güzeltepe Mahallesi'**nde yaşandı. Devrimci bir geleneğe sahip olan mahallede halk, ev işaretlemelerine eylemlerle karşılık verdi.

Kapıları işaretlenerek tehdit edilen Aleviler, 40 yıldır bu mahallede yaşadıklarını, ama ilk kez böyle bir olayla karşılaştıklarını söylüyorlar. Tepkilerini 30 Aralık'tan beri yaptıkları eylemlerle dile getiren Güzeltepe halkı, saldırılara geçit vermeyeceklerini belirtiyor.

% 80'i Alevilerden oluşan mahallede halka ait olan boş bir araziye yapmak istenen cami ile bu olaylar başlamıştı. Mahalle halkı üstüne basa basa "biz camiye değil, ranta karşıyız" dese de olay sanki mahalle halkı camiye karşıymış gibi tartışılıyor.

Biz de yaşananları Güzeltepe halkına sorduk:

"Camiye değil, ranta karşı çıkıyoruz"

ÖG: Ev işaretlemeleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Muharrem Erdoğan: Ev işaretlemeleri Maraş'la başladı. Sonra Okmeydanı, Gazi Mahallesi ve Malatya'da; şimdi de burada yaşanıyor.

- **Peki neden?**

- Bizi sindirmeye çalışıyorlar. Bura-

da bir cami yapılmak isteniyor. Bu olaylar bundan sonra cereyan etti. Biz kesinlikle camiye karşı değiliz. Zamanında burada aynı proje hayata geçirilmek istendi. İnsanlar dozerin önüne yattılar, yaptırmadılar. Ama bunun nedeni camiyi yaptırmamak değil, ranta karşı çıkmaktı.

Bu toplumda yaşamak istiyorsak birlik, beraberlik olması gerekiyor. Ben seni kabul edeceğim, saygı duyacağım; sen de beni kabul edip, saygı duyacaksın. Zamanında biz camiye gittik, yardım yaptık, cenazemizi de kaldırdık. Ama son zamanlarda "dirisi yoksa, ölüsünü niye getiriyorsunuz?" diyorlar. Alevilere yönelik bu saldırılar AKP döneminde arttı. 40 yıldır burada yaşıyorum, ilk defa böyle bir şey gördüm. Bugün evimi işaretleyenler yarın evimi kurşunlarlar.

- **Konuyla ilgili yasal yollara başvurunuz oldu mu?**

- Evet Savcılığa dilekçe verdim. Onlar da araştıracaklarını söylediler. Güzeltepe gibi % 70'i Alevi olan bir yerde böyle bir şey yaşanabiliyorsa, başka yerlerde öldürürler bizi. Bu yasal süreçten hiç umudum yok. Maraş'ta neler oldu? Oradan bir şey çıktı mı ki, buradan çıksın! Cemevlerine "ucube" diyen bu anlayıştan ne beklebilir? Ben 1940 doğumluyum; 60'ları, 80'leri gördüm. Ama böyle bir başbakanı ilk defa görüyorum. Milyonlarca kişi kabullenmiş cemevlerini ama bu, kabullenmiyor.

- **Peki bu saldırılara mahalle halkının tepkisi ne oldu?**

"Bu mahalle devrimci geleneği olan bir mahalledir. Böyle bir mahallede Alevi-Sünni çatışması olamaz, sınıf kavgası olur."

- Eylemler yapıyoruz. Mahalledeki devrimciler de bunlara dahil oluyorlar. Benim evimin işaretlediğinden habirim bile olmadı. Bir sabah dışarıda, kapımın önünde bir kalabalık vardı. Öyle gördüm. Polis, işaretleri olayın hemen ardından kapattı. Bu yüzden birçok insan fark etmedi evlerin işaretlendiğini.

"Burada ibadethane değil, ticarethane yapılacak"

- **Yaşanan süreci anlatabilir misiniz?**

Gazi Nefes: Bu arazi 2012 yılında Büyükşehir Belediyesi'nden gelen teklifle satılıyor. Daha sonra arazi Sağlık Bakanlığı'ndan Diyanet İşleri Başkanlığı'na devrediliyor. Arazinin bir kısmı da cami derneğine bağışlandı. Yani 2050 metrekaarelik bir alan peşkeş çekiliyor. '98 yılında da aynı şey yapılmak istendi. Bu proje de buna benzer bir proje. '98'de halkın ve devrimcilerin tepkisi ile proje hayata geçirilemedi. 2010 yılında Büyükşehir Belediyesi alanın cami derneğine verilmesini onayladıktan sonra tüm gerçekler ortaya çıktı.

- **Süreç cami yapımına karşı gibi tartışılıyor, ne düşünüyorsunuz?**

- Bunu, bu projeye destek veren muhtar ve kimi kurumlar söylüyor. Bizim söylediğimiz; cami kendi alanına yapılsın. Cami derneğine ait olan kısma yani. Biz camiye karşı değiliz, biz ranta ve asimilasyona karşıyız. Biz cami yapılsın dedik, geri kalan kısma da halk için park yapılsın istedik.

30 yıldır bu proje hayata geçirilmeye çalışılıyor. 30 yıldır bir cami vardı orada aslında. Biz de onun yeterli olduğunu, böylesi büyük bir caminin yapılmasının gerekmediğini söyledik. Projede caminin yanındaki boş araziye otopark, dükkan vb. işletmeler yapılacak. Bu bir ticarethanedir, ibadethane değil. Bu projeye bizden önce, camiye gidenlerin karşı çıkması gerekir.

Bu mahalle devrimci geleneği olan bir mahalledir; böyle bir mahallede Alevi Sünni çatışması olamaz, sınıf kavgası olur...

Özgür Arda'yı vuran polis serbest!

H. Merkezi: Amed'de, Özgür Arda'yı arkasından ateş edip kalbinden vurarak öldüren polis Mehmet Fatih Korkmaz, "Sendeleyip yere düştüm, silahım ateş aldı" diye savunma yaptı. Daha önce de İzmir'de **Baran Tursun'u**, Aydın'da **Mahir Zorbey Demirkaya'yı** ve Antalya'da **Çağdaş Gemik'i** kafasından vuran polis memurları aynı savunmaya başvurmuştu.

Katil polisin ifadesi üzerine mahkeme heyeti, "kasten adam öldürme suçu yönünden suç vasfının değişme ihtimalinin kuvvetle muhtemel olması, mevcut delil durumu, delillerin büyük oranda toplanmış olması, şüphelinin kamu görevlisi olması ve sabit ikametgah sahibi olması nazara alındığında, kaçma ve delileri karartma şüphesinin bulunmadığı değerlendirilerek tutuklanma talebinin reddine" şeklinde karar vererek, tutuklama talebini reddetti.

Oysa ki!

Arda'nın vurulmasından önce kovalamaca sırasında çekilen kamera görüntülerinde, kurbanın elinde silah bulunmadığı ve elini beline götürmediği, yalnızca geriye dönüp baktığı anlaşılıyor. Korkmaz'ın, Arda'nın geriye dönüp baktığı an tetiğe bastığı görülüyor.

Metin Göktepe anıldı

H. Merkezi: 1996'da Ümraniye Hapishanesi'nde katledilen 2 devrimci tutsağın cenazesini takip ederken, polis tarafından dövülerek katledilen Evrensel Gazetesi muhabiri **Metin Göktepe** ölümünün 17. yılında mezarı başında anıldı. Anmada konuşan Evrensel Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Fatih Polat:** "Güçlü bir mücadele vardı. Gazeteciler, meslek örgütleri, dostları, arkadaşları, yoldaşları, sendikacılar, aydınlar mücadele verdi ve devletin güvenlik görevlileri tarihte ilk defa bir gazeteci cinayetinde ceza aldı. Bu kazanılmış bir davadır ve faillerin cezasız kalmayacağını göstermiştir" şeklinde konuştu. Anmada "İnadına hepimiz birer Metin'iz" sloganı atıldı.

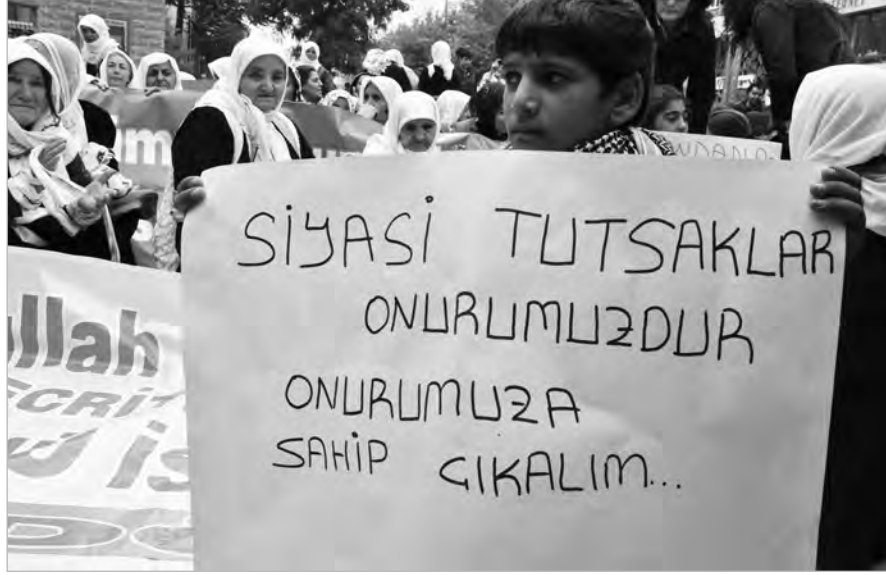

Şakran'da tutsaklar açlık grevinde

H. Merkezi: Açıldığından itibaren hiç gündemden düşmeyen **Şakran Kadın ve Çocuk Hapishanesi**, bu kez direnen kadınların açlık grevleriyle gündemde. "Bizler onuru için tek direniş aracı olan bedenlerini feda eden bir geleneğin mirasçıları olarak bu uygulamaları kabul etmeyeceğimizi tüm kamuoyuyla paylaşmak istiyoruz. Şakran Cezaevi'nde kalan kadın tutsaklar olarak 8 Ocak'tan itibaren 7 günlük açlık grevine başlıyoruz" diyen kadın tutsaklar aileleri aracılığıyla bu durumu basına taşıdı.

Özellikle kadın tutsaklara yönelik cinsel işkence ve baskı haberleri ile açıldığı günden bu yana gündemde olan **Şakran Hapishanesi**'nden tutsaklar yaptıkları açıklamada "Sürgünlerle getirilen çoğu arkadaşımız bu insanlık dışı uygulamayı kabul etmedikleri için cezaevi bünyesinde çalışan ve özel birlik olan ve 'takım' diye nitelendirilen bir gardiyan ekibi tarafından dövülüp sürüklenip ve hakaretlere maruz kalıyorlar. Bunun karşısında yaptığımız suç duyuruları neticesinde hücre cezası alan yine bizler olmuşuzdur" dediler.

"Siz misiniz açlık grevi yapan!"

Geçtiğimiz yıl 12 Eylül günü PKK lideri A. Öcalan'a uygulanan tecridin kaldırılması, anadilde savunma ve anadilde eğitim hakkı için başlatılan açlık grevinin ardından hapishanelerde gelişen yeni durum devletin zihniyetini bir kez daha ortaya koymaktadır. Bedenlerini tutsak ettiği devrimci, demokrat ve yurtsever bütün kesimlerin bilinçlerini/iradelerini teslim alamayacağını bilmenin korkusuyla sistem, saldırılarında azgın, yöntem bulmada "yaratıcı" olmaya devam etmektedir.

Geçtiğimiz Eylül ayında başlayan ve 60'lı günlerinde A. Öcalan'ın açıklamasıyla sonlandırılan açlık grevinin tesirinden kurtulamayan Türk hâkim sınıfları tutsaklardan intikam alma gü-

düsüyle hareket ederek acısını çıkarma işlemine girişmiş durumda.

Hapishanelerde tecrit, tredman, soğuk işkencesi, görüş cezası, mektup ve hücre cezası gibi uygulamalarla sistem, bu gün cezalandırma yöntemini intikam alma biçimine dönüştürmüş durumda. Bu uygulamaların onlarca örneklerini yine tutsakların mektuplarından ve tutsak yakınlarının açıklamalarından öğreniyoruz.

Bolu T Tipi Hapishane'de açlık grevinin ardından birçok tutsağa hücre, iletişim ve görüş cezası verilirken, birçok tutsak da sürgün edildi. Sürgün edilen tutsakların soyularak hücreye konulduğu da öğrenildi. **Wan F Tipi Hapishane**'de ise gece yarısı baskınlarla tutsaklara baskı uygulandığı biliniyor. **Batman**, **Tekirdağ**, **İzmir**, **Aliağa**, **Şakran Hapishanelerinde** baskı ve hak ihlalleri ise arttığı öğrenildi. **Karataş**'ta tutsaklara onursuz arama dayatılırken, 6 Aralık günü üç kez arama yapıldığını, tutsaklarla görüşe gelen yakınlarının arasına masa koyulmasını protesto eden devrimci tutsakların darp edildiğini ve görüş cezası verildiğini gazetimizde okumuştuk.

Tekirdağ F Tipi Hapishane'de kışın

battaniye, sıcak su verilmeyen ve kaloriferlerin yakılmaması gibi uygulamalara devam eden devlet, tutsakların kullandığı suya kanalizasyon suyu karışması sonucu 200 tutsağın zehirlenmesine yol açtı. Yine **Tekirdağ F Tipi Hapishane**'de yemeklerden böcek çıktığını tutsakların yaptığı açıklamalardan öğrenmiştik. **Bolu T Tipi Hapishane**'de tutsak olan Seyfettin Yakut'un eşi Şazime Yakut, Özgür Gündem gazetesine yaptığı açıklamada eşinin 15 gün açlık grevinde kaldığını ve açlık grevi sonrasında 40 gün hücre cezasına çarptırıldığını ifade ederek, "Açlık grevi sonlandırıldıktan sonra açlık grevine katıldığı için 40 gün hücre cezası verilmiş, Hücredeyken psikolojik baskılar uygulanmış, Doğru düzgün yemek ve su verilmemiş" dedi.

Özgür Gündem gazetesinin haberine göre **Midyat M Tipi Hapishane**'nde bulunan kadın tutsakların kaldığı koşullara 10 gündür elektrik ve su verilmediği, görüşe giden ailelere bilgi veren tutsaklar, koşullara elektrik ve su verilmediği için ihtiyaçlarını karşılayamadıklarını aktardı.

Devrimci ve yurtsever tutsaklara yönelik baskı ve sindirme politikalarının tutsakların bedenini, iradelerini teslim almak için kullanan devlet, 1996, 2000 ölüm oruçlarında, Ümraniye'de, Ulucanlar'da, Burdur hapishanelerinde verilen yanıtlardan tatmin olmamış olacak ki saldırılarını artırarak devam ettiriyor. Bu da göstermektedir ki, içeride tutsaklar dışarıda halk zihinlerimizin hapsedilmesine karşı daha örgütlü durmalıdır. Edirne'den Kars'a dört bir tarafı hapishaneye dönüştürülen göğe güneşi direnen devrimin kızıl meşaleleri girecektir.

En temel ihtiyaçların dahi "yasaklı" denilerek verilmemesi, verilene ise aramalarda el konulduğunu belirten tutsaklar, hastaneye gidemediklerini, gittikleri zamansa kelepçeyle tedavi dayatıldığından geri dönmek zorunda kaldıklarını söylüyorlar. Daha bu durumlara benzer birçok uygulama ile karşı karşıya kalan tutsaklar ne pahasına olursa olsun bu insanlık dışı yaklaşımları kabul etmeyeceklerini, Şakran Hapishanesi'nde kalan kadın tutsaklar olarak 7 günlük açlık grevine başladıklarını duyurdu.

Rojava'da ambargoya tutsaklardan dayanışma yanıtı

H. Merkezi: Rojava'da yaşayan Kürt halkına yönelik, TC ve Irak'tan doğru kapatılan sınır kapıları uygulanan ambargoya karşı ilk duyarlılık çağrısı hapishanelerden geldi.

PKK ve PAJK'lı tutsaklar adına yapılan açıklamada "Batı Kürdistan (Rojava) halkımız, açlık ve ciddi sağlık sorunlarıyla yüz yüzedir. Tüm hal-

kımızı ve halkımızın dostlarını batı Kürdistan halkı ile acil dayanışmaya; bunun için kitlesel yardım kampanyaları düzenlemeye çağırıyoruz" dendi.

Çağrının ardından başta Şakran, Kandıra, Sincan hapishaneleri olmak üzere T. Kürdistanı'nda bulunan onlarca hapishaneden bir aylık harca-

malarını Rojava'ya gönderen PKK ve PAJK'lı dayanışma çağrısına TKP/ML dava tutsakları da aynı şekilde destek verme yanıtı geldi.

Bir aylık giderlerinden tasarruf ederek aralarında para toplayan tutsaklar, "insanın her koşulda yapabilecek bir şeyi olduğunu" gösteriyorlar.

"İnsan haklarıyla insandır!"

İstanbul: 45. haftasında F oturması Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirildi. Eylemde **Tekirdağ 1 No'lu Hapishane**'de yaşanan hak ihlalleri ile ilgili Kürt tutsaklardan gelen iki mektup ve bir suç duyurusu okundu.

Yoğun yağışa rağmen yapılan eylemde sık sık "İnsan haklarıyla

insandır", "Tecrite son", "Tedavi haktır, engellenemez" sloganları atıldı.

Okunan mektuplarda **Tekirdağ 1 No'lu Hapishane**'de yaşanan hak ihlallerine değinildi. Adaletsiz bir biçimde sürgün edilen tutsakların durumu ve yılbaşı açık görüşünün hafta sonu haber

verilmesinden kaynaklı gerçekleştirilmemesi, hapishaneye sürgün edilenlerin radyo gibi yanlarında getirdikleri eşyalarına el konulması ve revire çıkmak isteyen hasta tutsakların dilekçelerine cevap verilmemesi gibi birçok madde gelen mektuplarda yazan hak ihlallerinden bazılarıydı.

"SOYKIRIM DEMEYİN İSTEDİĞİNİZ KADAR PARA VERELİM!"

Tarihten kısa kısa...

❑ 25 Ocak 1872: Hasköy Tersanesi işçileri greve çıktı.

❑ 22 Ocak 1873: Kasımpaşa Tersanesi işçileri greve çıktı.

❑ 22 Ocak 1905: Birinci Rus devrimi başladı. Çar birliklerinin Kışlık Saraya dilekçe vermek için yürüyüşe geçen işçilerin üzerine ateş açarak yüzlerce işçiyi katlettiği "Kanlı Pazar"ın ardından Rusya'nın dört bir yanından grev ve direnişler patlak verdi.

❑ 22 Ocak 1949: Çin'de Çin Komünist Partisi önderliğinde Kızıl Ordu ile Pekin'e girdi.

❑ 28 Ocak 1963: İstanbul'da İstinye'deki Kavel Kablo Fabrikasında çalışan 170 işçi sendikalaşma nedeniyle işten atılan arkadaşlarının geri alınması talebiyle eylem yaptı.

* 28 Ocak 1971: İzmir'de devrimci gençlik Amerikan 6. Filo'sunu protesto etti. Polis, 20 kişiyi gözaltına aldı.

❑ 29 Ocak 1983: Darağacına devrime ve halka olan bağlılıklarını haykırarak yürüyen yiğit devrimciler, Ramazan Yurkarıgöz, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kambur İzmit'te idam edildi.

❑ 27 Ocak 1994: Çiller'in hedef göstermesinin ardından Özgür Gündem gazetesinin Ankara temsilciliğinde patlama oldu. Gazetenin Ankara Haber Merkezi'ne de molotof kokteyli atıldı.

❑ 19 Ocak 2005: SEKA İzmit İşletmesinin kapatılma kararını protesto eden işçiler, fabrikadan çıkmama kararı aldı.

1915 yılına gelene kadar Ermeni ulusu çeşitli katliam, kıyım, sürgün olayları ile karşı karşıya kalmıştır. Osmanlı Sultanı Abdülhamit sürecine denk gelen katliamlar döneminde üç yüz bine yakın Ermeni öldürülmüştür. Bu katliamlar soykırımın birinci aşaması olarak tarihe geçmiştir. Bu dönemde kitleler halinde ölümlere rastlamaktayız. 1894 Sason katliamı ile başlayan soykırım provaları, birçok ilde katliamlara dönüştü. İstanbul ve Eğin katliamları ile tamamlandı. Adana'da 1909'da yapılan katliam ise doruk noktasıydı. Abdülhamit Han kesin katliam emrini vererek "Erkek, kadın ya da çocukları kurtarmaya çalışan haindir" demiştir. Bunu yaparken din öğesini kullanarak Kürtlerden oluşan **Hamidiye Alayları**'nı kurdu. Bunların silah ve teçhizat ihtiyaçlarını karşıladı. Yirmi beş bin civarında olduğu söylenen Hamidiye Alayları'nı Kürt aşiret reisleri kontrol altında tutuyordu.

Sultan Abdülhamit Han'ı Babi-Ali başkanı ile 1913 yılında devirerek iktidarı ele geçiren Talat Paşa siyasette artık bundan sonra tek belirleyici kişi oldu. Siyasi, askeri, ekonomik desteğini bağlı olduğu dönemin en güçlü emperyalizmi Almanlardan alıyordu. İktidarı ele geçirmek için Jön Türkler oldukça şirin göründüler. Halkların kardeşliğini savundular. İrk ve din ayırımına kesinlikle karşı olduğunu dahi açıkladılar. 1789 Fransız Devrimi'nin sloganı olan **Liberte, Egalite, Fraternite (Özgürlük-Eşitlik-Kardeşlik)**'i kullandılar. Buna başta Ermenileri dahi inandırdılar. ABD ve Avrupalıların desteğini aldılar.

Jön Türkler'in Selanik'te yaptıkları gizli toplantı ve alınan kararlar bundan sonraki süreçle ilgili önemli ve belirleyici oldu. Osmanlı sathında yaşayan gayri Müslimlerin yok edilmesi, bunun için ne kadar yol ve yöntem varsa denenmesi kararı alındı. Yıl 1914, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı gelip kapıya dayandı. Talat Paşa önderliğindeki Jön Türkler Almanya ile gizli bir anlaşma yaparak savaşta Almanya saflarında yer aldı. Bu savaşı bulunmaz bir fırsat olarak gören Talat Paşa ve kabinesi Ermenilerden ve Ermeni sorunundan kurtulmanın en iyi yolu olarak imha planlarını uygulamaya koydular.

Bunun için Osmanlı hükümeti Ermeni ulusunu yok edecek Tehcir Kararnamesi'ni yürürlüğe koydu. 24 Nisan 1915'te kanlı dönem böylelikle başladı.

miş oldu. Önce erkekler, eli silah tutan herkes cepheye çağrılarak, güçsüz bırakılarak direnme gücü kırıldı. Bunlar toplandıktan sonra şehirlerin dışına çıkarılarak sessiz, ıssız, kuytuluk vadilerde öldürüldüler. Geri kalanlar, savaşın en çok ızdırabını çeken kadın, çoluk-çocuk ve yaşlılardan oluşan kabileler halinde belirsiz istikamette yollarda, dağlarda, ırmaklarda, çöllerde imha edildiler. Bazı kabileler Suriye'ye varmadan kilometrelerce yollara dayanmadan Der-Zor çölünde susuzluk, açlık ve hastalıktan öldü.

Talat Paşa'nın sonradan ortaya çıkan ve bütün illere gönderdiği telgrafla şu şekilde emir vermişti: "Hükümetin Türkiye'de yaşayan mevzu bahis insanları tümüyle yok etmeye karar verdiği konusunda bilgilendirilmiş bulunuyorsunuz. Önlemler ne kadar trajik olursa olsun varlıkları ortadan kaldırılmalıdır. Ve yaşa, cinsiyete bakılmamalı, vicdan muhasebesine girilmemelidir."

Bu talimat doğrultusunda harekete geçen devletin bütün resmi ve sivil teşkilatları 1.5 milyon Ermeni'yi vahşi, insanlık dışı yol ve yöntemlerle öldürdü.

Peki tüm bu yaşanan insanlık dramına ne demek gerekir? 1948 yılında ortaya çıkan **soykırım tanımı** daha önceki yıllarda olmuş olayları kapsar mı, kapsamaz mı? Bugün tartışılan sorunların kaynağı bu olsa gerek... Ermeni ulusuna karşı işlenen bu insanlık suçuna karşı uluslararası kamuoyu yetersiz, ilgisiz kaldığı için İkinci Emperyalist Savaşı'nda aynı şekilde Hitler, Avrupa'da 7 milyon Yahudi'yi öldürdü. Ermeni ulusuna yapılan uygulamalar ile Yahudilere yapılanların benzerlik olduğunu görebilmekteyiz.

Peki soykırım tanımını kim, ne zaman, hangi koşullarda, ilk defa nerede kullanmıştır?

SOYKIRIM tanımına ilk önce **Rafael Lemkin** adlı Yahudi asıllı bir avukat tarafından açıklık getirilmiştir. Bu yüzden R. Lemkin'e Soykırım Sözleşmesi'nin babası denilmektedir. 1900 yılında Polonya'da dünyaya gelen R. Lemkin üniversitede fioloji alanında eğitim görüyordu. Ama daha sonra bu bölümü bırakarak, hukuk alanında öğrenim görmeye başladı. Bunun ana sebebini kendisi şu şekilde açıklamaktadır: Sogomon Tellerian 1921 yılında Ermeni Soykırımının bir numaralı planlayıp ve uygulayıcısı olan Talat Paşa'yı Berlin'de infaz eden kişidir. Mahkeme sonucunda alınan kararlar R. Lemkin'i çok etkilemiştir. S. Tellerian mahkeme tarafından serbest bırakılmıştır.

R. Lemkin soykırım kavramını ilk defa 20 yy.'ın başında Ermeni Soykırımı için kullandı. Yazılarında, notlarında hep Ermeni Soykırımı'nı işlemiştir ve ön planda tutmuştur. Lemkin, bu kavramı uzun yıllar -21 yıl kadar- süren entelektüel, hukuki, bilim-

sel çalışmaları sonucu kullanmaya başlamıştır. Lemkin 1933 yılında Madrid'te Milletler Cemiyeti desteğiyle düzenlenen Uluslararası Hukuk Konferansına katıldı. Burada "barbarlık", "soykırım" konusunda sunum yaptı. Bu kavramları ilk defa burada kullandı. Ama büyük devletlerin buna karşı çıkmasıyla bu kavram kabul görmedi. Lemkin'in güçlü sezgileri vardı. Savaşın yakını olduğunu görebiliyordu. 1939'da Almanya'nın Polonya'yı istilası ile başlayan savaşta Lemkin Polonya ordusunda savaşa katıldı. Polonya Alman saldırılarına dayanmayınca Lemkin çareyi Amerika'ya kaçmakta buldu. Maceralı bir yolculukla yedi ay sonra ABD'ye ulaştı ve buraya yerleşti.

ABD'de hukuk çalışmalarına aralıksız devam eden Lemkin, Başkan Roosevelt'in hukuk danışmanlığını da yaptı. Nazilerin bütün Avrupa'yı işgal ettiği faşizm döneminde, uluslararası hukuk, suç kavramları ve sorumluların cezalandırılması için çalıştı. Sonradan ailesinin bütün fertlerinin savaşta Naziler tarafından öldürüldüğünü öğrendi. Bu ara sayısız eser kaleme aldı. 1945 yılında II. Emperyalist Paylaşım Savaşı bitince Nazi liderlerini Nürnberg mahkemelerinde yargılayacak, Büyük Savaş Suçlularının yargılanması için oluşturulan heyetin içinde görevlendirildi. "**Nazilerin kasıtlı ve sistemli bir soykırım yaptıklarını**", "**ırksal ve ulusal grupları yok ettiklerini**" ortaya koydu.

1948 yılında Soykırım'ın uluslararası insanlık suçu olarak düzenlenmesi, bütün devletlerin onaylayacağı bir anlaşma taslağı şeklinde Birleşmiş Milletler Genel Kuruluna sunuldu. Türkiye'nin de imza attığı metin, 140 devlet tarafından kabul edildi. Birleşmiş Milletler Soykırım Suçunu Önleme ve Cezalandırma Sözleşmesi olarak adlandırılan bu anlaşma insanlığın vicdanını şok ettiğini not ederek, soykırımı "**uluslararası hukuk kapsamına giren bir suç**" olarak kabul etti.

Uluslararası hukuka yaptığı bu büyük katkıların sahibi Rafael Lemkin, Amerika'da 1959 yılında yoksul, muhtaç bir şekilde otel odasında ölü bulundu.

Ermeni toplumunda 1915 Soykırım **Mez Yegern**, yani **Büyük Felaket** olarak adlandırılır. Türkiye'de Ermeni sorunuyla ilgili devletin bugüne kadar bütün açıklamalarına bakıldığı zaman şu görülmektedir. Geçmişte olan biten tüm bu olaylara soykırım demeyin de ne dersiniz deyin. Katliam, vahset, cinayet...

Aklınıza ne gelirse söyleyin, ama yeter ki SOYKIRIM demeyin. "**Benim ecdadına soykırım yaptı**" diyemezsiniz. Adeta SOYKIRIM kelimesinden ürker duruma gelmişlerdir. Ama son on yıl içerisinde azımsanmayacak şekilde aydın, yazar, ilericiler, duyarlı bir kesim bedeli ne olursa olsun SOYKIRIM demektedirler. 100 yıllık tabular artık parçalanmaya başlamıştır. 1977 yılında yapılan gizli görüşmelerde TC devleti adına görüş belirten İhsan Sabri Çağlayangil'in şu önerisi olayın vahametini ortaya koymuştur. "**Soykırım demeyin istediğiniz kadar para verelim.**"

(Bir ÖG okuru)

Evrensel Bakış

Emperyalistler arasındaki dengeler yavaş yavaş bozulurken...

"Kapitalist koşullar altında Avrupa Birleşik Devletleri, sömürgele-
rin paylaşılması üzerine anlaşmakla eş anlamlıdır." (Lenin, C-5, sf. 150).

Son birkaç yılın en önemli gündem maddesi şüphesiz ki derinleşerek devam eden ekonomik krizdir. Kapitalizmin yapısal krizinin boyutlanması, emperyalist devletlerin aralarında oluşturdukları dengenin de her geçen zaman diliminde daha da bozulmasına yol açıyor. Birbirlerini "boğazlamaları" sonrası oluşturulan denge yeni bir "boğazlamaya" doğru yol alıyor. Var olan krize çare bulunamadıkça, küreselleşmenin çatırdadığına dair yorumlar da çoğalıyor. Bu yorumların sınıf düşmanlarımızın saflarından gelmesi de oldukça manidardır. Kaldı ki bu yorumların hatalı olduğu da söylenemez.

Küreselleşme olarak adlandırılan uluslararası düzenin 3 büyük merkezi var: **ABD, Avrupa Birliği ve Çin-Rusya** eksenini.

Avrupa Birliği'nin lokomotif gücü Almanya'nın politikaları AB'nin politikalarının esasını oluşturuyor/olusturacaktır. Alman burjuvazisinin, krize çare üretmek anlamında ortak bir fikrinin olmadığını görüyoruz. Burjuvazinin bu konudaki çaresizliği var olan soruna karşı "içgüdüsel" reflekslerin yaşam bulmasına yol açıyor.

Bu şartlar altında Alman halkının talepleri üzerinde, burjuvazinin tekeli eğilimleri kendisini gösteriyor. Bu durumun sonucu olarak, Alman burjuvazisi, kriz sürecinde çareyi eski, bilindik uygulama olan korumacı tedbirlerde görüyor. Ancak bu da küresel düzenin üzerinde yükseldiği serbest pazar fikriyle taban tabana zıtlık oluşturuyor.

Çin açısından ise yüzde 9-10 büyümeden yüzde 6-7'lere düşmesinin nelere yol açacağını, burjuva ekonomistler tam olarak kestiremiyor. Ancak bu sert düşüş emperyalist burjuvazide temel bir kaygıya yol açıyor. O da bu düşüşün Güneydoğu Asya'yı vurması ve bu durumun da dünya ekonomisini depresyona itmesi...

"Kalıcı durgunluk" batağında çırpınan ABD, mali kurtarma paketleriyle, ekonomisinin depresyona girmesini engelledi ancak ekonomik göstergelerin onlar açısından da pek iç açıcı olduğu söylenemez. Bilindiği gibi kurtarma paketleri kamu borçlanma tavanının yükseltilmesi sayesinde gerçekleşmişti. Ancak kurtarma paketleri de tavan olarak belirlenen sınıra gelip dayanmış bulunuyor. Bir-iki ay sonra bu tavanın yeniden yükseltilmesinin tartışması, ülkenin -ve doğal olarak dünyanın- gündemini belirleyecek. Ancak buradaki temel sorun, oluşan bütçe açığının nasıl kapatılacağı? Burada iki burjuva kliğin anlayışları arasında büyük fark var. İki kliğin uzlaşmamasının sonucu ise ABD'nin borcunu ödeyememesidir. Bu durum ABD'yi iflasa sürüklediği gibi, ABD'ye borç vererek küresel ekonominin büyük çarkını döndüren uluslararası mali piyasalarda deprem ve bu ülkeye ihracat yapan ülkelerinin resesyona girmesiyle küresel durgunluğun hatta küresel ekonomide geri düşüşün kendisini göstermesi anlamına gelecektir.

Elbette klikler arasında bir uzlaşma olacaktır ancak bu durumda da ABD burjuvazisi daha "tahammülsüz" olacaktır.

Zaten krizin boyutlanmasıyla birlikte geleneksel ittifakların bozulma eğilimi gösterdiği bir ortamda bu durum dünyada siyasal istikrarsızlığı da körükleyecektir. Almanya-Fransa arasındaki politik tutumdaki farklılıklar, ileride farklı ittifakları da gündeme getirecektir. Bu da emperyalistler arasındaki dalaşlarda yeni gelişmelerin yaşam bulması demektir.

Bu anlamda Asya hattı özellikle göze batacak gibi görünüyor. ABD'nin ulusal güvenlik doktrininde Asya-Pasifik hattını öncelemesi, ileride sürecin önemli gerilimlerden birini oluşturacaktır. Hele ki bölgede "ekonomik bütünleşmenin" ABD'nin inisiyatifi dışında Çin merkezli ilerlerken, "askeri bütünleşmenin" tam tersi olması patlamaya hazır bir bomba durumunun oluşmasına yol açıyor. Artık bu bombanın patlaması da "yapısal krizin" ne kadar boyutlanacağı ve emperyalistler arası çelişkilerin ne kadar keskinleşeceğiyle alakalı olacaktır.

Kapitalizmin kazancı kaynarken dengelerin bozulmaya yüz tuttuğunu vurgulamıştır. Öyleyse sözü proletaryanın büyük ustalarından Lenin'e bir kez daha bırakalım: "Kapitalizmde bozulan dengenin geçici olarak yeniden kurulması için sanayide krizden, politikada savaştan başka araç yoktur." (Lenin, C-5, sf.150)

Bangladeş Zamlara Karşı Ayakta

Ortadoğu, Kuzey Afrika, Güney Afrika ve Avrupa kıtalarından sonra Asya kıtasında da sisteme karşı öfke birike-
rek artık patlama noktasına geldi. Sistemin girdiği bunalım ve yaşadığı sorunların artmasıyla halka uyguladığı baskı politikası eş olarak ilerliyor. Dünya, halka uygulanan bu politikalar sonucu uzun süreden beri hiç olmadığı kadar halk ayaklanmalarına, isyanlarına, grevlere sahne oluyor.

Yaşanan halk hareketlenmelerinin birisiyle de akaryakıt uygulanan zamların bar-
dağı taşıran son damlayı oluşturmasıyla Bangladeş'te karşılaştık. 2009'dan beri benzine yapılan beşinci zam olduğu vurgulanan son akaryakıt zamları 18 muhalefet partisini birleştirerek sokağa taşıdı.

Bangladeş'in başkenti Dakka'da düzenlenen protestolarda kitle ile kolluk kuvveti arasında yaşanan çatışmada 25 eylemci, polis tarafından kullanılan plastik mermi ve biber gazı sonucunda yaralandı. Zamlara karşı günlerce devam eden protestolar sonrasında okullar ve dükkanlar kapatıldı, ulaşım sektörü de çalışmaz hale geldi. Yapılan protestolar sonucunda hükümet açıklama yapmak zorunda kalarak; yılda 300 milyon dolardan fazla tutan devlet sübvansiyonlarını kesmek için bu zamma ihtiyaç duyduğunu ifade etti.

Hükümet tarafından yapılan bu açıklama da yine her zamanki gibi kendi sistemlerinin yarattığı sorunları, her girdiği bunalımı ve krizlerinin faturasının halka kestiğini gösteriyor.

Bangladeş'teki zam protestoları yeni değil

Dakka'da yaşanan bu protestolar ilk değil. Kasım ayında Uttara mahallesindeki Euro- Bangla Garment adlı hazır giyim fabrikasında çıkan yangın sonucu 100'den fazla

konfeksiyon işçisi yanarak yaşamını yitirmişti. **Güvencesiz çalışma koşullarından** kaynaklı sık sık işçi ölümlerinin yaşandığı Bangladeş'te bu olay sonrasında da konfeksiyon sektöründe çalışan 2 milyondan fazla insan çalışma koşullarının düzeltilmesi için iş bırakarak sokaklara çıkmış, yüzlerce konfeksiyon fabrikası üretimini durdurmak zorunda kalmıştı.

Bu gösteriler sırasında da kolluk kuvvetinin saldırısına kitle Dakka'nın banliyölerinden, sanayi bölgesi Ashulia'ya kadar yollara barikatlar kurup polisle çatışarak yanıt vermişti.

Bangladeş'te son yıllarda Amerikan ve İngiliz şirketlerinin "yatırımları" sonucunda ekonomisinde büyük bir değişiklik olarak sanayi sektörü genişledi, ihracatta büyük bir artış görüldü. Ancak ekonomideki bu yükselişin emperyalist devletler tarafından sömürülmesinden kaynaklı halkın daha iyi yaşaması bir yana, bir bütün olarak yaşam standartları var olanın da altına düştü.

Dünyada ve özelde de Bangladeş'te yaşananlara baktığımızda halkın bir bütün olarak artık sistemden beklentisini kestiğini yeni bir umut arayışı içerisinde olduğunu açık bir şekilde görüyoruz. Kitleler artık birçok bölgede sokağa çıkmış durumda ve hakim sınıflar cephesinden baktığımızda da durum öyle bir iki reformla kurtarılacak, halkın biriken öfkesini de kolay kolay dizginleyebileceklermiş gibi görünmüyor...

Yunanistan'da faşist saldırı

H. Merkezi: Faşist **Altın Şafak Partisi** üyeleri Yunanistan'da Romanların evlerini ve arabalarını ateşe verdi. Her geçen gün saldırılarını artıran faşistler, mahalleleri basarak evlere saldırdı. Saldırıda 60 ev ve 4 araba yanarken, bir kişi de ağır yaralandı.

Saldırıların planlı olduğunu belirten bölge halkı, daha önce de Altın Şafak üyeleri tarafından tehdit edildiklerini belirttiler. Durumun sistematiği ortadayken, polis yaptığı açıklamada saldırının iki Yunan ve Roman arasında yaşanan kavgadan dolayı ortaya çıktığını söylemekte ısrarcı.

Daha önce de birçok kez Romanlar ve faşistler arasında bu tür gerginlikler yaşanmış ve belediye Altın Şafak'ın ortaklığını yaparak Romanların bazı kulübelerini "kaçak" olduğu iddiasıyla yıkmıştı.

Güney Afrika'da tarım işçileri grevde

H. Merkezi: Maaşlarının artırılması talebiyle greve çıkan işçiler ana otoyolları trafiğe kapattı.

Yollara barikatlar kuran işçiler polise karşı kendilerini taşlarla savundu. Çatışmalarda yaralananların yanı sıra 50 kişi gözaltına alındı. İşçiler "**insanca yaşanacak ücret**" alana kadar mücadelelerini sürdüreceklerini açıkladılar.

Hindistan'da sınıf ve kast sisteminin hakimiyet silahı olarak

Bu protestolar, bu konuyla ilgili önemli bir uyanış yaratabilir ve çok daha sert cezalandırmalar ortaya çıkabilir; fakat her ne kadar sıkı yasalar yapılırsa da, marjinalleştirilmiş halk arasında bu yasaların üst sınıflar için uygun olduğu, kendileri mağdur olduklarında kullanılmayacağını düşüncesi yer almaktadır.

Hatırlanacağı gibi 2012 Aralık ayı sonunda Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi'de genç bir kadın, bindiği otobüste darp edilerek, tecavüze uğramış, ardından hareket halindeki otobüsten atılmış ve günlerce verdiği yaşam mücadelesini kaybederek hastanede yaşamını yitirmişti.

Bu olayın ardından, Yeni Delhi sokakları çoğu gençlerden oluşan binlerce kişi tarafından doldurulmuş, polis tüm saldırılarına karşı tecavüzcülerin en ağır şekilde cezalandırılması talebini haykırmıştı.

www.countercurrent.org sitesine konuyla ilgili bir yazı yazan **Ershad Abubacker**, kadına yönelik tüm şiddet biçimlerinin, ama hepsinden çok cinsel şiddet suçlarının bu kadar yoğun olduğu ülkede, bu olayın neden bu kadar gündem olduğunun izini sürüyor. Elbette bunun olumsuzlanacak bir yanı olmamakla birlikte Abubacker'in de verdiği örneklere baktığımızda bu durumda bir "gariplik" olduğunu görebiliyoruz.

Konu ile ilgili bir televizyon kanalında konuşan Arundhati Roy da, Hindistan'ın aynı anda birçok yüzyılı bir arada yaşadığını, yaklaşık 10 Hintli sanayicinin Forbes'in dünyanın en zengin 50 kişisinin arasında yer alırken, başkentinin "Tecavüz Başkenti" olarak anıldığını, inanılmaz ölçüde kalabalık ve kötü kokan slamlarla, geniş modern yolların ve şık villaların iç içeliğini, bir tarafta son derece yoksul ve perişanlığın, diğer yanda aşırı zenginlik ve süper hoşgörülülük (ve fakat kadınlarını otobüslerde koruyamayan) olduğunu vurguluyordu.

Roy, daha önce üst sınıflardan, polis ve askeri güç mensuplarının kadına yönelik işlediği suçlar karşısında görüldüğü gibi sessizliğin aksine 23 yaşındaki genç kadının tecavüze uğramasına karşı protestoların yükselmesine yönelik yaptığı değerlendirmede, bu durumun hiç alışıldık bir durum olmadığına vurgu yapıyordu.

Abubacker de, aynı konunun izini sürerek şu soruyu soruyor:

"Gençleri Delhi polisinin tazyikli su saldırısına meydan okuyarak, Hindistan Kapısı'nda protestoya çeken nokta nedir?" Ve devam ediyor: "Mevcut olayın farklılığı, Arundhati Roy'un da ileri sürdüğü gibi, üst orta sınıftan bir kadına "suçlu yoksulların" saldırısı fikrinde yatmaktadır. Protestocuların büyük çoğunluğu, Delhi'de gecenin geç saatlerinde bu tür bir saldırıyla karşı karşıya kalan mağdurla kendileri arasında bir ilişki kurabilmişti.

Bunun anlamı, Hindistan Kapısı'na akın eden tüm protestocuların, mağduru üst sınıftan gelmesinden kaynaklı tecavüz çetesini protesto ettiği demek değildir. Fakat şu senaryoyu düşünün; Delhi kadına yönelik suçlar konusundaki suç kayıtları nedeniyle adı kötüye çıkmıştır. Ulusal Suç Kayıtları Bürosu'na göre, 2011 yılında tüm Hindistan'da meydana gelen tecavüz vakalarının yüzde 17.6'sı başkentte yaşanmıştır ve sadece 2011'de Delhi'de 4.489'den fazla kadına yönelik şiddet davası rapor edilmiştir. Mevcut olay, yukarıdaki rakamların çoğundan bir farklılık içermiyor, peki bu olayın diğerlerinden öne çıkmasının ve çoğu gençlerden oluşan büyük kitleler halinde insanların dikkatini çekmesinin nedeni nedir?

Bu oldukça hassas bir durumdur ve detaylarına bakmayı gerekli kılmaktadır. Buradaki önemli soru, bu protestocuların Adivasi, Dalit, azınlık ve yoksul halktan sayısız kadın Delhi'de ve ülkenin çeşitli yerlerinde işkence, tecavüz ve cinayete maruz kalırken seslerini neden yükseltmedikleridir. Peki ya, yukarı Kasttan insanlar, silahlı güçler ve eyalet polisi tarafından kadınlık değerlerine zarar vererek tecavüzün bir hakimiyet aracı olarak kullanılmasına ne diyebilecekler? (...)

Hindistan Kapısı'ndaki kaç genç protestocu Soni Sori ismini duymuştur?

TECAVÜZ!

Yalan bir şekilde Maoistlerin kuryesi olmakla suçlanan Soni, Chattisgarh'ta Adivasi bir öğretmen ve insan hakları savunucusuydu. Ardından 2011'de gözaltına alındı, çırılçıplak soyuldu ve İlçe Emniyet Şefinin talimatıyla elektrik işkencesine maruz kaldı. İşkence o kadar zalimdi ki, Kalküta Tıp Fakültesi'ndeki doktorlar, polis tarafından vajinasına ve rektumuna sokulan taşları zorlukla çıkartabildiler.

Bunlar, medya manşetlerinden alınmış birkaç vakadan sadece aysbergin görünen kısmıdır.(...)

Hindistan'da tecavüz, mağduru niha yetinde suçlu bulunduğu davalandır. Hindistan hukuk sistemi, saldıranlar zengin ve elit sınıflardan ya da bizzat devlet mekanizmasının kendisi olduğu durumda bu tür davalarda her zaman köre dönmekte ve eğer saldırganlar Adivasi, Dalit, azınlık ve yoksul halktan ise mağdurlara kulak kesilmektedir.

Eğer çok paranız varsa veya politik sistem üzerinde etki sahibi iseniz yoksullara karşı tecavüz ve cinayet de dahil işleyeceğiniz tüm suçlardan kurtarabilmeniz bir norm haline gelmiştir. (...) Bağımsızlıktan bu yana geçen 65 yıl boyunca, kast ve sınıf ayrımı Hindistan düşünce yapısında, daha yumuşak bir tonda olsa da, varlığını sürdürmektedir.

Şu anki protestolara gelince, insanların protesto etmek için meşru nedenleri mevcut, fakat örgütlü bir önderlikten yoksun, arayış içindeki öfkeli genç kitle tehlikelidir. Kendi çıkarlarını korumak için oportünist güçler tarafından herhangi bir yola saptırılabilir.

Hindistan'da kadını korumak için yasalar yok değil, fakat, mesele onu yürütecek politik iradedden yoksunluk ve mekanizmaların yetersizliğidir. Dalit, Adivasi ve azınlıkların davalarında, devlet mekanizması onlara zarar vermek için yasaları tersyüz etmektedir.

Bu protestolar, bu konuyla ilgili önemli bir uyanış yaratabilir ve çok daha sert cezalandırmalar ortaya çıkabilir; fakat her ne kadar sıkı yasalar yapılırsa da, marjinalleştirilmiş halk arasında bu yasaların üst sınıflar için uygun olduğu, kendileri mağdur olduklarında kullanılmayacağını düşüncesi yer almaktadır.

(...) Bu sadece, suçluya yönelik ağır ceza uygulamalarını değil; aynı zamanda tüm toplumsal süreçte bir paradigma değişikliğini içermelidir. Öncelikle kadının ticari bir meta olarak görülmesine bir son verilmesi gerekmektedir. Bunun yanında, ahlaki farklılıkların zemini ortadan kaldırılmadığı sürece kadınlara ve insanlığa yönelik suçlar devam edecektir."

İRAN

"İran'da idam cezaları kaldırılmalı"

İstanbul: İHD İstanbul Şubesi, İran'da **Lokman** ve **Zanyar Muradi** isimli iki yurtsever kardeş hakkında verilen idam kararını protesto etti. 10 Ocak günü Çağaloğlu'ndaki İran Başkonsolosluğu önünde bir basın açıklaması yapıldı. Eylem öncesi konuşma yapan şube başkanı **Ümit Efe**, katledilen gazeteci **Metin Göktepe** şahsında basın emekçilerinin, "Emekçi Gazeteciler Günü"nü kutladı.

Konu ile ilgili açıklamayı okuyan **Ali Gök**; "İran'da 2007'den bu yana en az 10 Kürt siyasi mahpus idam edilirken, sadece bu yıl 5 Kürt siyasi mahpus idam cezasına çarptırıldı" dedi ve şöyle devam etti; "İşkence altında ifadeleri alınarak idama mahkum edilen Muradi kardeşlere, haklarında idam kararı verilmiş 23 Kürt siyasetçisine ve tüm mahpuslara uygulanan işkencelerin ve idam cezasının infazı durdurulmalıdır."

NEPAL

Nepal'de de kadınlar tecavüze karşı sokakta

H. Merkezi: Nepal'de bir kadının polis tarafından tecavüze uğraması ve gasp edilmesi ile kadına yönelik cinsel şiddete karşı kadınlar 10 gündür Başbakanlık önünde kitlesel eylemler yapıyor.

Başbakan **Baburam Bhattarai**'nin konutunun bulunduğu Katmandu'nun lüks semtleri işgal eden Nepalli kadınlar, hedef olarak zengin semtlerini seçiyor. Kadınlara karşı işlenen suçların cezalandırılmasını ve kadınların korunmasını talep eden kadınlar eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler. Eylemciler arasında insan hakları aktivistleri, ev emekçisi kadınlar ve gazeteciler yer alıyor. Ancak polis yığınağı, kadınların Baluwater'a girmesine ve Başbakanlık konutu önünde geniş katımlı eylem yapmasına engel oluyor.

YUNANİSTAN

"İşgalcilerin" yerleştiği binaya polis baskını

H. Merkezi: Yunanistan'ın başkenti Atina'da polis, yoksul halkın yaşadığı Villa Amelia'da boşaltılan bir binaya yerleşen ve "işgalciler" olarak adlandırılan gruba 10 Ocak günü operasyon düzenledi. Operasyonda 110 kişi gözaltına alındı.

Sabah saatlerinde silah ve gaz bombalarıyla binayı basan polis tarafından gerçekleştirilen operasyonu protesto eden yüzlerce kişi, bina önüne gelerek "işgalciler"e destek oldu.

Polis kitleye polis gaz bombasıyla saldırdı. Kitle daha sonra hükümetin ortağı Demokratik Sol Partisi'nin bürosuna yürüdü ve binayı işgal etti.

Hindistan'da Maoistler silahlı mücadeleye ısrarlı

Hindistan

Hindistan dünyadaki en büyük demokrasi olarak tanıtılıyor ve büyük bir gelişime sahne olduğu söyleniyor. Ancak bu yalandır. Hindistan ve Çin'in büyüdüğü noktada söylemde bulunan batı güçleridir, ama bu da doğru değildir.

Gerçekte böylesi bir büyüme yoktur ve demokrasiden de söz edemeyiz. Hindistanlı egemenler kendilerini övmektedir. Egemenler, 1947'den bu yana askeri bir yönetim olmadığını, demokrasi ile yönetildiğini söylemektedirler. Bu da büyük bir yalandır. Son 65 yıldır Hindistan'da askeri yönetim altında olmayan bir gün dahi geçmemektedir. Yani sözde bağımsızlıktan bu yana. 1947 yılında bile İngiliz işgal güçlerinden Hindistan'ın iç egemenlerine bırakıldığında onların ilk işleri komünistlerin kurtarılmış bölgelerine saldırarak buraları ele geçirmek ve komünistlere karşı saldırıya geçmek oldu. 10 bin devrimciyi katlettiler 1947 ile 1956 yılları arasında.

Bu süreçte Hindistanlı egemenler Kaşmir'i ve Kuzey Doğu bölgesini işgal etti ve on binlerce insanı katletti. Filistin Ortadoğu için ne ise, Kaşmir de Hindistan için odur. Hint ordusu dünyadaki ikinci en büyük ordudur. İçeride sürekli azınlıkları ve devrimcileri hedef almış ve katletmiştir. Türkiye'de olduğu gibi Hindistan'da da devlet faşist bir devlettir. 1967'de Hindistan'daki devrimciler revizyonist partiden ayrıldı ve '67 ayaklanması gerçekleşti. 5 yıl içerisinde 10 bin devrimci katledildi. '67 aynı zamanda **Yeni Demokratik Mücadelenin Başlangıcı** olarak da önemli bir tarih oldu. İlk devrimci parti HKP-ML 1970'de **Charu Mazumdar** önderliğinde kuruldu. Tüm Hindistan'da önemli bir yerdedi bu parti. Ancak kısa zamanda 30-35 ayrı gruba bölündü.

'70'lerde, ayrılıklardan sonra biri güneyde ikisi kuzeyde 3 ana parti kuruldu. 10 yıl kadar kırsalda ayrı süren silahlı mücadele yürüttü bu partiler. Bu üç parti ile diğer tüm partilerin arasında büyük farklılıklar vardı. Bu üç parti de parlamentoyu reddetti ve seçimlerde yer almadı. Bunlar dışındaki tüm partiler parlamentoyu kabul etti ve seçimlerde yer aldı.

Bir diğer farklılık ise, aşama teorisiydi, önce kitlelerin direnişini yükseltmek ve onları silahlı mücadeleye ha-

zırlamak gerek diyordu tüm partiler. Ancak bu 3 parti bunun yanlış olduğunu, aşama teorisi olmayacağını, kitlelerin zaten bir direniş içerisinde olduğunu ve silahlı mücadelenin başlatılması gerektiğini savundu. '80'ler devrimci hareketin inşasıydı ve '90'lar bunu ileri taşıma süreciydi. '90'ların sonlarına gelindiğinde bu 3 büyük parti, kuzeyde **HKP-ML Parti Birliği** ve **Maoist Komünist Merkez**, Güneyde ise **HKP/ML Halk Savaşı** idi ve çoğu alanda daha da genişledi. Diğer grupların bazıları daha da küçüldü bazıları da yok oldu. Bu süreçteki önemli bir gelişme görülmelidir; '70'lerde

listleri, Siyonistler ve Hindistan devleti bir araya gelerek devrimcilere karşı bu büyük askeri saldırıyı planladı.

2009'da başlatılan bu projenin hedefi, 3 yıl içerisinde bölgedeki tüm Maoistleri yok etmektir. Bu alana bir anda 250 bin asker gönderildi. Operasyonun duyurusundan önce İçişleri Bakanı ABD'ye gitti ve 7 gün kaldı. Burada sadece 1. gün halka açık bir toplantıya katıldı, diğer 6 gün nereye kaybolduğunu kimse bilmiyordu.

Sonra Hindistan'a dönerek operasyonu açıkladı. 3 kelimeyle talimatını verdi: **İlerle, egemenlik kur ve ele**

HKP/ML bölündüğünde bu 3 parti en küçük partilerdi ve diğerleri daha büyüktü, yani parlamentodan yana olan, silahlı mücadele başlatmayan ve aşama teorisine inananlar. Ancak '90'ların sonuna gelindiğinde bunlar teker teker yok olmaktadır.

Silahlı mücadele yürüten 3 parti ise çok daha büyüdü. HKP (Maoist) kurulduğunda Hindistan'da ulusal güvenliğe en büyük tehlike olarak gösterildi. Her gün medyada partinin anti-propagandası yapılarak ülkeye bir tehlike olduğu söylendi. Hindistan egemenleri polis gücünü bu partiyi yok etmekle görevlendirdi. Son 5 yıldır Hindistan egemenleri orduya ve polise özel eğitimler vermekte, aynı zamanda ABD'de kendi askerlerini eğitim vermeleri için göndermektedir.

Yeşil Av Operasyonu

2009'da Yeşil Av Operasyonu (YAO) başlatıldı ve bahsini ettiğimiz eğitimler bu operasyon için hazırlık niteliğindedir. ABD ve İngiliz emperya-

geçir. 4 grup vardı bu ekipte; **yerel sivil polis, elit askeri polis, paramilitarler** ve **ordu**. Lokal sivil polis ve elit polis bu operasyon için özel eğitildi. Ancak diğer yandan bu operasyona karşı çok büyük protestolar yapıldı. Her kesimden insan, farklı eylemlerde bu operasyonun durdurulmaması için bir araya geldi.

Hükümet ülkede büyük bir kesimin devrimcilere destek verdiğini gözlemledi. Bu nedenle Yeşil Av Operasyonunun olmayacağını ve askeri eylem yapmayacaklarını ilan etti. Ancak gerçekte ise orduya oralara konumlandırılmış ve planlarını yapmışlardı. Bu bölge onlar için ayrıca mineral kaynaklar açısından da önemli; ülkenin altından kömüre % 80 mineral kaynağı bu bölgededir. Bu operasyon planlanmadan önce dahi bu mineraler çokuluslu şirketlere satılmıştı. Bu bölge çok büyük önem taşımaktadır, çünkü hem mineral kaynakların olduğu, hem yerli halkın olduğu hem de devrimcilerin yıllardır faaliyet yürüttüğü bir bölgedir.

Bu bölgedeki yerliler İngiliz işgalinde dahi onları mağlup etmiş, İngilizler bölgeye girememiştir. Bu bölgede yerliler kendi krndilerini yönetiyor; polis ve asker de bu bölgelerde herhangi bir yetkiye sahip değildi. Bu süreçteki durum Türkiye'deki duruma çok benzemektedir. Hindistan devleti doğal kaynakların satıldığı anlaşmalar yapmaktadır.

Örneğin alüminyum madenleri 3 trilyon dolara satıldı, ki bu neredeyse Amerika'nın 1 yıllık mali bütçesidir. Bu anlaşmalardan binlerce örnek vardır. Burada olan yerel bir şirket ihaleye

girmektedir, ama onun arkasında yabancı sermaye bulunmaktadır. Bunlar gizli anlaşmalardır, yerel şirketler imzacılar olarak görülse de arkasında yabancı güçler vardır. Kampanyaların parçası haline gelen araştırmacılar, akademisyenler bu belgeleri araştırdı ve bazı gizli belgeler ortaya çıktı, kamuoyuna açıldı. Anlaşmaların gerçek belgeleri hala bulunamadı, ancak bazı gizli maddeleri ortaya çıkarıldı.

Bu konuda birçok araştırma yazısı, makale ve kitap yazıldı.

Devrimci hareketlerin olduğu bölgelerde sadece maden projeleri vardır. Sözde Altyapı Projesi vardır devletin. 1000 km kıyımız vardır ve bu kıyı hep kimya projeleriyle doludur, yani söylendiği gibi bunlar altyapı projesi değildir. Bu kimya projeleri de aslında savaş endüstrisine hizmet etmektedir. Kömür enerjisi, termal projeler vardır, atomik enerji ve nükleer enerji üretim projeleri mevcuttur. Çok büyük alanlar verilmiştir, bu kimyasal projeler ve su yolları yapılmıştır buraların su ihtiyacını sağlamak için.

Ancak bizim için önemli olan buna karşı örgütlenen direnişleri görmektir. Devrimcilerin bulunduğu bölgelerde bu projelere karşı o kadar büyük direnişler olmuştur ki bu projelerin hiçbiri hayata geçememiştir. Diğer bölgelerde, yani devrimcilerin uzak olduğu bölgelerde halk kendiliğinden ayaklanmış ve bu projelere karşı direniş göstermiştir. Devlet bu projeleri yapacak toprak bulamamaktadır. Halk direnmekte, her gün onlarca insan katledilmektedir. Bu insanlar canlarını vermeye hazırdır ama dev-

Her köyde halk yönetim komitesi seçilmektedir. Köylüler, küçük köylüler, orta sınıf ve işçi sınıfı köylerde hak sahibidir. Ancak toprak sahipleri ve üst kast aileler hak sahibi değildir. Seçilen komite eğer görevlerini yerine getirmez ve hata yaparsa, halk bu yönetimi geri çekip yenisini oluşturur. Bu yönetimler halkın katılımı olmadan kurulamaz. Bu bölgeler kendi güçlerine ve olanaklarına dayanmaktadır ve dışarıdan hiçbir olanak kullanmamaktadırlar.

lete bir parça toprak vermek istememektedir. Devrimcilerin olmadığı bölgelerde, örgütsüz olarak ayaklanan kitleler açıktan duyurular yaparak "Maoistler gelsin bize önderlik etsin" demektedir.

Tüm bu projelerdeki kayıplarından sonra, hükümet bir rapor hazırlamış ve "bu projeleri biraz yavaşlatmamız lazım, yoksa daha fazla toprağı kaybedeceğiz" demiş. Hindistan'daki direnişlerden kaynaklı Halk Gerilla Ordusu yükseldi. Yeşil Av Operasyonu Maoistleri bitirmek yerine daha da güçlendirdi. Ancak bu süreçte parti olarak büyük kayıplar da verdik. 4 MK üyemiz katledildi.

YAO'nun amacı devrimci güçleri kırsal alanda yok etmeyi, ancak bu gerçekleşmedi. Kırsal alanda mücadele güçlenmekte ve başka alanlara da yayılmaktadır. Kızıl üs bölgeleri hem nicel hem de nitel olarak güçlenmiştir. YAO, Hindistan hükümeti tarafından orada yaşayan insanların yerlerinden edilmesi olarak görülüyordu. Hindistan devleti bunu halka açıktan bir savaş yerine düşük yoğunlukta savaş olarak planladı. O bölgeleri halktan arındırmayı planladı. Vietnam'da yapıldığı gibi stratejik planlar uygulamak istediler. Kuzeydoğu bölgesini tamamen halktan arındırmak istediler. 3 yıl önce 644 köy boşaltıldı, yani yaklaşık 3000 insan yerinden edildi. Bu YAO'nun ilk aşamasıydı. Buradan çıkarılan köylüler şehirlerde kurulan kamplara yerleştirildi.

Bu modelden görüyoruz ki hedef, halkı kızıl üs bölgelerinden uzaklaştırmaktır. Ama sonuç olarak bu insanlar isyan etti, ayaklandı ve çoğu köylerine geri döndü. Devlet böl-parçala-yönet yöntemiyle yine halkın bir kısmını köylülerine geri dönmek isteyen köylülere karşı kullandı. Şimdi askeri güçler yeni halk güç merkezleri etrafında konumlanmaktadır. Devlet ve medya bu bölgelere kurtarılmış alanlar demektedir,

ancak biz **yeni halk güç merkezleri-kızıl alanlar** diyoruz. Asker bir gerilla alanından diğerine geçiş yaratamamaktadır. Bu nedenle, devletin yeni planı gerilla alanları arasındaki bağları koparak onları ayırmaktır.

Mevcut durum şudur ki, devlet bu alanları hem birbirinden hem de kitlelerden koparmaya çalışırken, partinin hedefi ise bu bağların kopmasına izin vermemektir. Devlet burada bağı koparmak için saldırırken, parti bu bölgelerde alanlarını korumak ve genişlemek için savaşmaktadır. Devletin havadan ve karadan saldırıları olmaktadır. Bir iki saat içerisinde operasyonu gerçekleştirip, sivil halkı öldürmekte ve evleri/köyleri yakarak gitmektedir.

Her köyde halk yönetim komitesi seçilmektedir. Köylüler, küçük köylüler, orta sınıf ve işçi sınıfı köylerde hak sahibidir. Ancak toprak sahipleri ve üst kast aileler hak sahibi değildir. Seçilen komite eğer görevlerini yerine getirmez ve hata yaparsa, halk bu yönetimi geri çekip yenisini oluşturur. Bu yönetimler halkın katılımı olmadan kurulamaz. Bu bölgeler kendi güçlerine ve olanaklarına dayanmaktadır ve dışarıdan hiçbir olanak kullanmamaktadırlar. Sonrasında 50-60 köy bir araya gelerek daha üst yönetimi seçmektedir. Bu toplantılarda okul müfredatları belirlenir, kitaplar ve derslikler hazırlanır ve devrimci eğitim burada belirlenir. Bu alan kendi kendine yeten ve dayanan bir bölgedir, ancak devlet bunu yok etmek istemektedir.

Askeri saldırı planı psikolojik bir savaş da içermektedir. Emperyalistlerin ve Hindistan devletinin psikolojik bir saldırı planı da vardır. Örneğin son 4 yıldır gerilla savaşına önemli sayıda kadın savaşçı katılmıştır. Devlet medya yoluyla bu noktada kadınların gerilla alanlarında cinsel tacize uğradığı propagandasını yapmaktadır. Hindis-

tan devleti bugün şehirlerde bulunan önder kadınlarımız hakkında dahi bu karalama politikasını uygulamaktadır. Bu yolla kadını mücadeleden koparmaya çalışmaktadır.

Açık alanda kitle çalışması yürüten yoldaşlara dahi eskiden silahlı mücadele yürütenlere verilen idam cezaları ve müebbet cezası verilmektedir. Birçok yoldaşımız hiçbir delil olmadan, yargılanmadan yıllarca hapiste tutulmaktadır. Bu nedenle bizlere hapisanelere saldırmaktan başka bir yol kalmamıştır. 3 hapisaneye baskın yaparak 3'ünde de yoldaşlarımızı serbest bıraktık. Bu hemen hemen her birinde 400 yoldaş etmektedir. Son 3-4 ayda üst düzey devlet yetkililerinden 4 kaçırma olayı oldu. Devlet yetkililerinden kaçırılarak yoldaşlarımızın takası istendi. Yoldaşlarımızın yanında taraftar ve diğer yoksul halktan insanların da serbest bırakılmasını istedik. Çok fazla yoldaşımız serbest kalamadı ancak bazılarını almayı başardık.

Son olarak ise Hindistan'da mevcut duruma ilişkin polemiklere değineceğiz. "ML" partiler, bazı aydınlar ve Troçkistler tarafından partimize yönelik tartışmalar söz konusudur. Partimiz her gün medya, basın vs. tarafından da sürekli tartışılmaktadır. ML partiler, partimizin çizgisini eleştirmekte, bunun askeri maceraperestlik olduğunu, anarşizm olduğunu ve devrimci olmadığını söylemektedir. Yalnız Hindistan Marksist Leninist Komünist Parti (HMLKP)-Kurtuluş, (bu parti en büyük ML grubudur) parlamentoda yer alan ve açık bir partidir. Bu parti bizim askeri ekonomist bir çizgi izlediğimizi, anarşist ve maceraperest olduğumuzu ve ülkedeki askeri saldırıların sebebinin biz olduğumuzu söylemektedir. Aynı zamanda HMLKP-Kurtuluş partimiz hakkında "siz sadece kendinizi değil bütün devrimci hareketin parçalanmasına sebepsiniz, sizin davranışlarınız hepimizi tehlikeye atmaktadır" demektedir. 20 yıl önce bu parti yeraltı çalışması ve silahlı mücadele yürütmüştür. Ama gelinen aşamada tamamen legalleşmiştir.

HMLKP-Naxalbari küçük bir partidir ancak olumlu bir duruş sergilemektedir, bizi destekleyen ve bize katılmak isteyen bir partidir. Aynı zamanda KP-Yeniden İnşa Komitesi ML grubu ise bizi destekleyen ve hakkımızda olumsuz propaganda yapan diğer "ML" gruplarına cevap veren bir örgüttür. HKP (Maoist) hakkındaki polemik argümanlardan biri de Aydın "Marksistler" ve Troçkistler tarafından- partinin sadece köylü ve yerlileri örgütlediği, şehirlerde işçi sınıfı içerisinde olmadığı, proletaryadan kopuk olduğu için devrimci olmadığı, bu nedenle de yakında çökeceğini söylemektedirler. Partimizin fedakârlığının iyi niyetli olduğunu, yoksul köylülerin yaşadıkları adaletsizliklere karşı olumlu olduğunu, ancak devrimci ve komünist görmediklerini söylemektedirler.

Pusulula

"Ben"le mücadele

Müdahale etmek, anlamak, kavramak ve değiştirmek devrimcilere yakışandır ve bu doğrultuda hareket etmek de devrimcilerin görevidir. Kuşkusuz ki; ağır basan yanımız da bu olmalıdır. İlk kopuşu sağlamak aslında attığımız en büyük ve en zor adımdır bize göre. Örneğin, bir militanın gerillaya katılması veya başlı başına devrimci mücadeleye atılması önemli bir adımdır. Yine kuşkusuz ki attığımız ilk adım ve kopuş, onca yıldır süregelen saltanatımıza açıktan bir savaş ilanıdır. Başlattığımız bu savaşta alıştığımız gibi tek olarak, "ben" olarak ve "ben adına" yani saltanatımız adına savaşacaksak, bu gerçekten de basit bir savaş olacaktır ve söylemek gerekir ki bu savaşı fazla sürdüremeden bozguna uğrayacağız.

Yok, eğer; savaşta halka karşı değil onun yanında, partiye karşı değil partiyle, yoldaşlara karşı değil yoldaşlarla, proleter ideolojiye karşı değil proleter ideoloji ile savaşılacaksa bu zor ve büyük bir savaş olacaktır. Ve kendine karşı olan savaşta komutan olarak parti, yoldaşlar ve ideoloji ile birlikte kendini yenmek üzere görevlendirilecektir. Ve bu zor, büyük bir savaş olsa da gittikçe daha da şiddetlenecek çarpışmalara gebe olsa da mütevazileşecek bir savaşa evrilecektir aynı zamanda.

"Biz, aktif ideolojik mücadeleden yanayız. Çünkü bu mücadele Parti ve devrimci örgütler içerisinde savaşımızın yararına olan, birliği sağlayan silahtır. Her komünist ve her devrimci bu silaha sarılmalıdır. Buna karşılık liberalizm, ideolojik mücadeleyi reddeder ve ilkesiz barıştan yanadır. Bu yüzden yoz ve bayağı bir tutuma yol açar. Parti ve devrimci örgütler içindeki bazı birimlerde ve bireylerde siyasi soysuzlaşmayı doğurur." (Mao)

Örgüte geldikten sonra "ben"i ne kadar olgunlaştıracağız ve bu olgunlaşma sürecinde "ben"le ne kadar cüretli, açık, ileri bir biçimde savaşacağız meselesidir önemli olan. Örgüte geldikten sonra "ben"den kopuş sürecinde "bizi" ne kadar sahipleneceğiz ve onun gelişimine ne kadar hizmet edeceğimiz meselesidir. Yok, öyle değil diyorsak ve "ben"in yaptığı hataları, eksiklikleri koruma güdüsü ve onların aslında "ben"e ait olmayan şeyler olduğunu iddia edip gerçekten var olan bu hastalıklarla uzlaşmayı tercih ediyorsak, bu "ben" tehlikelerle doludur. Acıdır ama aynı zamanda gerçektir. Bu "ben", fırsatını bulduğu anda ister istemez iyi şeyler yapmak için geldiği örgütü yok edecektir. Ve bizim bu mücadeledeki silahlarımızdan biri de eleştiri-özeleştirmedir.

"Azıcık aşım kaygısız başım", "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" vb. sözler ne kadar masum ve hoş geliyor kulaklarımıza. Oysa bu sözlerin bize ait hiçbir tarafı yoktur. Fakat mesele bu sözleri kullanıp kullanmama meselesi de değil, bu sözlerle denk düşen pratiklerimizdir. Ve bu pratikler aslında liberalizme denk düşmektedir.

Arayı bozmamak adına meseleye derinlemesine girmeyip şöyle bir dokunup geçmek, dedikodu yapmak, kendini "ilgilendirmeyen" meselelere kayıtsız kalmak, örgütten özel bir ilgi beklemek, buna karşılık örgüt disiplinini tanımamak, karşı çıkmaksızın yanlış görüşleri dinlemek ve hatta karşı-devrimci fikirleri duyup da haber vermemek, birinin kitlelerin çıkarlarına zarar verdiğini görüp de tepki duymamak, belli bir plan-yönelim olmadan baştan savma çalışmak, gün doldurmak, kıdemli olmakla böbürlenmek, büyük görevler için yeterli olmadığı halde küçük görevlere dudak bükme, hatalarının farkında olmak ama onları düzeltmek için hiçbir çaba içerisinde bulunmamak...

Bu pratiklerin hepsi başta iyi niyetlerimizle başlar fakat bu pratikler güçlendikçe, o iyi şeyler yapmak amacıyla girdiğimiz mücadeleye, halka, örgüte, yoldaşlara zarara verir. O zaman devrime bu kadar zarar veren bir şeyle mücadele etmek temel görevlerimizden biridir. Buna karşı mücadele ise MLM bilimimize sıkı sıkıya sarılmaktan ve bu bilimin safında savaşmaktan geçer. Bunu yaptığımız ölçüde savaşın kesin sonucu zaferdir ve bunu yaşamı sahiplendiğimiz ölçüde uygularız. İşte o zaman; bize dokunmayan yılanı biz dokunuruz, ağrımayan başımızdan rahatsız olup azıcık aş ile yetinmeyiz.

Tüm sınırları ortadan kaldıran Yoldaş Barbara

İlk gazetelerde görmüştüm resmini. İsviçreli kadın gazeteci. Basın çokça söz etti kendisinden. (...)

Kinem ya da Barbara yoldaşla ilk yüz yüze tanışıklığım ise cezaevinde oldu. Görüşe gitmişim. Birkaç dakika sonra yoldaşlar Barbara'yı getirdiler, görüş yerine. "Çıkar çıkmaz Dersim'e geleceğim" diyor. "Gelip gerilla olacağım." Dersim'de halkın hepsinin Barbara'yı basından tanıdığını anlatıyorum. Halk; sizin İsviçreli yoldaşınız diyor Dersim'de. Ve hiç tanımadıkları halde müthiş bir ilgi ve sempatiyle bahsediyorlar Barbara'dan. Bunları anlatınca Barbara'nın çok hoşuna gidiyor. "Çok yakında geleceğim" diyor.

Her zaman her yerde "Ben sosyalizm için yaşıyorum" diyor. O insanların din, dil, ırk, cins farkı gözetilmeden eşit ilişkiler içinde, kardeşçe ve insan tadında yaşamasını istiyordu.

Dersim'in dağ köyündeki evimizdeyim. Gece yarısı anem sarsarak uyandırıyor beni. Kalk yoldaşların geldi. Gerillalar birer birer giriyor kapıdan, sarılıyor birbirimize. Oldukça kalabalık bir grup. Gözüm ocağın önündeki kürsüde oturmuş, silahıyla uğraşan kadın yoldaşa takılıyor. İlk şaşkınlıktan sonra kalkıp ku-

caklaşıyoruz "sen ne arıyorsun burada?" diyorum. Evet... Elinde silahıyla Dersim'deki bir köy evinde ocağın başında oturan gerilla, İstanbul'daki adıyla Barbara, Kürdistan'daki adıyla Kinem yoldaştan başkası değil.

O gece yoldaşlarla uzun uzun konuşuyoruz. Özellikle de Kinem yoldaşla. Dersim'i anlatıyor. Doğrusu Kinem yoldaş bayılmış Dersim'e. Gerilla yaşamını anlatıyor. Bir akşam yakın bir eve gidiyoruz. Gecenin ilerlemiş bir saati. Evde küçük bir kız çocuğu var. Kaç gündür ağlıyormuş, "gerillaları göreceğim" diye. Annesi gelip Kinem yoldaşın elinden tutup götürüyor. Uykudaki çocuğu uyandırıp, yoldaş göstererek; "Bak kızım görmek istiyordun. İşte bak Partizan abla..." diyor. Kinem yoldaş çocuğun yüzünü okuyor. Seviyor. Çocuk uykusu sersemliğiyle şaşkın şaşkın bakıyor Partizan ablasına!

Bir gün bir yoldaş geliyor. Barbara yoldaşın birkaç gün önce Pülümür'de şehit düştüğünü söylüyor. Yüreğim sıkışıyor. Anneme anlatıyorum Kinem'in Barbara olduğunu. Anem de diğer Dersim halkı gibi Barbara'yı daha öncesinden biliyor. Devrim olduğunda Barbara'nın mezarının nasıl nit

haline geleceğini anlatıyor bana.

Partimizle tanışıklığı İsviçre'de başlayan, Pülümür dağlarında şehit düşen Barbara yoldaşı bu denli güçlü kılan neydi acaba? Tabii ki MLM'ye olan sarsılmaz inancı ve dünya halkları için çarpan yüreği. Bu bilinç onu güçlü bir enternasyonal komünist yapabili. Bu bilinçti onu İsviçre'nin Alp'lerinden Munzur'un dağlarına taşıyan; Barbara'nın kişiliğinde ve mücadelesinde somutlaşan enternasyonal proletaryanın bilimsel öğretisi MLM'yi.

Sen unutulmayacaksın Barbara yoldaş. Barbara, uğruna yaşamını feda ettiğin düşünceler bugün ülkemizde çok daha güçlü, çok daha atılgan ve çok daha canlı.

(Gerilla bölgesinden bir yoldaşı)

Kavgada Ölümsüzleşenler

Ali Haydar Yıldız: Proletarya Partisi'nin toprağa düşen ikinci şehidi Ali Haydar halkımızın yüreğine kök salmıştır.

Atilla Özkan: 18 Ocak 1976'da polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

Mehmet Günalp: 16 Ocak 1980'de İstanbul Şişli'de sivil faşistler tarafından katledildi.

Hazro Şehitleri: 24 Ocak 1981 tarihinde Amed Hazro'da bir ihbar so-

nucu faşist TC'nin attığı pusuda **Haydar Aslan** ve **İhsan Parçacı** uzun süren bir çatışma sonucu şehit düştüler.

Yel Dağı Şehitleri: 21 Ocak 1993 tarihinde Pülümür'ün Yel Dağı'nda gerilla birliğinin kış barınağının açığa çıkar. Kuşatmayı fark eden gerilla birliği, ne pahasına olursa olsun çemberi yarmaya karar verir. Çember başarılı bir şekilde kırılırken, **Zeki**

Peker (Hamza) ölümsüzleşir. Çatışma bölgesine yakın köyleri devletin ablukaya almasından dolayı, köylere inemeyen Partizanlar, yoğun kar yağışı ve fırtınaya rağmen, Munzurları bir boydan diğer boya aşma kararı alır.

Bu yürüyüşte **Erkan Fener** ve **Ali Demirdağ** donarak, **Ali Ekber Batasul**, **Aliksan Yalçın** ve **Barbara Anna Kistler** ise soğuktan kaynaklı kan zehirlenmesi ya da zatürre sonucu ölümsüzleşir.

Aile ziyaretleri devam ediyor

Gülsuyu ve Gülenus Mahallesi'nde 5 Ocak günü **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri** olarak, her yıl Ocak ayında Parti ve Devrim Şehitleri Haftası nedeniyle gerçekleştirmiş olduğumuz aile ziyaretlerine başladık. Gülenus Mahallesi'nde şehit ve tutsak ailelerini gezerken ilk durağımız 12 Kasım 2012'de Antakya'nın Amanos Dağları'nda şehit düşen HPG gerillası **Baran Gülümser**'in ailesi oldu. Gülümser ailesi bizleri çok iyi karşıladı. Bizler de PŞTA'yı tanıtarak, anneye şehit Baran şahsında bir kızıl karanfil vererek ziyaretimizi sonlandırdık.

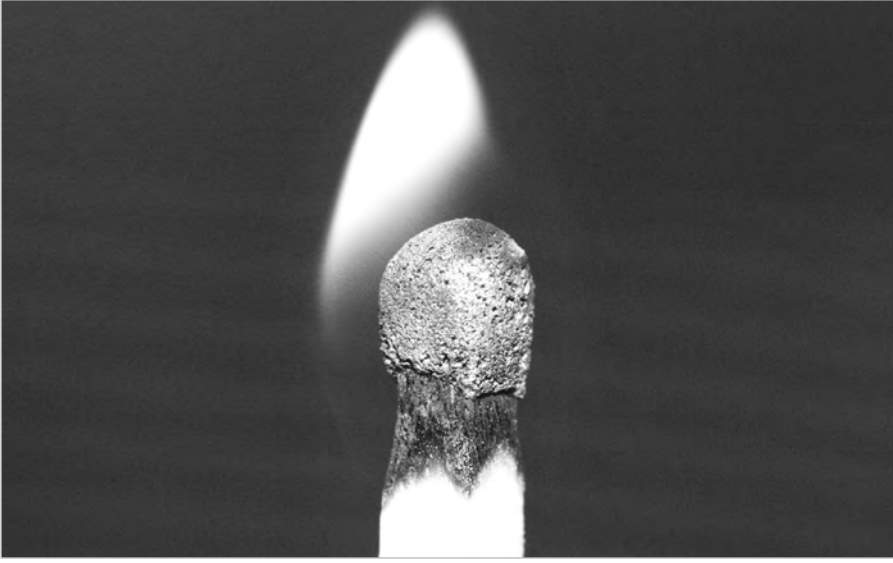
21 Nisan 1999'da Tokat kırsalında Proletarya Partisi saflarında şehit düşen **Erol Özel** yoldaşın ailesini de ziyaret ettik. Şehit yoldaşın annesi ve babası ile Erol yoldaşı anarken aileye karanfil vererek evden ayrıldık.

19 Mayıs 1991 yılında kaldıkları evde **İsmail Oral** yoldaş ile birlikte şehit düşen **Hatice Dilek** yoldaşın ailesini de ziyaret ettik.

Ayrıca bazı tutsak Partizanların Gülsuyu ve Gülenus Mahallesi'nde bulunan ailelerini de ziyaret ederek tutsaklık koşulları üzerine sohbet ettik. Ailelerimize, üzerinde PŞTA yazılı fincanlarımızı hediye ettik. Çalışmamızı **27 Ocak Pazar** günü Sarıgazi'de gerçekleşecek Parti ve Devrim Şehitleri Anması'na çağırarak sonlandırdık.

(Gülsuyu PŞTA)

BİLGİ NEDİR?

Bir şey hakkında bilgilenirken, ondan alacağınız en fazla bilginin, o anki koşullardan bağımsız olmadığını ve koşullar değiştiğinde onun size vereceği bilginin de değişeceğini sakın aklınızdan çıkarmayın.

Gerilla birliğine yeni katılan savaşçıların askeri eğitimi sırasında komutan sorar; "**Bilgi nedir?**"

Yeni savaşçılardan ilk söz alanlar bilgiye dair teorik tanımlamalar yapmaya çalışırlar. Bunun üzerine komutan tekrar söz alır ve ağacı gösterip "**bu nedir?**" diye sorar. Bu soruya şaşırarak savaşçılar "**ağaç**" diye cevap verir. Komutan eline bir taş parçası alıp "**peki, bu nedir?**" diye sorar. Savaşçılar yine "**taş**" diye cevap verirler. Bunun üzerine komutan şu konuşmayı yapar;

"Evet yoldaşlar, söyledikleriniz doğru. Bu bir ağaç ve bu da bir taş. Ama aynı zamanda bunlar birer bilgidir. Her maddi varlık bilgidir. Her pratik birer bilgidir. Sizler her maddi ve pratik süreçten bilgiler alacaksınız ve bu bilgileri savaşımızın çıkarları için kullanacaksınız. Bu yüzden, gözünüzle görebileceğiniz her şeyin, bir gün savaşımızın çıkarlarının bir parçası olacağını hiçbir zaman unutmayın ve bunları doğru zamanda doğru yerde kullanmak için en ince ayrıntısına kadar mutlaka inceleyin. Bir şey hakkında bilgilenirken, ondan alacağınız en fazla bilginin, o anki koşullardan bağımsız olmadığını ve koşullar değiştiğinde onun size vereceği bilginin de değişeceğini de sakın aklınızdan çıkarmayın.

Örneğin şimdi bahar aylarındayız ve doğanın canlandığı bir süreçteyiz. Az önce size gösterdiğim ağaç, yaprak açmış ve dallanıp budaklanmış. Biz bu ağacın bizi kamufle edebileceğini yani altına girdiğimizde hava uçuşlarında görüntü almak isteyen düşman karşısında bizi koruyacağını düşünebiliriz. Fakat bu bilgi bugünün koşulları için geçerlidir. Koşullar değiştiğinde yani sonbahar geldiğinde yapraklarını dökeceğini ve bugünkü işlevini yitireceğini hesaba katmalıyız.

Pratikte yaşam bulan her bilgi kendisine yeni şeyler katarak yeni bir hal alır. Yeni bir hal alan bilgi de bir sonraki pratikte başka bir ihtiyacı giderir.

Bu bir ağaç için böyleyken orman için de böyledir. Aşağıda gördüğünüz ırmağın bahar ayında olduğumuz ve kar eridiği için ve yoğun yağıştan kaynaklı geçiş vermiyor. Bu ırmağa dair bugünkü bilgilerimiz bu, ancak koşullar değiştiğinde yani yağmurlar dinip, kar tamamen eridikten sonra bu ırmağın suyu azalacak ve geçilebilecek hale gelecektir.

Bu bilginin hareketliliğidir. Bu onun statik, durağan ve mutlak olmadığını ifadesidir. Ayrıca bugün ağacın yapraklarının gür olduğu tek yanlış bir bilgidir. Ağacın boyu, kalınlığı gibi birçok yönün de bilgisinin olduğunu göz önünde bulundurmak gerekir ki ihtiyaç duyulduğunda bir mevzinin yapılıp yapılamayacağını bilebilelim.

Bilginin niceliği ve niteliği pratiğe hizmet eder. **Pratikte yaşam bulan her bilgi kendisine yeni şeyler katarak yeni bir hal alır.** Yeni bir hal alan bilgi de bir sonraki pratikte başka bir ihtiyacı giderir. Bu döngü de kendisini bu şekilde sonsuza dek sürdürür. Örneğin; aynı ağaca dair bilgi başlangıcından veya belli bir evresinden itibaren sürekli yenilenir. Toprakta ilk çıktığında bu evre filizlenme olarak adlandırılır ve sürecine özgü bilgiler verir.

Ancak böyle kalmaz ve günbegün gelişerek her gün kendi varlığına dair sunacağı bilgileri yeniler, gelişerek fidan olur, daha fazla büyüyerek ağaç olur ve bir süre sonra yaşam formunu çeşitli nedenlerle tamamlar ve çürüyüp toprağa karışana kadar da sunduğu bilgiyi sürekli yeniler ve bu da bilginin derinleştirilebilirliğidir. Bizler açısından önemli olan bilginin hangi sınıfın çıkarları doğrultusunda kullanıldığıdır. Burjuvazi, ağacın yapısına dair bilgiyi, onu kendi sınıfının çıkarı doğrultusunda kullanmak için edinir ve nihayetinde onun üzerinden kâr elde edebileceği bir meta olarak kullanır.

Bizler ise ağaca dair edindiğimiz bilgileri kendi sınıfımızın çıkarları doğrultusunda kullanırız. Bu, ağacın bu süreçte yani burada savaş arenasında

olmasından kaynaklı doğal olarak düşmana karşı verdiğimiz savaşta kendi çıkarlarımızı doğrultusunda kullanmamızı şart koşar. **Bu da bilginin sınıfsal karakteridir.** Tüm bunlarla birlikte pratiğimize yön verecek olan bilgilerimizin doğruluğu ve yanlışlığı ile **eksikliği** ve **tamlığıdır.**

Örneğin yoldaşınız, bir tepeye çıktınız ve dürbünle keşif yaptınız. Aynı zamanda gitmeniz gereken tepeyi de görüp kabataslak yolun ne kadar zaman alabileceğini, nerelerden geçilip nerelerden geçilmeyeceğini vs. hesapladınız. Bilgilerinizin doğruluğu ve yanlışlığının, eksikliği ve tamlığının pratiğinizi nasıl etkilediğini buradan görebilirsiniz. Dürbünle baktığınızda edindiğiniz bilgilerin gerçeğe ne kadar uygun olduğunu ancak planladığınız hattan giderek, o yerleri bizzat görerek ortaya çıkarabiliriz. Daha önce buradan geçmemiş olmanızla ilk defa bu tarzda geçiyor olmanız arasındaki fark oldukça büyüktür.

Birinde daha kesin bilgiler vardır. Planlamanızı ona göre yaparsınız. Diğerinde ise bilgileriniz yetersiz ve muğlak olduğu için net bir plan ortaya

koyamazsınız. Savaşta bilgi olgusu kendini daha keskin hissettirecektir.

Genel olarak savaş içerisinde çelişkilerin keskinliğini göz önünde bulundurursak bilgilenmenin ne kadar yaşamsal öneme sahip olduğunu anlayabilirsiniz. Elinizde olan silaha dair sahip olduğunuz bilgiler her koşulda yeterli gelmeyecektir. Şimdi bir sorun yok, ama yarın bir çalışmada silahınızda yaşanacak bir sorun kendinizi o anki koşullarda öyle bir hissettirecektir ki; silahınızda meydana gelebilecek sorunlar hakkında eğer yeterli bir bilginiz yoksa bu ciddi sorunlara yol açabilecektir. Bir operasyon içerisinde kaldığınızda, esasta düşmanın hareket tarzını, araziyi, kendi gücünüzü vs. bilmiyorsanız uygun hamle ve manevraları yapamazsınız vs. Bu da ciddi sıkıntılara yol açabilir. Bir eylem grubu olarak örgütlendiğinizde hedefiniz hakkında ne kadar çok bilgiye sahip olursanız eylemin ve geri çekilmenin başarı şansı o kadar yüksektir. Oysa hedefe ve koşullara dair bilgileriniz yetersiz, yarım yamalak ve net değilse ava giderken avlanan durumuna düşmeniz kaçınılmaz olur.

Yine halk arasında birlikte çalıştığınız kişiler hakkında bilgileriniz ne kadar fazla ne kadar ayrıntılı ve ne kadar doğruysa pratikte güvenilirliği, disiplini ve sadakati ne kadar sınınmışsa o kadar iyidir. Nasıl biri olduğu hakkında yeteri kadar bilginiz yoksa, pratikte sınınmışlığı yoksa taşıdığı risk daha büyük olur.

Arazi hakkında yeterli bilginiz yoksa sadece saatlerce dolanmak dışında bir gün gidip bir operasyonun içerisine girebilirsiniz ve bu da ciddi sıkıntılar yaratır. **Savaşta bilgilenme hayati bir öneme sahiptir.** Bilgilenme sürecinde kılavuzunuz diyalektik materyalist bilgi teorisidir. Düşüncede idealizme, bilgide metafiziğe yer vermemek sizin elinizde. Savaşımızın sürekliliği ve gelişimi buna bağlıdır. "

Bir gerilla birliğinin eğitiminden aktardığımız bu kısım, bilgilenme sorununun savaş alanı özgülünde en sade biçimde incelenmiş halidir. Genel olarak sınıf mücadelesinin her alanında bilgilenme sorunu hayati bir öneme sahiptir. Daha en başında mücadelenin biçiminin belirlenmesi bile kendi içerisinde bir bilgilenme süreci gerektirir. Ülkemiz koşullarında ele alındığında sosyo-ekonomik yapı, devlet karakterinin tanımlanması gibi tahlillerin doğru yapılmadığı takdirde nelere yol açtığını tarihteki örneklerden çıkartabiliriz. İşçiler, köylüler, gençler, kadınlar ve erkekler genç yaşlı herkes bu sistemin onların elinden aldığı en büyük haklardan biri olan bilimsel bilgiyi bizlerden beklemektedir. Bunu onlara nihai zaferin uğruna ancak bizler ulaştırabiliriz.

(Dersim'den bir Partizan)

Nükleer santrale geçit yok

H. Merkezi: Mersin Nükleer Karşıt Platform üyeleri, Akkuyu'da kurulmak istenen nükleer santrale ve Çamlıbel Mahallesi'nde açılmak istenen nükleer santral bürosuna dikkat çekmek için Taş Bina önünde bir araya

geldi. "**Çamlıbel'de nükleer santral bürosu istemiyoruz**" pankartını açan kitle Çamlıbel'e açılmak istenen büroya yürüdü.

Polisin yoğun ablukası altında gerçekleşen yürüyüş Akkuyu NGS Elektrik Şirketi önünde sona erdi. Burada konuşan **Uğurcan Akyıldırım**, santralin emperyalizmin yağmacı politikala-

rının ürünü olduğunu ve hükümetin buna açık siyasi destek verdiğini belirterek, "**AKP tarafından 'enerjide bağımlılığa son vereceğiz'** diye pazarlanan Akkuyu nükleer santrali, teknolojik donanımda çalışan personelin tüm ihtiyaçlarını Rus kaynaklarıyla karşılamak, ülkemizin enerjide dışa bağımlılığını azaltmak bir yana daha da artır-

caktır" dedi.

Akyıldırım, nükleer santrallere ve bürolarına geçit vermeyeceklerini dile getirerek, "**Yıllardır nükleer santrallere karşı direnen Mersin halkı bu büro-nun açılması ile fikrini değiştirmeyecektir. Yalanlarına karşı daha çok çalışacağız ve bu büroyu kapattıracağız**" diye konuştu.

"Çevre katliamına karşı ortak örgütlenme zorunludur"

İzmir: Manisa Karayolu üzerinde yapılmakta olan Sabuncubeli alt geçit inşaatında ortaya çıkan molozların radyasyon içerdiğinin açığa çıkmasının ardından köylüler ve çevre savunucuları bölgeye dikkatleri çekmeye çalışıyor. Bu konuda araştırma yapan bileşenlerden biri de **Doğal ve Kültürel Yaşam Girişimi**... Biz de Girişim'in sözcüsü ve aynı zamanda TMMOB Şehir Planlamacıları Odası İzmir eski şube başkanlarından olan **Ahmet Tuncay Karaçorlu** ile görüşerek, bölgede yaşananları sorduk.

ÖG: Sabuncubeli'de yaşanan çevre katliamını biraz anlatır mısınız?

Ahmet Tuncay Karaçorlu: Burada bir noktayı paylaşmak gerektiğini düşünüyorum. Bir tanesi; sermayenin doğa ve emek karşısında; ne kadar akıl almaz boyutlarda tahribat yaratma girişiminin olduğu vurgulanmalı. Sermayenin bir alanı olan inşaat sermayesi; girişimlerini sürdürdüğü aşamada doğayı ve tarihsel çevreyi yok sayarken; uygulamalarını bir başka boyuta da taşıyarak; bu alandaki atıklarının doğal ve korunması gereken alanlarımıza boşaltmaktan ve oranın coğrafyasını değiştirmekten çekinmeyecek bir denetimsizlik içindedir. Bu tahribata dönük olarak Sabuncubeli Girişimi'nin önemli bir örnek olarak değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

- Şu an Sabuncubeli'deki tünelde tam olarak ne oluyor, ne yapılmak isteniyor?

- Sabuncubeli'deki tünelde bir alt geçit çalışma yapılıyor. Bu alt geçit çalışmasının yapımı sırasında bir moloz ortaya çıkıyor, yani tünel kazımı sırasında yerin altından geçen toprağın alınması ve bir yere aktarılması gerekiyor. Sabuncubeli'de molozun özelliği ve özelliğe uygun boşaltılacak alan araştırılmamış.

- Buna da çıkan molozun özelliği nedir?

- Bu moloz olgunlaşmamış kömür içeriğinde ve radyoaktif özellik barındırıyor. İkincisi, moloz olgunlaşmamış kömür özelliği ve radyasyon içeriği taşıyan bir moloz olmasa dahi, bilinen bir toprak türü olsaydı bile; o moloz yer altından yer üstüne çıktığı zaman; ağır metaller içerdiği ve havayla buluştuğu anda açığa çıkan gazların asit yağmurlarına

dönüştüğü bilinen bir gerçek. Bundan dolayı da; toprak olarak da çıksa; mutlaka açık kimya tesisi özelliği gösteren bir yerde depolanmalı. Ancak Sabuncubeli'de yapılan, hemen inşaat alanının yüz metre ilerisinde ve koruma altında olan bir alana atılmasıdır.

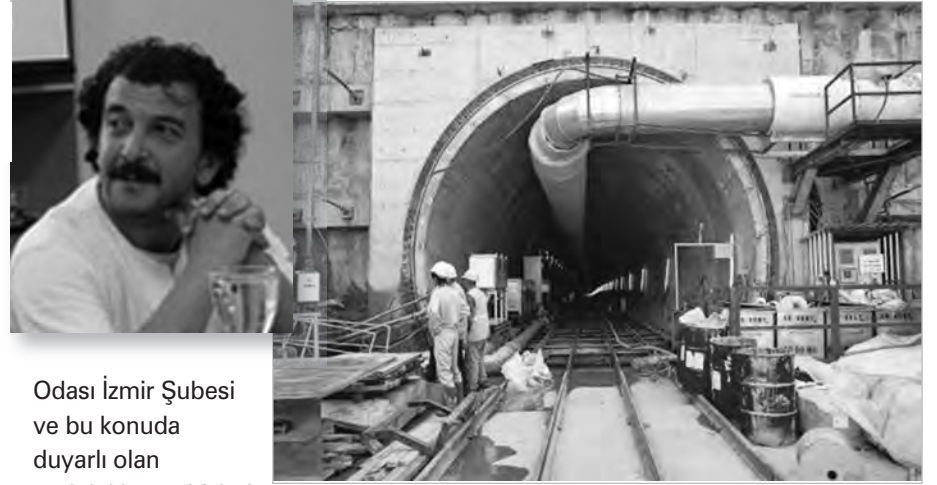
- Peki atıldığı ormana ne gibi zararlar verebilir?

- Öncelikle moloz o bölgede Gediz'e ulaşan bir dere yatağını kaplamakta. Bu dere yatağı dolduğu için su kaynağının akışı ve yol alışı ortadan kalkmakta. Bu da bölgedeki doğal döngüye dair bir yok oluş anlamına geliyor. İkincisi; bu molozun dere yatağını kaplamasından dolayı; yağmurlar sonrası taşmalar ve taşmaya bağlı felaketler oluşacaktır. Bir diğer nokta da; moloz İzmir-Manisa karayolu üzerinde bulunmaktadır, doğallığında, herhangi bir zemin sarsıntısı veya yoğun bir yağış sırasında; moloz karayoluna kayarak tehlikeli gelişmelere yol açacaktır. Üçüncüsü, moloz üzerine yağacak olan yağmur suları ile yer altındaki sulara karışacak olan molozdaki ağır metaller ve radyasyon içeriği, suyun ulaşacağı noktalara kadar yayılabilecektir. Dördüncüsü; bu moloz burada onlarca yıl kalacağı için, rüzgarlarla bölgeye yayılacak ve bölgedeki bitki örtüsünün ve bölgede yaşayan hayvan türlerinin bu tozdan etkilenmesine yol açacaktır.

Bu yönüyle sadece var olan doğal yaşama değil, bölgedeki tarımsal faaliyete de ciddi bir darbe vurmuş olacak. Beşincisi; şu an yok edilen ve zeytin ağaçlarının, çam ağaçlarının bulunduğu geniş bir alanda, hayvan ve bitki türlerinin kaybına yol açmış ve yol açmaya devam etmektedir.

- Bu konu ile ilgili olarak iki hafta üst üste yaptığınız seminerler var. Bu seminerlerde bahsedildiği üzere, Sabuncubeli tünel inşaatı bölgesindeki iki köyün de sizinle birlikte hareket ettiğini biliyoruz. Köylülerin bu işe dahil olması ile ilgili bizleri bilgilendirir misiniz?

- Bu gelişme öncelikli olarak iki köyü etkilemekte. Bu köyler, **Beşyol** ve **Çamköy**. Bu iki köyün muhtarları girişimlerde bulunarak, çeşitli adımlar atmışlardır. Doğal ve Kültürel Yaşam Girişimi başta olmak üzere, ilgili yöre köy muhtarlıkları, Orman Mühendisleri

Odası İzmir Şubesi ve bu konuda duyarlı olan toplulukların girişimi

ile; son bir aydır sürdürülen yazılı ve görsel basına yönelik etkinlikler, yasal girişimler, bu konuyu bölgemiz gündemine taşımış ve dava açma hazırlığı aşamasına taşımıştır süreci.

Buradaki talep; derhal işlemin durdurulması ve ilgililer hakkında da yasal işlemin başlatılması biçimindedir. Ancak bu mücadelenin sonuçlanana kadar sürdürülmesi amacıyla da; yeni bir adımın atılması gerektiği için, ayın 19'unda Beşyol köy meydanında bir uyarı etkinliği yapılacak ve yazılı-görsel basın, kitle örgütleri, duyarlı çevre örgütleri, diğer tahribat altındaki köy-kent girişimleri de katılacaktır.

Burada önemli olan sadece, bu Sabuncubeli Tüneli inşaatı sürecinde çıkan molozun yarattığı felaketin önlenmesi değil, böylesi felaketlerin HES, otoyol vb. yerlerde de gündemde olduğu vurgulanarak, ortak bir örgütlenmenin zorunlu olduğuna vurgu yaparak bu yönde adımlar atılmasıdır.

Çünkü; eğer bu konuda ortak bir örgütlenme olmazsa, sermaye şirketlerinin molozla yarattıkları yeni tahribat biçimi ülkemizde yaygın bir felaket olarak karşımıza çıkacaktır. Bu da, diğer doğa ve yaşam felaketlerinin önlenmesi anlamında, ayrı bir gündem olarak karşımıza çıkacaktır.

- Doğal ve Kültürel Yaşam Girişimi ne zaman kuruldu?

- Doğal ve Kültürel Yaşam Girişimi yaklaşık 6 yıldır varlığını sürdürmekte. Özellikle küresel sermayeye eklemlenmiş yerel sermaye yapılarının büyük tahribatlara yol açan girişimlerine karşı etkinliklerde bulunmak ve gerekli çabayı göstermek için hareket eden bir örgütlenme. Son süreçte doğa hareketlerinin, doğru bir eksende ve politik hattan uzak olarak sürdürülmesine yönelik de bir hat çizilmesinde rehber olmak gibi bir amacı var.

Hareketin iki özü vardır. **Bir tanesi;**

sermayenin yaygın tahribatının bütün ülke sathındaki özelliğine karşı olarak, aynı özellikte bir mücadelenin oluşmasını sağlamak. **Bir diğeri de;** doğal ve kültürel yaşam alanlarına ilişkin sürdürülen mücadelelerde, bu alanın bir iktidar alanı olarak görülerek mücadelenin zayıflatılmasına, mücadelenin politik hattan uzaklaştırılarak farklı hatlara taşınmasına engel olmayı hedeflemek. Bu yönüyle de; girişimimizin bu iki özünün sonuç alıcı bir değer taşıdığını düşünüyoruz.

- Son olarak, gazetemiz aracılığıyla okurlarımıza ne söylemek istersiniz?

- Özellikle, Özgür Gelecek Gazetesinin politik mücadelesinde, emek ve sermaye çelişkisinde emeğin yanındaki mücadelesini; doğa ve sermaye çelişkisinin yarattığı doğanın yanındaki mücadelesinde daha kararlı ve daha geniş ölçekte bir mücadele hattı oluşturmak konusundaki böylesi girişimlerinin devamını ve bunun diğer politik örgütlere örnek olmasını diliyorum.

Son olarak belirtilmesi gereken bir diğer nokta da, molozu doğa alanına döken Koçoğlu şirketinin bir başka molozu, dünyanın en önemli tarihi yerleşimlerinden birisi olan Alinoi tarihi yerleşiminin üzerine boşaltan şirket olmasıdır. Bu şirket önce kültürel ve tarihsel bir yerleşim alanını molozla toprağa gömerken, şimdi de bitki örtüsünü ve onunla birlikte olan canlı türlerini gömmeye çalışmaktadır. Ama, burada bir başka paylaşımım da Özgür Gelecek Gazetesi aracılığı ile şu olacaktır: Bu yapılar, doğayı ve emeği yok sayan ve onlara ilişkin akıl almaz girişimlerde bulunan bu çevrelerin artık bu işlemlerini durdurmaları konusunda güçlü adımların gündeme geldiğini bilmeleri ve buna göre, bu duruşlarından geri çekilmeleri konusunda bir uyarıyı da kendilerine yapıyoruz.

“Barınma hakkımız engellenemez!”

Kartal: 2004'ten bu yana “kentsel dönüşüm” adı altında evlerinden edilmeye çalışan Gülsuyu-Gülensu halkının verdiği mücadelenin sonucunda Maltepe Belediyesi yeni bir plan hazırlamak zorunda kaldı. Bu planı halka danışmadan hayata geçiremeyeceğini anlayan Belediye, planı Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği ve mahalledeki devrimci, demokrat güçlere tanıttı ve kabul etmelerini istedi. Ancak halka sorulmadan, kimse adına karar veremeyeceklerini söyleyen dernek, şimdilerde planı, mahallede gerçekleştirdiği toplantılarla halka anlatma ve birlikte karar verme çabası içerisinde. Süreci dernek başkanı **Ali Şengül**'le konuştuk.

“Biz plancı değiliz, halkla birlikte karar verebiliriz!”

- **Maltepe Belediyesi'nin hazırladığı yeni planla “kentsel dönüşüm” ile ilgili yeni bir süreç mi başladı?**

Ali Şengül: Bir ay önce Maltepe Belediyesi'nin plan çalışmalarına dair bilgiler geldi. “Biz bu projeyi mahalleliyi mağdur etmeden, yok saymadan, sizinle birlikte yapmak istiyoruz” dediler. Biz buna olumlu baktık. Biz plancı değiliz. Teknik donanımımız olmadığı için bunun bugünden hemen çözülebilecek bir sorun olmadığını, bunun mahalleli ile konuşulup tartışılması gerektiğini belirttik. Daha sonra mahallemizde birkaç toplantı yaptık. Toplantılarda mahalle adına kurulan ve sayısı şimdiden 70'i aşan bir meclisin söz söylemesi, karar vermesi tartışıldı. Esas mesele mahalle halkının birlikte olması, birlikte iş yapma hali, geçmişten gelen geleneğin yaşatılması vs.

- **Belediyenin hazırladığı nasıl bir plan?**

- Birincisi dediğim gibi onlar şunu söylüyor: **Herkes mahallede kalacak.** Ancak şunu söylemek gerekiyor. Bu plan iyi bir niyetle yapılmıyor. Planın ana teması “dönüşüm”. Siz kimi, neyi dönüştürüyorsunuz? Egemenler açısından

baktığınızda buralar kötü, tehlikeli yerler. **Burada amaç özün değişmesi.** Biz ise değişmekten yana değiliz. Mesela planda haritada işaretlemeler, küçük küçük ara sokaklarımız var. Oraların bir süre sonra sokak olmaktan çıkartılıp, ortadan kaldırılması hedefleniyor.

Bunu **toplulaştırmayla** yapabilirsin. Bir süre sonra orası bir **site** haline gelecek. Biliriz ki; sitenin etrafında duvarlar olur, kapısında güvenlik olur, komşusuyla ilişkisi kopar. Bu da mahalle kültürüne ters düşer. Biz mahalle kültürümüzü yaşatmak istiyoruz. İkinci bir şey ise; böylelikle mahalleler kontrol edilebilir bir yaşam alanı haline geliyor.

Biz sadece sürece değil, süreçten sonra doğabilecek mağduriyetlerin de asgari düzeye indirilebilmesi için bir çalışma yürütüyoruz. Buna müdahale etmezsek, inisiyatifi elden bırakırsak, kendiliğinden de çözümler yaşanabilir. Dolayısıyla insanlar bireysel arayışlara kalkışabilir. Bu da sizin söyleyecek sözünüzün kalmadığı anlamına gelir ve istemediğimiz bir dönüşümü dayatır.

“Sürece müdahale etmek önemli”

- **Siz nasıl buluyorsunuz bu planı?**

- Mahallede bir mülkiyet ilişkisi yok. Kiracılar, evraki olmayanlar, hak sahipleri üzerinden barınanlar var. Bu yüzden hukuki bir dayanak istiyoruz en başında. Herkesin bir tapusu olmasını istiyoruz. Daha sonra imarın gelmesi gerektiğini düşünüyoruz. Elbette güvence meselesi, sadece tapuyla sağlanan bir şey değil. Son çıkan afet yasası; ruhsatlı, güvenceli bölgeler diye tabir edilen mahallelerde aynı süreci işletiyor. Dolayısıyla bunların hiçbirinin güvence olmadığı açık.

Burada bir imar planlaması elzem görünüyor. Burada imar sürecinin bizim lehimize işletilmesi için böylesi bir sürecin örülmesi lazım. Tamamen isteksiz bir tavırın takınılmasıyla inisiyatifi elden kaçma durumu söz konusu olabilir. Sürece müdahale etmek önemli. Mahalledeki demo-

kratik kitle örgütleri olarak burada insanların az kayıpla yaşamlarını mahalle kültürü içinde devam ettirmesini hedefliyoruz. Bu açıdan bunu bir kazanç olarak sayacağız.

- **Peki plana dair neler yapmayı düşünüyorsunuz?**

- Bu mücadele, dar bir kesimle olacak bir şey değil. Çünkü mülkiyet ile ilgili bir durum söz konusu. Dolayısıyla burada vatandaşın mülkiyetinin üzerine dair söz söyleme hakkına sahip değiliz. Bu süreç, kuracağımız mekanizma, demokratik kitle örgütleri, kurumlar tarafından oluşturulacak. Edilgen, iş olsun diye yazılan kişilerden çok fedakarlık yapabilecek bir mekanizma kuracağız. Bu meclisin de bir yürütmesi olacak. Tabii bunun avukat, profesör, şehir planlamacısı, mühendis gibi kesimler tarafından da beslenmesi, desteklenmesi gerek.

- **Yaptığınız bilgilendirme toplantılarında mahalle halkı plana ve anlattığınız sürece ne gibi tepkiler veriyor?**

- Halktaki beklenti bir planlamanın olması, hukuken yasal bir zemine oturması. Dolayısıyla Maltepe Belediyesi'nin bizi sürece dahil etme yaklaşımı olumlu bir hava yarattı. Tabii eleştiriler de oldu belediyeye. Çünkü belediye bizi bu işe başlarken dahil etmeliydi. Daha önce planlama masa başında hazırlanmış, mahalle halkı dâhil edilmemişti. Biz de buna tepki vermiştik. “**Dahil olmadığımız planlamaların bizim planımız olmayacağını**” söylemiştik.

Gelinen noktada ise ham bir plan var ve bir şeye başlanmış; biz bu sürecin başında karar verirken yine yokuz. Eleştirilerimizi dile getirdik. Artık gelinen aşamada bizi, yani halkı muhatap olarak görüyorlar. İleride bu olmayabilir de. Süreç, farklı bir noktaya evrilebilir, restleşebiliriz. Belediye söylediklerini reddedebilir. Biz de bu süreçten çekiliriz gerekirse.

Şu an itibari ile yumuşak bir dönemde gidiyoruz. Ama uygulama aşaması var. Asıl sıkıntı orada. Şu anda planı yaparsınız, ama yarın uygulamada ne yapacağımıza dair sıkıntılar var. Mesela **toplaşma** diyoruz. % 60 bu kararı kabul ederse, bu proje uygulanacak. Peki, buna itiraz eden kesimin hakları ne olacak? Bu planda eksik! Biz esas olarak tüm kesimin haklarını örgütlemeyi hedefliyoruz. Burada temel çalışma mahalle halkının menfaati ve var olan dayanışma kültürünü dikkate alacağız ve bunları anlatacağız.

“Evlerimizi zenginlerin oyuncağı yapmayacağız!”

Mahallemiz (**Sekizevler, Mezarlık**) uzun zamandan beri “**kentsel dönüşüm**” adı altında barınma hakkımıza yönelik saldırılara karşı mücadele ediyor. Bizler de **Gazi Özgür Gelecek okulları** olarak mahallemizde yıkım bölgesi olan Mezarlık bölgesinde halkla kentsel dönüşüm üzerine sohbet ettik. Yaptığımız sohbetlerin bir kısmını sizinle paylaşmak istiyoruz.

“*Buraları bizim elimizden kimse alamaz. Gerekirse çatırız, gerekirse ölürüz.*”

“*Buraları bizler yaptık ve yaparken ‘yapamazsınız’ demediler. Şimdi de kimse bizleri buradan atamaz. Ellerimizle bu mahalleyi kurduk ve ancak kendi isteğimizle evimizi yıkarız. Evlerimizi zenginlerin oyuncağı yapmayacağız. Emeğimizle kurduk buraları. Onlar emekten, yoksulluktan ne anlar. Anladıkları tek şey zulüm ve para!*”

“*Seçimler yaklaştığı için tapuları vereceklerine dair söylenti yayıyorlar. Ama bunun seçim yalanı olduğunu biliyoruz. Onların amaçlarını biliyoruz. Ama unutmasınlar, gün gelir bu emekçi halk bunların hesabını sorar.*”

“*Kentsel dönüşüm*” adı altında uygulanan bu saldırı; egemenlerin devrimci, demokrat mahallelerin geçmişten gelen direngenliğini kırmak, bu mahallelerdeki kültürü yok etmek ve buradaki iradeyi teslim almak amaçlarından bağımsız ele alamayız. Üzerimizde oynanan oyunlara, yaptıklarına dur dememiz gerekiyor. Bizler devrimcilerin kanıyla kurulmuş mahallemizi egemenlere teslim etmeyeceğiz.

(**Gazi Mahallesi ÖG okulları**)

Gülsuyu
“kentsel dönüşüm”e
halk toplantılarıyla
hazırlanıyor

Kartal: Bilgilendirme toplantılarından 3.'sü 4 Ocak Cuma akşamı Gülsuyu'nda bulunan Sinoplular Derneği Lokali'nde gerçekleşti. Toplantıya 200'e yakın kişi katıldı. Konuşmasına birlik ve beraberliğin öneminden bahsederek başlayan Dernek Başkanı **Ali Şengül**, “Mahallemizi, bizi dikkate almayan planları nasıl ki geçmişte en-

gellebildiysek, bundan sonra da engellemesini biliriz” dedi ve bu süreci birlikte ilerletmek için bir meclise ihtiyaç olduğunu belirtti.

Şengül'ün ardından söz alan ve söz konusu plan hakkında bilgi veren **Hasan Sert**, “*Niyet; çağdaş, yaşanılır bir kent mi, bunun için mi çaba sarf ediliyor? Yoksa aşığılarda mı arsalar*

çok pahalandı?” diye sordu ve sokaktan, mahalleden kopmuş, sadece geldiği sitenin içinde yaşayan bir gettonun oluşmasını istemediklerini belirtti. Katılanların da sorularıyla süren toplantı; planın son halinin heyetlerin ve tüm mahallenin katılacağı çok geniş bir toplantıyla yapılacağı bilgisi verilerek sona erdirildi.

Cengiz Alğan kısa süre önce çok güzel bir benzetmede bulunmuştu: *"Hrant Dink cinayeti Marquez'in Kırmızı Pazartesi'deki 'kasabanın sırrı' gibiydi. Hrant'ın kendisi dâhil herkes cinayete giden süreci gördü ama devlet hiçbir önlem almadı. Gözümüzün önünde gitti Ahparig."*² Gerçek fail(ler)in uluorta yerde olduğu bu cinayete ilişkin 6 yıllık çabanın bir dökümünü yapsaydım, Alğan'ın benzetmesinin anlam dünyamda yaratmış olduğu etkiyi yaratamazdım. İnsan, yaşadığı dünyayı daha anlaşılır bir hale getirmek için simgeler kullanmaktan yani bir şeyi anlatmak için başka bir şey kullanmaktan vazgeçmiyor. Bir kez simgelerle konuşmaya başladığınızda, deneyimi çağırduğunuz bir kültür dünyası yardımınıza koşuyor.

19 Ocak 2007'den bu yana geçirdiğimiz altı yıl içerisinde, ne (özel) mülkün temeli adalet(ler) acımıza merhem olabildi ne de hiç olmayan adaleti getirmeye and için yüzbinlerin gider azalan ayak sesleri. Bu davada adalet, **"ayak takımının"** genç militanlarının gelecekteki o kahredici gücüne(mi) kaldı(?)... Ama tüm bu "sessiz tragedyada" farklı renklerde sesler çıkarırlar, kimilerinin sırat köprüsüne havale ettiği bu cinayeti, rutin, takvimsel ölüm yıldönümü döngüsünden kurtararak bize hatırlatanlar da var. Sanatçılar ve onların yaratıları... Sanat bir kez daha, eleştirel ve radikal politikanın yardımına, masklardan yaptığı zırhı kuşanıp "estetik" kılıcını eline alarak koştuğunda, katliamı aklama teşebbüslerine, faşizmi yumuşatma emellerine, hayatı gerçeklerden soyutlayarak yaşama önermelerine müzikli metinler yani şarkılar yoluyla çomak sokmaya başlar.

Popüler müziğin farklı yelpazelerinden müzisyenler Hrant'ı kendilerince anlattılar, katilleri yerdiler, barış ve

kardeşlikten bahsettiler. Neticede birçok tarihsel şahsiyetin dahi mazhar olamadığı bir müzik külliyesi ortaya çıktı. Hrant Dink'in simgesel kişiliğine tutunarak yapılan bu çalışmaların ortak noktası, kendilerini hakim sisteme karşı muhalif olarak konumlandırmış kişilere ortak bir aidiyet kazandırmasıdır. Böyle bir siyasal cinayeti gerektirecek o kadar çok ötekilik vardır ki Hrant'ta, her biri başlı başına birer siyaset ve kimlik kategorisidir: Öncelikle bir Ermenidir, muhalif bir gazeteci ve aydındır, "solcu"dur, enternasyonalist özellikler gösterir. Hrant, farklı muhalif kültürel çevrelerden gelen bu kişilerin *"farklıyız, Hrant da farklıydı, hatta görüşlerinin birçoğuna katılmıyorum ya da katılıyorum ama o ortak vicdanımız artık"* demelerini gerektirecek bir ötekilik vakasıdır. Tüm bu etkinlikler içerisinde müzik, tam da bu söylemi üreten ve ortak aidiyetin gelişmesine simgesel unsurlar kazandıran bir karaktere büründüğünden kültürel bir tutunuma dönüşür.

Hrant'a adanmış şarkıları toparlayıp bir albüm denemesi yapsak oldukça farklı bir albümlerle karşılaşırız. Sezen Aksu'nun **"Güvercin"**inden, Metin Kemal Kahraman'ın **"Göçmeyen Kuşlara"**, Manga'nın **"Ben Bir Palyaçoyum"**dan Grup Munzur'un **"Namag"**ına, Şebnem Ferah'ın **"Uçurtma"**sından, Vardiya'nın **"Kül"**üne, BandoSol'un **"En uzun Gecesi"** ve Selda Bağcan'ın **"Güvercinleri'de Vururlar"** şarkılarına kadar uzun bir repertuar sıralanabilir. Her biri kendi perspektiflerinden üretilmiş bu yapıtların her birinin kendi dinleyicilerinin olduğunu hem de bu dinleyici kitlesinin teknoloji ve medya üzerinden sürekli farklı kişiler tarafından dinlenerek farklılaştığını düşünürsek müziğin "gücü" daha iyi anlaşılır. **Politika inandığımız bir şeyi anlatmaya**

Politikayı müzikle sunmak: Hrant'a Requem¹

yönelik bir çabaysa müzik tüm bu örneklerde farklı politik fikirlerin bir temsiline dönüşür.

Şarkılardaki sözel yapılarda hümanizmin değişik değer algılarından yansımaları görürsünüz. Birçok simge vardır şarkılarda. Kimileri sözel olarak dillendirilir. Sözler'de güvercin, kaldırım, uçurtma, kalem gibi nesnelere ötekilik çıkar. Ama özellikle çalgılar ve ses üreten farklı nesnelere üzerinden birkaç örnek etkileyicidir. Örneğin tüm bu üretimlerde sola yakın duran ya da sosyalist kimliği benimsemiş müzisyenler Hrant'taki Ermeni etniligini vurgularcasına **duduk** kullanımını öne çıkarırlar. Metin Kemal Kahraman, Grup Munzur, Vardiya ilk sayılabilecekler. Bir kimlik işaretleyicisi olarak **duduk** simgesel olarak Ermeni toplumuyla özdeşleştirilir. Tıpkı bakır üfleme çalgılarının balkan müzikleri, tulumun Hemşin ve Karadeniz, bağlamanın Anadolu halklarıyla düşünülmesi gibi. Müzik üzerinden bir yerli olmanın en önemli karakteristiklerinden biri müziksel tınıdır. Bu çerçevede bir dinleyici için **duduk** sesi üzerinden Ermenilikle kurulan bağ hem kolektif bir cemaate üye olma fikri vermekte hem de bu cemaate üye olmayanlara kardeşlik, barış gibi enternasyonal duyulanmalar yaşatabilmektedir. Önceden kaydedilmiş ürünlerde olsa bu şarkılar o an müzik dinlenilen ortamı performansın dinlendiği yer (cd, mp3 üzerinden bir otobüs yolculuğu, ev ya da cafe ortamı vs) olmaktan çıkarıp, o an seslerin yarattığı anlama bağlı bir ortama dönüştürerek bir **kültürel kimlik üretimine** aracılık eder.

Redd, Manga, Şebnem Ferah gibi rock oryantasyonlu müzisyenlerin davranışlarında farklı bir eğilimin müzik dışı unsurlarla şarkıya dahil edildikleri görülür. Manga **"Ben Bir Palyaçoyum"** şarkısında Hrant'a ilişkin tınısal bir kodlamaya gitmezken Redd ve Şebnem Ferah ise belli kodlar kullanır. Bu kodlar şarkı sözleri ve bu sözlerin üzerine oturduğu ezginin dışında şarkı başlangıcında kullandıkları müzik dışı unsurlardır. Redd daktilo sesini kullanarak Hrant'taki gazeteci ve aydın kimliğiyle bir ilişkilendirme sergiler. Şebnem Ferah ise **"Güvercin"**de kitap sayfalarının çıkardığı sesi şarkının girişinde duyurur. Her iki şarkıda tarihsel bir etnik topluma gönderme yapmadan daha evrensel unsurlarla insanlığın ortak değerlerini ön plana çıkarır. Söz konusu şarkıların sözlü demeçlerinde benzer bir söylemi geliştirmeleri tesadüfü değildir.

Müziğin, insanın kültür tarihi kadar eski ve bu karmaşık sürecin bir ürünü olduğu söylemi çok yaygındır. Maddeci bir kültür teorisi müziğin kökenine

ilişkin söylemini, eldeki bilimsel verilere sabitlemek ve bu sabitlikler üzerinden saptamalar yapmak durumunda. Müziğin önemli bir örgütlenme aracı olduğu sık sık vurgulanır. Müziğin bir gücünden bahsedecek olursak onun toplumsal doğasına odaklanmamız gerekir. Çok basit bir şekilde bu toplumsallık, müziği dinlemek, eşlik etmek ya da ona farklı tepkiler vermek şeklinde açıklanabilir. Daha genel bir ifadeyle insanlar toplumsal doyumlarını kültürel davranışlarla yerine getirirler. Çoğu zaman müzik bu davranışlara eklenir ya da bu davranışların merkezinde yer alır. Aslında müzik de tıpkı dil gibi belli temsilleri olan bir araçtır. Gücü kendinde içerili değildir, ruhani bir özelliği yoktur. Müzik gücünü yaşam tarzımızdan yani kültürümüzden, algılarımızdan, duyarlıklarımızdan alır; kültürel olarak belirlenmiş ses kalıplarıyla yaptığımız bir davranıştır ve ne işe yaradığı onunla etkileşime geçen kişi ya da grupların verdikleri tepkilerle anlaşılır.

Dersimli yaşlı bir kadının, mücadelede kaybettiği oğlunun acısını hatırladıkça okuduğu ağıtları hatırlıyorum. Çoğu zaman ezgi değişmezdi, sözler o andaki ruh halini yansıtır, devlete beddualar eder, oğlunun yardımsever biri olduğunu, herkesin kurtuluşunu hedeflediğini dile getirir ve ölümünü kendisine yaşattığı için Haq'a³eleştirilerde bulunurdu. Yaşlı kadın farklı nedenlerle yaşadığı bu davranışla belleğini tazelemekte, kaybettiği oğlunun anısını anımsamakta, devlete olan kinini bilemekte ve bir ana olarak oğul kaybetmenin acısını tanrıyı eleştirerek hafifletmeye çalışmaktaydı. Bireysel yapılan bu müzik olayı ile çok karmaşık müzik komplekslerinin ortaya çıkardığı işlevler temelde birbirinden farklı değildir. Tıpkı o yaşlı kadının yanında bulunan genç bir devrimcinin ağıt üzerine benzer duyulanmalar yaşamaması gibi. Fark, ağıdın yaşlı anada ve gençte farklı deneyimleri harekete geçirmesidir. Bir anda müzik anlattıklarıyla hayali bir mekanın yaratımına kaynaklık eder. Müziğin ortaya çıkardığı ortak duyulanmalardan biri, kimliğin simgesel anlam üretmesini sağlayacak bir deneyimi, tekrar "göreve" çağırmasıdır.

(Bir ÖG okuru)

¹Requem, Batı Sanat Müziği'nde ölüm duası için yazılmış yapıtlara denir.

²"Hrant Türkiye'ye Ne Anlatıyordu?" ("Ahparig" terimi Ermenice kardeşim anlamına gelmektedir)

<http://www.radikal.com.tr/Radikal.aspx?aType=RadikalDetayV3&ArticleID=1115653&CategoryID=77>

³Haq: Kızılbaş alevilerde Allah ya da Tanrı'ya verilen ad.

OKUR POSTASI

Okurlarımızdan gelen makale, şiir, yorum, öykü vb. yine okurlarımızla paylaşıyoruz. "Biliyorsan paylaş, gördüysen yaz!" diyor ve bu sayfaya katılımınızı bekliyoruz.

Facebook kullanımına 9 yıl!

H. Merkezi: Kişisel kullarımları birer delil olarak kullanan egemenler saldırılarını bu kez de yoğun bir kullanıcı ağına sahip olan Facebook üzerinden artırıyor. Antep'te 13 Şubat 2012'de eş zamanlı düzenlenen ev baskınlarında gözaltına alınan 10 kişi, Facebook'taki paylaşımları nedeniyle "Örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla tutuklanmıştır.

Antep H Tipi Hapishane'de tutuklu bulunan 10 kişinin duruşmasında açıklanan kararlar tutuklu yargılananlardan **Metin Öztürk** hakkında, "Facebook üzerinden basın yoluyla zincirleme propaganda yapmak" ve "Örgüt üyesi olmak"tan 9 yıl 7 ay hapis cezası verildi.

Özgürlük resitalini taşıyanlardan

H. Merkezi: Tutsaklar, özgürlük resitalini yüklenerek 2013 yılını kutluyorlar. Onların notlarını paylaşıyoruz...

Merhaba dostlar

İyi olmanız dileğiyle hepimize selamlarımızı gönderiyoruz... Gelecek yeni mücadele yılınızı kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz

Mustafa-Resul Kocatürk

Merhaba sevgili dostlar;

İyi olmanız dileğiyle... Yeni yılınızı kutluyor, emekten, ezilenden ve özgürlüklerden yana bir yıl olmasını diliyorum. Tatır be sım!

Hüseyin Çevik

Merhaba sevgili Özgür Gelecek emekçileri

Dağların eteklerini süpüren asi rüzgarların coşkusıyla selamlıyoruz. Yasakların çelikten zırhını yırtarak büyük bir inanç ve ısrarla zindan karanlığında gelinciklerin firarı coşkusıyla yeni yılınızı kutluyor ve yıldızlar kadar berrak, yıldızlar kadar ışıltılı yarınlar diliyoruz.

(Tekirdağ 2 Nolu F Tipi'nden MKP tutsakları)

Merhaba

Yeni bir yıla daha girerken baskı ve sömürünün hiç eksik olmadığı, kan ve gözyaşının dinmediği, ezilen tüm emekçi halkların barış ve özgürlük mücadelesini en amansız koşullar altında sürdürdüğü çok zorlu geçen yılı geride bırakıyoruz. Bu yıl da tüm ezilen halklar açısından kurtuluş ve özgürlük yılı olması için amansız bir mücadele ve direniş içinde geçeceği bir yıl olacaktır.

Siz değerli özgür basın çalışanlarının yeni yılını kutlar, başarılar dilerim.

Vedat Yıldız

Roboski'nin dağları, kardır-borandır...

*Roboski'nin dağları,
kardır borandır
Ovaları yazdır bahardır
Bu katliama emir veren
Tayyip Erdoğan'dır*

Roboski'ye giderken aklımı ve vicdanımı sorgulamaya çalıştım. Kolay değil, vicdan ve aklın sınırlarını aşan bir katliamın anmasına gidecektim. **Munzur Çevre Derneği, Dersim Gazetesi ve Dersim dernekleriyle** birlikte Roboski'ye gitmeden önce Amed'e gittik. BDP il örgütünde İl Başkanı **Zü-**

beyde Hanım bizi ağırladı. İl başkanı ile Roboski'ye nasıl gideceğimizi konuştuk. İl başkanımız gerekenleri yaptı ve yolculuğumuzu kolaylaştırdı. İl başkanımıza da yardımlarından dolayı teşekkür etmemiz gerekiyor.

Roboski'ye doğru yola çıkmadan önce Amed Belediyesi'nin yaptırdığı cemevini de görmek istedik. Cemevimizin içerisine girerken, kapıda Sivas'ta yaşamını yitiren canlarımızın fotoğrafları ile karşılaştık. Heyet olarak onların önünde saygı duruşunda bulunduk ve cemevini gezdik. Bizim duyulandıran ve mutlu eden bir ayrıntı ise gördüğümüz **Seyit Rıza Konferans Salonu** tabelasıydı. Halk arasındaki genel önyargıları çürüten, zihinsel değişiminin göstergesi Amed'deki bu cemevi.

Tüm Alevi dostlarım bilmeli ki cemevini yapanlar "Şâfi Kürtlerdir". Hani "bizim kestiğimizi, pişirdiğimizi yemeyen, Allah bunlara fırsat vermesin" dediklerimizdir.

Bu zulme insanlar nasıl dayanıyor?

Roboski'ye giderken güzel dünyanın küçük bir parçasının nasıl çöle çevrildiği gözlerimle gördüm. Bu çölün üzerinde yaşayan bitkileri ve insanları birbirine benzettim. Hepsinin de bir umudu vardı. Örgütlenip egemen güçlere dur demesini bilen bir haldeydiler.

Çok derin duygulara daldım bu coğrafyada, bu zulme insanlar nasıl dayanabiliyor? Arap, Kürt, Türk, Süryani derin derin düşündüm ve şu kaniya vardım: 1000 yıldır bu topraklar üstünde yaşayan en kadim halklardı bunlar. Bu halkları birbirine düşürmek için yüzlerce binlerce oyunlar, hileler yapan da Tayyip Erdoğan'dır. **(Munzur Çevre Derneği Yönetim Kurulu Üyesi Mehmet Soylu)**

Neden diyalektik?

Diyalektik, doğru düşünme yöntemidir. Meseleleri, olguları tek tek görünürdeki yanlarıyla değil, bütünlüklü değerlendirebilmektir. Doğadaki her şey, hareket halindedir ve her hareket bir çelişkidir ve her çelişki karşıtlarıyla birlikte vardır. Ancak meseleleri, olguları bütünlüklü, karşıtlarıyla birlikte değerlendirirsek kendimizi, çevremizi yani nesnel gerçekliği doğru bir şekilde değerlendiririz. Bu yöntem bizim dünya görüşümüzdür.

Diyalektik yöntem proletaryanın hizmetindedir. Bunu zıttı olan metafizik yöntem ise burjuvaziye aittir. Metafizik yöntem burjuvazinin iktidarını sürdürmesine hizmet ederken, diyalektik yöntem ise proletaryanın kuru-

tuluş mücadelesine hizmet eder. Ve diyalektik yöntemi bilimsel kılan, onun pratikten gelip tekrar pratiği değiştirmede uygulanabilir olmasıdır.

Örneğin; gerillada düşmana atılan bir pusuda yalnızca düşmanın gelebileceği tek bir yönü hesaplar, düşmanın başka şekilde, başka yönden gelebileceğini hesaplamazsak yaptığımız planlamanın boşa çıkmasına ya da istediğimiz sonucu elde edemememize yol açabiliriz. Çünkü planlamada düşmanın gelebileceği tek yön düşünüldüğü için, düşmanın başka şekilde gelmesi durumunda gerillanın planlamaya göre konumlandığı için darbe yeme ihtimali ortaya çıkacaktır.

Ya da yine gerillada köylülerden gelen sorunlarda sadece sorunu getiren köylüyü dinleyip karşı tarafı ve köydeki diğer insanları dinlemezsek

mevziler kazanacağımıza olan inancımızla başarılar diliyoruz.

(Kocaeli 2 Nolu F Tipi'nden MKP tutsakları)

Merhaba

Komünizm sancağının daima doruklarda dalgalanacağına, emperyalistlerin, sömürgecilerin ve bilim işbirlikçilerinin kökünü kazıyacağımıza olan sarsılmaz inancımız ve coşkuyla; Yeni güne, yeni yıla merhaba!

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'nden Tutsak Partizanlar

Merhaba

Yeni bir mücadele yılına giriyoruz.

sorunu çözemeyiz. Sadece sorunu getiren köylüyü dinleyerek, meseleyi onun aktardığı kadarıyla bilebiliriz. Köylünün sorunda kendisini haklı çıkarmaya çalıştığını düşünür, sorunun diğer tarafını ve köydeki diğer insanları da dinlersek sorunu doğru bir şekilde değerlendirip, çözebiliriz.

Yani diyalektik yöntem bize meselelere, olgulara parçalı değil bütünlüklü, tek yanlı değil çok yönlü bakmamızı öğretiyor. Eğer diyalektik yöntemi uygulamazsak düşmanı yenemez ve kitleleri örgütleyemeyiz.

Düşmanı yenemez ve kitleleri örgütleyemezsek dünyayı değiştiremeyiz. Diyalektik yöntem sadece bizim verdiğimiz örnekler özgülünde değil, yaşamın bütün alanlarında ve ilişkilerinde kullanılacak tek doğru yöntemdir. **(Bir ÖG okuru)**

Bu süreçte devrimcilerin üzerine daha büyük sorumluluklar düşmekte. Halkımızın umudu olmayı yaratabilmek böyle bir şey. Ülkemizin emperyalizmin müdahale üssü olduğu dönemde daha da gerekli. Özgür Gelecek'in çıkarılmasında emeği geçen herkesin yeni yılını kutluyorum.

(Mehmet Çiftçi, Edirne F Tipi Hapishane)

Merhaba Özgür Gelecek emekçileri

Ezilen halklar ve uluslar için daha ileri ve daha güçlü bir mücadele yılı olması dileğiyle... Yeni yılınızı kutluyor, başarılar diliyoruz. **(Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'nden Tutsak Partizanlar)**

Taşeronla yerin derinliklerine gömülenler...

Yerin derinliklerinden
geldiler
Ellerinde susmak
bilmeyen bir yeraltı
güneşiyle
Ne kadar diplere
bastırılsa
O kadar boğulmak
bilmez yankısıyla
yüreklerinin
Ağır ağır geldiler
Sonra her gün
geldiler artarak
geldiler
Kadınları çocukları ve
alkışlarıyla
Yoğurt mayalar gibi
geldiler
Pişkin ekmekleri
bölüp de paylaşır gibi
Su gibi ateş gibi
Her gün yeni ağızlar
eklendi ağızlarına
Yeni yollarla tanıştı
ayakları
Her gün yeni kabuklar
çatladı
Yeni kulaklar işitmeye
başladı söylediklerini
Bir kent oldular
sonunda
Ve adını değiştirdiler
ülkenin...
(Kemal Özer)

Yerin bilmem kaç metre derinliğinden bir ellerinde tuttıkları fenerden bir de gözlerinden fıskıran ışıkla yeryuvarı ısıtmak için canı pahasına bir yolculuğa çıkanların hikayesi bu. Onlar ki evlerinde gülen, tok olan, ısınan yoktur. Onlar ki kıymetsiz belenip soluksuz bir ölüme göz kırpmadan gönderilenlerdir. Onlar ki yüzlerine bulaşan kapkara kiri bir ömür taşıyanlardır. Onlar ki zulmün dilinde yalnızca grizu patlamalarının ardından sıkışan metan gazı yad edilirken rakam niyetine çevrilenlerdir. 1 ölü 2 yaralıdır bazen. Bazen 5, 10, 15, 20, 100. Bazen daha bir gün öncekilerin cesetlerine ulaşılmadan göçük altında kalanlardır. Onlar ki aslında üreten, yaratanlardır. Ve bir kent olup ülkenin adını değiştirecekler onlardır!

Türkiye Taşkömürü Kurumu'nun **Zonguldak Kozlu Müessesesi**'ne ait kömür ocağında meydana gelen metan patlamasında 8 işçi daha hayatını kaybetti. TTK Genel Müdürü Bülent İnan, patlamadan sonra yaptığı açıklamada metan gazının patlaması sonucunda kömür degajının meydana geldiğini ve "kaza"ya bu durumun yol açtığını ifade etti. Esasında İnan, her ne kadar durumu kaza olarak tarif etse de birakalım tümünden iş hayatını yalnızca bahsi geçen Kozlu Müessesesi'nin şeceresine baktığımızda bile durumun pek öyle olmadığı ortaya çıkıyor.

Aynı yerde 1992 yılında yaşanan patla-

mada 263 madenci yaşamını kaybetmişti. İş güvenliği ve sağlıklı çalışma koşulları daha fazla kâr-esnek çalışma-ucuz iş gücü üçgenine takılmaya devam ediyor. Egemenler bir yandan zenginliklerine zenginlik katarken bir yandan da emekçileri her sektörde olduğu gibi burada da göz kırpmadan ölüme göndermekte tereddüt etmiyorlar. Öyle ki 9 Ocak'ta TTK tarafından yayımlanan genelgede her şey tüm pişkinliğiyle gün yüzüne çıkıyor. Kazaların sebebinin işçilere yüklemesinin yanı sıra soyunan egemenler diyorlar ki;

"İşyerlerimizde, büyük çoğunluğu yer altında çalışan işçilere ait icralık dosyaların bulunduğu tespit edilmiştir. Özellikle yer altında yürütülen işlerin tehlike oranı yüksek olduğundan, buradaki küçük bir dikkatsizliğin bile onarılamaz hasarlara, can ve mal kayıplarına neden olabileceği dikkate alındığında; icralık duruma düşen işçilerin akıllarının sürekli iş harici konularla meşgul olması ve konsantrasyon problemi yaşamalarının muhtemel bulunması nedenlerinden dolayı işlerini dikkatli yapamama olasılığı bulunmakta, kendilerinin ve yanlarında çalışanların sağlığı ve iş güvenliği açısından büyük risk oluşturmakta, bu da dolayısıyla iş verimini olumsuz yönde etkilemektedir. Ayrıca sık sık haciz ve icralık duruma düşen işçilerimizle ilgili kararlara ait dosyaların takibini ve işlemini yürüten personel, muhasebe ve hukuk birimlerimizi yoğun mesai harcamak zorunda bırakıp önemli zaman kaybına neden olmaktadır."

İşçilerin neden borçlarını ödeyemediklerini, icralık duruma düştüklerini aslında birinci elden sorumlulardan olarak tartışması gereken işveren sıfatlı TTK, bunun yerine tam da sistemin mantığını tıkr tıkr işleterek kazaların sebebinin "ay sonunu nasıl çıkaracağım" diye düşünürken işine "konsantre olamayan" işçilerde buluyor. Genelgede ayrıca bu durumdaki işçilere borçlarını ödemeleri için 1 yıl süre tanınacağı, bu zaman zarfında borcunu ödemeyenlerin İş Kanunu'nun 18 ve 19. Maddeleri uygulanarak savunmaları alındıktan

sonra sözleşmelerinin feshedileceği ifade ediliyor. Yani TTK fakir işçi istemiyor! Borcu olanı işten atıyor! Bu ne yaman çelişkidir, anlamak mümkün değil!

Sistemin yaklaşımı apaçık orada iken, mevzunun niteliğini zihnimize mış gibi çakmamıza vesile olacak "tesadüfler" de birbirlerini izliyor. Kozlu'daki katliam üzerinden 1 hafta geçmeden 11 Ocak günü bu kez **Zonguldak Gelik Beldesinde** özel bir şirkete ait maden ocağında patlama meydana geldi. Patlamada 1 işçi yaşamını kaybederken 3 işçi de yaralandı. Belki de aynı saatlerde TBMM'de gerçekleştirilen yıpranma primi hakkı (yasadaki adıyla fiili hizmet süresi zammı) düzenlenmesinde ise milletvekilleri kendilerini maden işçileriyle bir tutarak örneğin gazetecilere, polislere, askerlere sınırlılığı olan yıpranma payını sadece milletvekilleri ve maden işçileri sınırsız yararlanmaya çevirmeyi karara bağladı.

Ölümü işçiye, köylüye, emekçiye müstehak sayan egemenler arsızlığın hududunda kâr içinde raks ediyorlar. Emekçilere ise yalnızca hayıflanmak, ölenlerin ardından ağıtlar yakmak düşmüyor. "Muhtaç olduğumuz kudret" orak ile çekicimizde, tırmık ile pensimizde, kazma ile küreğimizde hazır ve nazır bekliyor. Bir dolu ülkenin adı değiştirilmek için sabırsızlanıyor!

Aralık ayı iş cinayetleri raporu

Kartal: İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİGM), geçtiğimiz günlerde Aralık ayı iş cinayetleri raporunu Tuzla'da açıkladı. İş cinayetleriyle ün yapmış Tuzla Tersaneler Bölgesinde bir araya gelen meclis üyeleri, yaşanan iş cinayetlerini ve işçi ölümlerini protesto etti.

Basın açıklamasını okuyan Limter İş Genel Başkanı **Kamber Saygılı**, Aralık ayında en az 76 işçinin, 2012 yılında ise toplam 878 işçinin yaşamını yitirdiğini belirtti. İş cinayetlerinin daha çok İstanbul, Bursa, İzmir gibi büyük şehirlerde yaşandığına dikkat çeken Saygılı, 2012 yılında tersanelerde 10 işçinin yaşamını yitirdiğini vurguladı. İş cinayetlerinin güvencesizlik, yoğun çalışma saatleri nedeniyle arttığını ve bunlara ek olarak örgütsüzlüğün dayatılmasıyla artacağını belirten Saygılı, mücadeleye çağrısı yaptı.

Açıklamadan sonra Koşuyolu Devlet Hastanesi direniş işçilerinden Dev Sağlık-İş Sendikası üyesi **Ziya İncedere** söz alarak 96 gündür direndiklerini ve baskılara karşı direnişini sürdüreceklerini söyledi.

